

Tudor Olimpius Bompa, Ph.D.
Profesor Emeritus

DEMOCRAȚIA DIRECTĂ

Un model de guvernare care ar putea să salveze România

Tudor Olimpius Bompa, Ph.D.
Profesor Emeritus

DEMOCRAȚIA DIRECTĂ

Un model de guvernare care ar putea să salveze România

EDITURA SITECH
Craiova, 2017

Corectura aparține autorului.

© 2017 Editura Sitech Craiova

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Orice reproducere integrală sau parțială, prin orice procedeu, a unor pagini din această lucrare, efectuate fără autorizația editorului este ilicită și constituie o contrafacere. Sunt acceptate reproduceri strict rezervate utilizării sau citării justificate de interes științific, cu specificarea respectivei citări.

© 2017 Editura Sitech Craiova

All rights reserved. This book is protected by copyright. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, photocopying, recording or otherwise, without written permission from the copyright owner.

Editura SITECH face parte din lista editurilor românești acreditate de CNCIS și de asemenea face parte din lista editurilor cu prestigiu recunoscut de CNCS, prin CNATDCU, pentru Panelul 4.

Editura SITECH Craiova, România

Aleea Teatrului, nr. 2, Bloc T1, parter

Tel/fax: 0251/414003

E-mail: editurasitech@yahoo.com; office@sitech.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOMPA, TUDOR OLIMPIUS

Democrația directă : un model de guvernare care ar putea să salveze România / Tudor Olimpius Bompă. - Craiova : Sitech, 2017

ISBN 978-606-11-5829-4

Recunoștințe

Cu mare respect pentru contribuția lor doresc să-mi arăt sincerele mele recunoștințe:

- D-lui Prof. Dr. Aurel Popa: D-le Profesor, rolul Dvs. de editor a fost deosebit de important, iar cartea de față a văzut lumina tiparului și datorită viziunii Dvs. și a multiplelor sugestii care au limpezit mult textul cărții și au ușurat sarcina corectorilor.

- Prof. Elena Pătru pentru minuțioasa muncă de lămurire a textului.

- Prof. Ștefanin Vlădulescu, un foarte sensibil și dedicat patriot român, pentru devotamentul D-Sale, expertiza lingvistică, și deosebita contribuție la forma finală a textului. Apreciez și multiplele sugestii privind conținutul cărții de față.

- D-lui Dr. Florin Mătrescu, Doctor în medicină. Dragă frate, îți mulțumesc pentru cei peste 30 de amar de ani de activism românesc, atât ca Secretar General al Congresului Mondial Românesc, cât și ca partener nedespărțit pentru activitatea noastră de influență politică în relațiile cu cancelariile unor state din vestul Europei, din Canada și, în special, din Statele Unite pentru a realiza o Românie cu adevărat liberă și democratică; și chiar dacă această Românie a idealurilor noastre patriotice nu s-a realizat încă, noi vom continua cu dedicație pentru realizarea ei și pentru reunirea tuturor românilor în granițele noastre firești.

NOTA 1: Conținutul acestei cărți reflectă nu numai idealurile românești ale autorului și ale multor patrioți români exilați de conducerea comunistă a României, ci îi reprezintă, în mare parte și pe patrioții români din diasporă, originari de pe ambele maluri ale Prutului.

NOTA 2: Activismul nostru patriotic, atât al D-lui Dr. dr. Florin Mătrescu, cât și al subsemnatului, a făcut să fim neaveniți și nepopulari conducătorii politici ale României din ultimii 27 ani!

Tudor Olimpius Bompa

*„Prețul pe care cei buni trebuie să-l plătească dacă sunt nepăsători
față de treburile publice este să fie conduși de cei răi.”*

(Platon, Republica)

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	13
Capitolul 1. De la politică la economie	15
Scurtă incursiune în evoluția politicii mondiale.....	15
Antichitatea: izvoarele filozofice ale politicii	16
Renașterea: idealism vs. realism	17
Epoca industrială și era modernă: între bun (democrație) și rău (socialism)	19
Economia politică.....	22
Sisteme economice	24
Economia de piață	24
Concluzii.....	28
Capitolul 2. Forme și tipuri de democrație	29
Democrația parlamentară	31
Sistemul prezidențial	32
Caracteristicile principale ale sistemului prezidențial.....	32
Sistemul parlamentar	33
Avantajele și dezavantajele sistemului de democrație parlamentară	33
Unde poate duce ineficiența democrației parlamentare?	37
Particularități ale democrației parlamentare românești.....	40
Amnistia fiscală	49

Monarhia constituțională	50
Democrația directă	53
Concluzii.....	55
Capitolul 3. Starea actuală a națiunii	60
Corupția politică	61
- Exemple selective privind corupția politică din SUA	64
Acțiuni de distrugere deliberată și cinică a României.....	67
Abuzul oligarhilor politico-economici asupra României.....	68
Abuzul guvernanților și al „aleșilor noștri” asupra României	69
- Incompetența birocratilor și a politicienilor noștri	75
Abuzul asupra resurselor naționale ale României.....	75
Abuzul „căpușelor” și al „lipitorilor” asupra României.....	78
Abuzul aparatului birocratic asupra României.....	80
Abuzul asupra justiției.....	85
Abuzul asupra capacităților intelectuale ale României	86
Abuzul țiganilor asupra României.....	87
Abuzul asupra limbii române	93
Abuzul modernismului asupra României.....	100
- Criza natalității, a existenței noastre ca popor!	102
- Revoluția tinerilor	103
Concluzii.....	105
Capitolul 4. Necesitatea unor reforme ideologice și politice în România.....	112
Ideologia politică: Stânga vs. Dreapta.....	113
- Ideologia ecologistă a „verzilor” mondiali	119
Eradicarea maladiiei ideologiei politice	122

Dezideologizarea și depolitizarea României	126
Reforme politice, economice, sociale și civice	128
Scurtă analiză a predicțiilor pentru perioada 2020-2035	130
Reevaluarea politicii internaționale a României	138
Concluzii.....	140
 Capitolul 5. Să ne luăm țara înapoi: Reforme economice și sociale.....	142
Reforme agricole, zootehnice și silvice.....	142
Revoluția verde.....	146
Revoluția industriilor de produse pentru consumul intern.....	148
Reforma denumirii localităților	149
Apărarea patrimoniului nostru cultural	150
România, țară necivilizată	153
Necesitatea reformării mediei	158
Separarea bisericii de stat	161
- Zamolxianismul	162
- Creștinismul	163
- Cum a ajuns România să fie o țară ortodoxă?	164
- Posibila explicație privind dispariția vestigiilor Dace!	165
Concluzii.....	169
 Capitolul 6. Renașterea Națională	174
Trebuie să ne reluăm înapoi Țara noastră, România!	177
Principiul: O singură Românie!.....	178
Reunirea cu Basarabia	179
Faza 1. Reunirea României cu Moldova dintre Prut și Nistru ..	182

- SUA recunosc dreptul Reunificării Moldovei și Bucovinei de Nord cu Țara Mamă, România!.....	184
Faza 2. România Mare.....	193
Concluzii.....	195
Capitolul 7. Noul model de guvernare a României	196
Noua structură de guvernare a României	197
Instituțiile fundamentale ale Statului Român	199
Primul Ministru al României (PM)	200
- Simboluri protocolare ale conducerii României:	201
Senatul României	202
Corpul Suprem de Control al Statului (CSCS)	203
Guvernul României	204
Prefecturile	207
Primăriile	211
Avantaje ale noului model de guvernare a României	212
Concluzii.....	216
Epilog	220
Bibliografie.....	224

Cuvânt înainte

Lumea contemporană este plină de contraste: dacă unii oameni beneficiază de incredibilele tehnologii moderne, alții încă trăiesc în epoca de piatră. Contraste similare sunt și în domeniul politic. Dacă Elveția are cel mai avansat sistem politic, **democrația directă**, alte țări încă mai trăiesc în sclerozatul sistem comunist.

Multe edificii create de politicieni, de la Uniunea Europeană (UE), până la situația economică a Statelor Unite și Vestul Europei (ieșirea Marii Britanii din UE), par să se prăbușească. În același timp, conflictele militare din Estul Mijlociu și invazia Europei de către refugiații din Siria și Nordul Africii nu sunt altceva decât manipulări ale unor interese ale elitei planetare sau ale unor țări care doresc să-și păstreze influența mondială. Majoritatea frământărilor naționale și globale sunt cauzate de o elită politică debusolată, incapabilă să creeze o lume cu stabilitate politică și economică.

România noastră nu este exclusă din aceste frământări geopolitice sau de politică locală. Politicienii noștri nu reușesc să ducă țara noastră spre o situație internă mai liniștită sau o economie care să se bazeze pe resursele noastre interne. De aceea, am făcut o analiză a evenimentelor locale cu propuneri specifice pentru trecerea la un sistem politic superior, favorabil cetățenilor de rând. Aceste propuneri sunt bazate pe o profundă analiză a sistemelor politice existente cu câteva sugestii pentru schimbarea societății românești, pentru îmbunătățirea sistemului democratic din țară și mai ales pentru creșterea eficienței de guvernare a țării. Voi face propuneri concrete, cu intenția de a transforma sistemul nostru politic, **democrația parlamentară**, într-un sistem avansat, și mai ales eficient: **democrația directă**.

Situația politică din România este departe de a-i satisface pe cetățenii acestei țări. Nu întâmplător, doar o mică parte dintre români aprobă activitatea parlamentarilor, a „aleșilor noștri”. Majoritatea românilor sunt deziluzionați de felul în care țara lor este condusă politic și administrată de guvernanți.

Țara noastră are un bun potențial economic, dar este condusă greșit. O bună organizare și o administrare eficientă a țării nu sunt printre calitățile cerute guvernării în România de azi. Onoarea, patriotismul, caracterul ferm și demnitatea națională a elitei noastre politice și economice sunt doar niște cuvinte luate dintr-un dicționar aruncat pe o etajeră prăfuită de timp și deteriorat de neglijență. Aceste calități, cândva bine-cunoscute și respectate de poporul nostru, au fost înlocuite în ultimii 26 de ani cu trăsături precum: lipsă de caracter, de cuvânt de onoare, aroganță, șmecherie, incorectitudine, iresponsabilitate, incultură, lichelism, tupeism, veleitarism, vanitate, corupție și hoție. O adunătură de guralivi, făloși, mitocani, lipsiți de scrupule și... maneliști! (Unde ești tu, nene Iancule?)

Mihail Eminescu: „politicienii sunt lacomi, perfizi și flecari!”

Multe lucruri pot fi schimbate în această țară, dar **ne trebuie un ideal național** și o **voință de schimbare în bine**, care constituie fundamentul acestei cărți.

Am propus un nou model de conducere a țării noastre (capitolul 6-7) în speranța ca Dvs. să acceptați această nouă variantă, mai democratică, mai simplă și mai ales mai eficientă din punct de vedere administrativ și al costului guvernării.

Să ne amintim, în acest moment de mare cumpănă pentru țară, cuvintele imnului național, scrise la 1848 de Andrei Mureșanu:

*„Români din patru unghiuri, acum ori niciodată.
Uniți-vă-n cuget, uniți-vă-n simțiri!”*

Tudor Olimpius Bompa

NOTĂ: pentru a reduce volumul acestei cărți o bună parte a textului este prezentată sub o formă condensată, punctat.

Capitolul 1. De la politică la economie

Motto:

„Se spune că democrația este cea mai rea formă de guvernare, exceptând toate celelalte care au fost încercate.”

(Winston Churchill, Prim-Ministrul Marii Britanii în perioada războiului II mondial)

Politica și sistemul politic au un rol determinant în relațiile economice, culturale și sociale ale unei țări. Când aceste relații nu sunt favorabile majorității populației, aceasta poate avea drept rezultat convulsii sociale, însoțite de agresivitate și chiar de violență.

Fiecare membru al societății dorește să-și creeze o stare economică cât mai bună pentru el și familia lui. Prin urmare, **obiectivul conducerii politice a unui stat nu trebuie să fie politicul, ideologia sterilă, ci asigurarea condițiilor politice și administrative pentru realizarea bunăstării economice a fiecărui cetățean al națiunii, fără restricții arbitrare.**

Scurtă incursiune în evoluția politicii mondiale

Pentru o mai bună înțelegere a efectului politicii într-o societate, vă invit la o foarte scurtă incursiune în evoluția politicii și a filozofiei politice mondiale. În acest fel, vom putea analiza de unde am plecat, ce a fost pozitiv sau negativ în evoluția politicii, a filozofiei politice și a politicii economice pe parcursul istoriei umane. Numai după această analiză vom putea avea o idee clară, ce reforme și schimbări politico-administrative sunt necesare pentru realizarea unui sistem politic superior și mai eficient de guvernare a țării noastre.

Antichitatea: izvoarele filozofice ale politicii

Originea cuvântului *politică* se află în Grecia antică, unde cetăți precum Sparta și mai ales Atena au experimentat o mare diversitate de forme de conducere politică, precum: monarhia, tirania, oligarhia și democrația. Termenul *politică* derivă din grecescul *politikos* (conducător), cuvânt care nu avea sensul de astăzi, ci se referea în mod specific la **felul în care trebuia să fie organizată și condusă societatea**, în special afacerile economice ale cetății, ale țării. Cu alte cuvinte, esența politicii și preocuparea de bază a politicienilor nu trebuie să fie altceva decât **administrarea eficientă** a țării. Poliloghia și politicianismul fără scrupule nu erau privite cu ochi buni în Grecia antică.

Filozofi și eminenți gânditori precum Socrate, discipolul său Platon, în *Dialoguri* (mai ales în *Republica*), precum și Aristotel, în *Politica*, au dezbătut constant maniera în care se poate crea o **societate ideală**, ale cărei elemente de bază erau considerate a fi: **moralitatea actului de guvernare, legile care să asigure drepturile și responsabilitățile cetățenilor în societate, libertatea individuală și dreptul la proprietatea privată**. Socrate nu a acceptat nici tirania (destul de prezentă în mai multe țări ale antichității), și nici democrația existentă atunci în Atena. El considera că cea mai eficientă formă de conducere politică a unui stat este aceea a unui **singur conducător**, care să aibă vaste cunoștințe politice, abilități administrative, moralitate și virtute și care să fie ales prin votul direct al cetățenilor

O mare influență în destinul filozofiei politice au avut-o precursorii noștri romani, printre care trebuie să-l amintim pe marele om de stat Marcus Tullius Cicero, precum și pe reprezentanții curentului stoic: Lucius Annaeus Seneca și împăratul Marcus Aurelius, cel care a decis retragerea trupelor romane din Dacia. Stoicismul a avut o influență determinantă chiar și în Evul Mediu, unde calități precum: **interesul țării mai presus de cel individual, virtutea morală, gloria pentru patrie, patriotismul ca valoare esențială în societate** au avut o mare rezonanță. Prin patriotismul și virtuțile morale promovate, în spiritul stoicismului roman, neegalatul nostru poet, Mihail Eminescu, a coagulat o imagine-matrice atât a patriotismului, cât și a non-patriotismului

(politicianism, corupție, discurs patriotard, dispreț față de valorile naționale), la care se raportează toți românii (*Scrisoarea III*).

Renașterea: idealism vs. realism

Începutul Evului Mediu este marcat de zelul studiilor clasice și mai ales de stoicismul și moralitatea creștină. Astfel, relațiile politice ale acestei epoci sunt profund dominate de **moralitate, patriotism, cavalerism, onoare, caracter și scrupule** în conduita politică națională și europeană. Cuvântul de onoare dat era suficient pentru a încheia o înțelegere politică sau de afaceri. Idealurile culturii clasice greco-romane au revitalizat treptat gândirea intelectuală și politică a epocii, având drept rezultat un mare avânt intelectual, și o extraordinară libertate de creație, de expresie și de gândire - „**Umanismul**”. Respectul nostru trebuie să se îndrepte spre marii intelectuali, gânditori de elită, oameni de cultură, de artă și de știință ai epocii, ale căror concepții și idei au stimulat apariția **Renașterii**, perioada cea mai frumoasă a geniului creator uman modern. Gândirea scolastică și filozofia politică a Europei au fost dominate timp de multe secole de gândirea teologică creștină a Sf. Toma de Aquino.

Unul dintre cele mai influente personaje ale scenei politice a Renașterii (și nu numai) a fost Niccolo Machiavelli, care a revoluționat multe aspecte ale filozofiei politice medievale, scolastice, adesea sterilă, dându-le o vizibilă tentă de pragmatism, uneori dus la extrem. Teoria politică propusă de Machiavelli (*Principele*, scris în 1513) aduce un model de dobândire și de menținere a puterii politice, bazat pe observarea atentă a evoluției politicii. Dilema principelui, dacă e mai bine să fie iubit decât temut, se rezolvă în spiritul numit „machiavelic”: e de preferat să fie temut, căci scopul său este succesul în acțiunile politice.

Analiza riguroasă a politicii din perioada clasică, realizată de Machiavelli, a influențat teoriile politice din vestul Europei, dominând lumea politică timp de secole. Filozofia politică a lui Machiavelli reprezintă începutul eliberării de normele morale tradiționale și al degradării sensului antic de conducător politic și al sensului politicii în general. Printre elementele esențiale ale teoriilor politice propuse de Machiavelli

trebuie să menționăm: indiferent de forma de guvernământ a țării, scopul politic trebuie să fie succesul; cunoștințele, caracterul și priceperea conducătorului politic determină succesul unui stat; binele și răul sunt doar simple mijloace care pot fi utilizate pentru realizarea unui stat puternic. Numele lui Machiavelli este sinonim cu termenii politici: manipulare, înșelăciune, obținerea puterii prin orice mijloace (scopul scuză mijloacele). Machiavelli atrage însă atenția și asupra faptului că niciun conducător nu are un beneficiu politic dacă nu impune respectul poporului pe care îl conduce.

Teoriile propuse de Machiavelli în cărțile lui au fost atât de șocante, în special pentru filozofii francezi, încât au apărut noi termeni în discursul politic: machiavelism, machiavelic, anti-machiavelism. Nu uitați că perioada în care a trăit Machiavelli era încă dominată de idealismul antic, de stoicismul medieval și de moralitatea creștină. Ar fi însă total greșit dacă numele lui Machiavelli ar fi analog doar termenilor cu conotație negativă. El a promovat un vizibil pragmatism în politică, la trecerea de la idealismul medieval la realismul începutului industrializării și al epocii moderne.

O mențiune specială merită o lucrare românească scrisă în spiritul *Principelui* lui Machiavelli și al Renașterii, de către domnitorul Țării Românești între 1512 și 1521, Neagoe Basarab, cunoscută sub numele *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, manual de educație și de morală politică, care se opune categoric amoralismului politic ce domina epoca.¹ Neagoe Basarab nu aprobă hotărârile luate după bunul plac al domnului, uciderile fără judecată ori judecățile sumare, privind guvernarea ca împlinire a unei legi al cărei țel final este îndreptarea oamenilor, și nu supunerea lor.

Dacă Machiavelli a deschis ușa spre succes politic prin orice mijloace, atunci conducătorii unor state din secolul al XX-lea au atins apogeul degradării și imoralității politice, dreptul națiunilor la autodeterminare fiind terfelit prin șantaj și trădare, ducând astfel la o adâncă promiscuitate politică. În acest sens, mulți dintre conducătorii politici ai României post-decembriste pot fi categorisiți drept trădători naționali

(vezi tratatele cu Ucraina și Rusia), care au sabotat dreptul tuturor românilor de a conlocui în interiorul granițelor aceluiași stat românesc, care au jefuit și secătuit bogăția țării, pentru a-și realiza interesele primitive de îmbogățire personală. Mulți dintre guvernanții țării și membri ai Parlamentului au dus corupția la niveluri diabolice, transformând țara noastră într-o adunătură de oameni debusolați, fără demnitate națională și patriotică, făcând din minciună, înșelăciune și corupție caracterul tradițional românesc de manifestări diurne. La politicienii noștri nu veți găsi nicio urmă de moralitate! Machiavelli trebuie să fie mândru de discipolii lui politici din România post-decembristă!

Epoca industrială și era modernă: între bun (democrație) și rău (socialism)

Schimbări drastice în politica Europei au început în Franța, în 1789. Deși cărțile de istorie prezintă Revoluția Franceză ca pe un preludiv al transformărilor politice ale lumii, aceasta de fapt a fost un eveniment politic provocat și manipulat, având un singur scop: trecerea puterii din mâinile nobilimii în cele ale burgheziei. În perioada pre-revoluționară, situația politică internă a Franței era extrem de tensionată:

- nobilimea avea puterea politică, nu și bani
- burghezia avea bani, nu și putere politică

Drept urmare, încă din 1711, cercuri politice subterane au decis să provoace un eveniment, o revoluție, care să facă rocada necesară în relațiile social-politice franceze, astfel ca burghezia să devină clasa politică dominantă. Au trecut însă mulți ani până la realizarea revoluției din 1789, Revoluția Franceză, eveniment care avea și scopul de a fi un exemplu pentru revoluțiile proletare care au urmat în secolul 19.

Proletariatul francez, bine manipulat de sforarii politici ai zilei, a fost partenerul burgheziei doar la răsturnarea sistemului politic al vremii, la ghilotinarea monarhiei, dar nu și co-participant la conducerea politică post-revoluționară a Franței. *La Marseillaise* devine astfel un imn revoluționar, iar culoarea roșie simbolul revoluțiilor de stânga. **Dacă mândrii**

francezi ar ști cine le-a făcut revoluția nu ar mai cânta imnul lor național cu atâta patos!

Dacă Lenin a fost marele ideolog și criminal al Revoluției Ruse, Robespierre a jucat același rol pentru realizarea finală a Revoluției Franceze. Un taciturn, complet izolat dar profund dominat de ideologia emisă de el, Robespierre a apărut exact la momentul potrivit (ce coincidență!!) pentru a impune teroarea revoluției, a ghilotina monarhia și o bună parte a elitei franceze, și pentru a schimba în totalitate tradițiile politice și civice franceze. Treptat, rolul proletariatului s-a risipit, reintrat în modă (carne de tun) doar în timpul Revoluției Bolșevice, o altă manipulare politică a vremii. Totuși, Revoluția Franceză a avut un uriaș ecou mondial, iar efectul ei cel mai important a fost o emancipare politică cu multiple efecte, pozitive și negative, asupra relațiilor social-politice la nivel mondial.

Alte fenomene, cum ar fi revoluția industrială, urbanizarea și ascensiunea capitalismului, au dus la apariția unor influente teorii politice, precum: pluralism, socialism și sindicalism. Primul Război Mondial a destabilizat situația politică europeană, în special pe aceea a Imperiului Rus (Revoluția Bolșevică din 1917), având efecte tectonice determinante, cum ar fi dezmembrarea unor imperii și acceptarea **principiului de autodeterminare** a popoarelor, propus de președintele american Woodrow Wilson, principiu ce a resuscitat dorința de libertate a națiunilor din centrul și din estul Europei.

În sfârșit, în 1918, după secole de speranță națională, majoritatea românilor și-au împlinit visul de a trăi în interiorul aceleiași țări: **România Mare!** Efectul acestei realizări politico-naționale a fost atât de puternic resimțit de toți românii, încât țara a realizat progrese culturale și economice extrem de vizibile, în 1938 ea devenind a șaptea economie europeană. Visurile frumoase sunt însă deseori scurte, și, România a fost din nou mutilată geografic în perioada celui de-Al Doilea Război Mondial, prin Dictatul de la Viena și Pactul Von Ribbentrop-Molotov. **La 97 de ani de la aceste evenimente nefaste, România este în continuare dezmembrată, ca o demonstrație a lașității și a incapacității unei clase de**

politicieni liliputani, incapabili să realizeze dreptul nostru istoric de a avea un stat unitar, în interiorul granițelor noastre firești.

Pentru noi, românii, Al Doilea Război Mondial se va termina doar atunci când Basarabia, Nordul Bucovinei, Ținutul Herța și Maramureșul istoric se vor regăsi în interiorul României Mari!

După anii 1920, au apărut mai multe variante ideologice ale fascismului: fascismul italian, promovat cu emfază de Benito Mussolini, și național-socialismul german. La aceste regimuri politice mai trebuie adăugată varianta ideologică socialist-comunistă din Uniunea Sovietică. În anii dintre cele două războaie mondiale, ideologiile cele mai puternice au devenit național-socialismul German (Nazional-Socialismus) și socialismul-comunismul sovietic. Aceste două țări au devenit atât de puternice, încât o confruntare militară între ele era iminentă.

Din concurența ideologică dintre Hitler și Stalin era inevitabil să nu apară și o cursă a înarmării. În ciuda zăngănitului militar hitlerist, primul care a început o înarmare provocatoare a fost Stalin, în 1935. Deși toată lumea informată știa unde va duce aceasta înarmare, Stalin și Hitler au evitat un prim conflict militar datorită Pactului Von Ribbentrop Molotov, un tratat prin care URSS și Germania au împărțit între ele Estul Europei.

Umaniștii și socialiști-idealiști au visat că războiul II mondial nu va deveni o realitate. Aceștia însă nu și-au putut imagina cât de vanitoși și doritori de cuceriri teritoriale erau Stalin și Hitler. În final, această atrocitate umană, numită Al II-lea Război Mondial, a devenit o realitate, cu costuri de peste 40 milioane de vieți omenești și cu distrugeri materiale de neînchipuit. În final, Germania a recunoscut că nu poate învinge toate forțele globului și a capitulat în fața puterii Anglo-Americane și Sovietice. Stalin, cel mai puternic fizic dintre conducătorii politici ai estului și vestului (președintele american Roosevelt și prim ministrul Britanic Churchill) a reușit să-și impună voința și să acapareze multe teritorii din Estul Europei.

Astfel, România a fost din nou dezmembrată, pierzând teritoriile noastre istorice Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herței. Un

popor unit prin istoria comună, etnicitate, inimă și simțiri a fost forțat să fie separat, iar teritoriul nostru străbun, sfărtecat, și noi, urmașii daco-romanii, trebuie să spunem la unison:

noi nu vom uita niciodată această trădare! Vom lupta cu îndârjire, pentru reunirea tuturor românilor în interiorul granițelor noastre firești!

Economia politică

Apariția economiei politice reprezintă un salt calitativ determinant deoarece ea se bazează pe științele economice, care sunt concrete, practice, normative, fundamentate pe analize matematice și statistice și pe analiza științifică a pieței. Economia politică constă în studiul organizării producției, a pieței, a relațiilor dintre sistemele de producție, a mediului economic, aflat sub incidența legilor **pieței libere**, dar, în același timp, și sub incidența legilor țării și sub control guvernamental, materializat prin politici fiscale și prin diverse pârghii economice.

Termenul *economie politică* a apărut în Franța, în anul 1615, când Antoine de Montchrestien a publicat cartea *Traité de l'économie politique*. Însă pionierul mondial al economiei politice este Adam Smith, cel care a creat și a promovat teoria pieței libere (vezi cartea *Wealth of Nations*, publicată în 1776). Studiile lui Adam Smith, profesor de filozofie morală la Universitatea Glasgow din Scoția, au fundamentat legile care stau la baza economiei libere, a economiei capitaliste, de piață. Cu toate imperfecțiunile capitalismului, progresul economic din Vest, nivelul de trai al cetățenilor au ajuns la cotele cele mai înalte din istoria umanității. Conflictul ideologic și economic capitalism-socialism a fost cel mai bine exprimat de Winston Churchill, prim-ministrul Marii Britanii în perioada celui de-Al Doilea Război Mondial:

„Se spune că democrația este cea mai rea formă de guvernare, exceptând toate celelalte care au fost încercate.”

În secolul al XX-lea, s-au făcut eforturi mari pentru găsirea celui mai bun sistem politic și, prin aceasta, și a unui sistem economic viabil. Astfel, filozofia politică a determinat deseori sistemul economic al

unor țări. Când un sistem economic a fost impus de un sistem politic creat artificial (socialist) s-au neglijat legile economice de bază, și economia a devenit nefuncțională. Sistemele politice socialist-comuniste (sisteme economice la comandă) au eșuat flagrant, deoarece atunci când economia unei țări nu mai funcționează eficient (economie de piață liberă), sistemul politic este compromis, necesitând schimbări politice drastice, fie prin mijloace pașnice, fie prin violență.

Politica nu are nicio valoare dacă nu are efecte benefice pentru economie

Cu alte cuvinte, economia politică trebuie să abordeze **practicul economic**, în scopul rezolvării unor probleme economice concrete, altfel ea devine sterilă, ideologic-doctrinară. De aceea, politica economică modernă **trebuie să respecte legile pieței, scopul ei final fiind creșterea bunăstării societății**. De foarte multe ori însă, ideologia politică, în special socialismul, a afectat în mod negativ relațiile economice și bunăstarea economică a unei țări, datorită intervenției politicului asupra economicului. Din acest motiv, bunii guvernanți trebuie să înțeleagă că **piața și economicul trebuie să dicteze politica unui guvern, și nu invers**.

Adevăruri istorice:

- **politicul trebuie să fie subordonat economicului, și nu invers;**
- **statul trebuie să fie organizat eficient pentru a facilita relații economice bazate pe legile economiei de piață;**
- **statul nu trebuie să aibă putere de comandă, să dicteze, ci doar să garanteze că politica lui să nu încalce legile economiei de piață;**
- **rolul statului trebuie să asigure condițiile cele mai bune pentru ca economicul să acționeze pe bazele economiei de piață;**
- în evoluția ei economia se manifestă ciclic, cu creșteri economice robuste și cu inevitabile căderi economice.

Intervenția artificială a unui guvern pentru a sprijini economia națională printr-o infuzie de capital financiar rareori va avea rezultatele scontate. **O depresie economică, indiferent cât de gravă ar fi ea, trebuie lăsată**

să-și epuizeze efectele negative, așa cum dictează legile economice, și nu cele politice. Doar după această fază negativă va începe un nou ciclu ascendent. Firmele care sunt victimele unei crize economice vor trebui să-și caute noi investitori, să învețe din greșelile făcute, să facă reformele necesare pentru a determina o nouă creștere economică.

Sisteme economice

Un sistem economic se referă la elemente precum: cine este proprietarul mijloacelor de producție de bunuri de consum, al serviciilor, al comerțului, al resurselor naturale etc. și cum sunt acestea organizate, alocate și distribuite pe piață. Orice sistem economic funcționează pe baza unor metode și standarde, necesare organizării societății și pieței ei economice.

De-a lungul istoriei societății umane, au existat diferite sisteme economice. Ele au fost direct influențate de sistemul politic al societății, de teoriile politico-economice dominante în acea perioadă istorică.

Societatea capitalistă se bazează pe proprietatea privată și pe economia liberă, de piață, pe când în sistemul socialist statul este unicul proprietar al tuturor bunurilor de producție și al resurselor naturale.

În ultimul secol, capitalismul și socialismul au fost sistemele economice predominante. În unele țări a apărut un sistem de economie mixtă, de pildă fiind sistemul chinez: o combinație între controlul politic și economic al statului și libertăți economice similare într-o oarecare măsură cu cele de piață liberă.

Scurta noastră discuție privind sistemele economice se bazează în special pe sistemul capitalist, pe **economia de piață**.

Economia de piață

Economia de piață reprezintă un mediu de liber-schimb de bunuri la un preț negociat între vânzător și cumpărător. Ea trebuie să fie asigurată fără intervenția statului prin forță, fără fraudă sau corupție și să

se bazeze pe legile sistemului capitalist, **legea cererii și a ofertei, a pieței libere.**

Piața liberă este în direct contrast cu **piața la comandă**, care este direct controlată de către guvern și este tipică sistemului socialist, în care guvernul controlează cererea și oferta, decide prețul și cantitatea de produse oferite pe piață, deși nu este perfectă, piața liberă duce la scăderea prețului și la creșterea calității. Prețul, în general, este determinat de puterea de cumpărare și de cantitatea de bunuri oferite pe piață.

- **Când cererea de bunuri depășește oferta, prețul crește.**
- **Când, pe de altă parte, oferta depășește cererea, prețul scade.**

Legile pieței libere sunt de multe ori încălcate prin tendința guvernelor naționale de a cheltui peste bugetul alocat în anul respectiv. În multiple situații, depășirea cheltuielilor bugetare este determinată de scopuri politice, populiste, de dorința de popularitate electorală, prin propunerea unor programe de cheltuieli, în special înaintea alegerilor generale, care duc la creșterea datoriei naționale. Dl Ponta a anunțat deja că în anul 2016, an electoral, vor scădea taxele! Nu vi se pare suspectă aceasta decizie? De fapt, acest lucru nu este altceva decât o cumpărare de voturi și ar trebui să se numească **coruperea electoratului.**

Deseori comportamentul menționat mai sus aparține politicianilor socialiști și liberali. Opusul lor sunt politicienii conservatori, promotorii **conservatorismului fiscal**, bazat pe reducerea drastică a cheltuielilor guvernamentale. Pentru realizarea scopului lor politic, de reducere a cheltuielilor guvernamentale, politicienii conservatori susțin o politică de **austeritate financiară** a guvernului. Efectul practic al acestei politici este:

- **Reducerea cheltuielilor guvernamentale;**
- **Reducerea impozitelor și a taxelor** pentru firmele private și pentru angajații lor. În acest fel, firmele și angajații reușesc să obțină profituri și venituri mai mari;
- **Surplusul de bani la consumatori** înseamnă vânzări mai mari de bunuri de consum, care în final se soldează cu o **creștere**

economică, cu creșterea numărului de locuri de muncă și cu creșterea Produsului Intern Brut (PIB).

Specialiști americani în domeniul investițiilor, printre care și Martin J. Whitman, nu consideră că guvernul are rol prin excelență negativ, iar activitățile sectorului privat unul invariabil pozitiv. Martin J. Whitman³ susține că în țări cu o economie bine organizată, cu sectoare industriale eficiente, există un mariaj perfect între sectorul privat și cel de stat (Japonia și „tigrii asiatici” – Singapore, Coreea de Sud, Hong Kong și Taiwan). În aceste cazuri, guvernul acordă credite financiare unor companii, stimulează cercetarea științifică și educația pentru a produce specialiști de înaltă calificare. **Ca urmare a acestor intervenții ale statului, se dezvoltă o economie competitivă, bine organizată, disciplinată și prudentă.**

Lipsa de disciplină, de prudență și de auto-verificare (critică) a situației firmei poate duce la:

- Un nivel exorbitant de retribuție pentru executivul firmei;
- O **economie tip „balon de săpun”**, care se umflă artificial și explodează într-un faliment total, devastator pentru toți cei implicați în firma respectivă;
- **Corupție generalizată**, cu efecte economice, sociale și politice foarte grave.

Martin J. Whitman dă ca exemplu Statele Unite, unde membrii conducerii unor firme au avut salarii și prime anuale care au depășit 100-200 milioane de dolari.⁴

Având în vedere comentariile de mai sus, precum și devastatoarea criză economico-financiară din anii 2008-2013, putem concluziona că:

- Dacă piața liberă nu a funcționat perfect în SUA, sistemul social-democrat european a fost și mai puțin eficient;
- A lipsit un organ de control al guvernului american care să prevină dezastrul din 2008-2014;
- Aceeași lipsă de control a fost vizibilă în Uniunea Europeană (UE), unde guvernele socialiste care au condus Irlanda, Portugalia,

Spania și Grecia au permis acestor guverne să aibă o lărghețe financiară incredibilă, să dea bonusuri angajaților sectorului public și să se lase manipulate de syndicate, care, în mare măsură, au o tentă politică socialistă;

- Noul guvern american condus de Barack Obama, un socialist deghizat și cu o competență economică minusculă, a aplicat metode similare cu cele ale socialiștilor europeni, cheltuind iresponsabil pentru a satisface rechinul înfometat al clientelei politice a Partidului Democrat american (socialist). Astfel că la sfârșitul anului 2016, SUA are o datorie publică de aproape 20 bilioane (20 mii de miliarde!). Dacă SUA ar fi avut un președinte conservator (republican) recesiunea din 2008-2014 ar fi fost foarte scurtă, iar începând din 2012 economia americană ar fi fost de mare succes;
- Deși se știa încă din 2005 că multe țări au o economie tip „balon de săpun” (umflată artificial), nimeni nu a luat nicio măsură pentru a preveni explozarea balonului, pentru a corecta greșelile făcute;
- **Politicul nu trebuie să intervină pe piața economică** decât prin elaborarea de reguli eficiente de control al activităților economice și financiare interne. Chiar și cel mai conservator economist va recunoaște că statul trebuie să intervină prin reguli clare de funcționare a economiei, să prevină eventuale crize financiare, respectând legile economiei de piață liberă (concurență liberă);
- Criza financiar-economică declanșată în anul 2008 nu a reprezentat o eșuare a capitalismului și nici a pieței libere. Din contră, nu legile capitaliste de piață au eșuat, ci inapținutudinea unor politicieni și aplicarea unor metode socialiste, de intervenție a guvernelor socialiste pe piața liberă. Aceleași guverne au impus multe reguli administrative, deseori arbitrare, restricționiste, asupra activităților economiei de piață, Administrația Obama fiind printre guvernele cele mai drastice. Istoria economiei de piață a demonstrat că implicarea guvernului pe piața liberă prin aplicarea de reguli restricționiste economice afectează creșterea economică, oferta de capital și crearea de locuri de muncă. Cunoșcând acest adevăr, președintele SUA din perioada 1980-1988, Ronald Reagan, a spus că:

„guvernul nu este soluția, ci cauza problemelor economice majore”.⁵

Concluzii

Analiza prezentată mai sus demonstrează multiplele fațete negative ale sistemelor politice și economice din epoca noastră, cum ar fi:

- Politicul și ideologiile unor partide politice au avut urmări devastatoare asupra lumii și a istoriei mondiale. Abuzurile unor state mari asupra națiunilor mai mici au creat tragedii internaționale și naționale, deseori ireparabile;
- Ideologia politică este adesea doar o retorică deșănțată, sterilă, utilizată de mulți politicieni pentru a-și justifica dorința de putere, precum și actele anti-umane și anti-naționale comise;
- Politicul, mai ales deciziile politice izvorâte din ideologii agresive, a dus la incredibile tragedii umane;
- Felul în care a funcționat politicul în secolul al XX-lea și la începutul secolului al XXI-lea a devenit anacronic și necesită o schimbare;
- **Sistemele politico-economice socialiste au fost invariabil falimentare;**
- **Societățile socialiste nu puteau exista fără poliție politică;**
- Economia, și nu politicul, are rolul primordial într-o societate;
- Implicarea politicului în economie a avut drept rezultat repetate crize și dezastre economice;
- Sistemul economic capitalist, de economie liberă, de piață, a avut cel mai vizibil succes economic: creșterea nivelului de trai al populației, o mai bună stabilitate economică, libertatea de creație, libertatea de a experimenta ideile proprii pe piața economică etc.

Greșelile politice și economice trebuie să aparțină trecutului! Noi experimentări de sisteme economice create de ideologii politice sunt neavenite.

Capitolul 2. Forme și tipuri de democrație

Motto:

„Democrația este bunul nostru cel mai de preț. A o menține este atât sarcina, cât și obligația noastră. Acest lucru presupune o confruntare permanentă, decisă și cu deplină conștiință de sine, strădanii de a încheia compromisuri și de a ajunge la consensuri de durată. Acestea sunt condițiile de bază ale singurei ordini politice care poate garanta libertatea.”

(Wolfgang Thierse, președintele Bundestag-ului german)

În încercarea de a găsi un sistem politic mai bun, de a realiza dezideratul uman de creare a unei societăți cât mai aproape de idealul lui Socrate, omul a fost supus la o gamă largă de sisteme politice: de la tiranie și dictatură până la democrația parlamentară. Dacă anumite sisteme politice au satisfăcut electoratul, altele ele au dus însă pur și simplu la tragedii umane. De-a lungul istoriei, țările lumii au fost guvernate de conducători excepționali, deveniți mari simboluri naționale prin patriotismul, vitejia și inteligența lor politică, dar și de conducători lași și trădători, de politicieni unsuroși, capabili de orice compromisuri doar pentru a ajunge la putere și pentru a-și păstra beneficiile ce decurg din ea.

Chiar și grecii antici au experimentat diferite variante de conducere politică și de guvernare a cetății. Frustrarea atenienilor față de conducătorii politici ai zilei a dus la o puternică revoltă populară (508 î.Hr.),

când populația a cerut drepturi egale pentru toți cetățenii. Astfel că pretențiile lor de *kratos* (putere) pentru *demos* (popor) au devenit ulterior cunoscute sub numele de *demokratia*, **democrație**, conducere politică în care și populația să fie implicată în sistemul decizional al cetății.

Deși nu există o definiție clară, acceptată majoritatea teoreticienilor politici, **democrația** trebuie să includă următoarele principii de bază:

- Membrii societății trebuie să aibă **acces egal** la conducerea politică a țării sau a comunității în care locuiesc;
- Membrii societății trebuie să se bucure de **libertăți și de drepturi** general acceptate;
- **Deciziile politice și economice aparțin majorității electoratului;**
- Deciziile majorității trebuie să fie **corecte** în substanță și în procedură și **egale pentru toți cetățenii;**
- Votul trebuie să fie liber, secret și universal, iar regulile alegerilor trebuie să fie clare și decise înainte de alegeri;
- **Trebuie eliminate orice încercări de corupere a electoratului, iar contravenienții trebuie pedepsiți exemplar.**

Cu toate deficiențele sistemului democratic de conducere a societății, democrația este totuși considerată ca fiind **cea mai bună formă de guvernare**, acceptată în marea majoritate a țărilor de pe Terra.

Prima democrație, atât în Atena, cât și în Roma antică, a fost o formă de **democrație directă**, în sensul că populația cetății își vota în mod direct conducătorul dorit. Pe parcursul secolelor s-a apelat la mai multe forme de democrație, unele dintre acestea fiind analizate succint și în acest capitol.

Prima formă de **democrație parlamentară** a fost instituită în Anglia (vezi *Magna Charta Libertatum*) în 1215. Cele 63 de articole din *Magna Charta* reprezintă un acord încheiat în urma războiului civil dintre regele Ioan fără de Țară și lorzii englezi. Acest document viza limitarea puterii regale prin instituirea *habeas corpus* (procedura legală care dădea judecătorului decizia ultimă în privința reținerii unei

persoane).⁶ Formula constituțională inițiată atunci a rămas în vigoare până astăzi. Tot în Anglia s-a constituit primul *Act al Drepturilor Cetățenești (Bill of Rights)*, în 1689, care a certificat drepturile politice ale populației și a reușit să mărească influența parlamentului. Un mare pas spre acceptarea democrației ca forma superioară de guvernare a țării a fost *Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului*, adoptată de Convenția Națională în timpul Revoluției Franceze din 1789.

Dacă Primul Război Mondial a declanșat un val imens de democratizare a lumii, în special a Europei, nu același lucru s-a întâmplat în perioada interbelică, când regimuri de tip fascist s-au impus în unele din țările lumii. În Rusia, în aceeași perioadă, s-a instaurat dictatura comunistă, care, după Al Doilea Război Mondial s-a extins în Europa de Est și în alte țări ale lumii. Atât în fascism, cât și în comunism, democrația a fost flagrant încălcată, și marile idealuri ale omului, **libertatea și egalitatea**, au fost eliminate cu brutalitate.

Deși democrațiile mondiale utilizează un mai mare număr de forme, vom prezenta doar tipurile cele mai răspândite, în care sistemul politic pe care îl numim în general *democrație* a reușit să se impună și să fie funcțional. Acestea sunt: **democrația parlamentară, monarhia constituțională și democrația directă**. În cele ce urmează, ele vor fi prezentate în mod succint.

Democrația parlamentară

Parlamentul înseamnă, etimologic (după cuvântul *parler* din franceză, a vorbi, a dezbate), un loc unde se dezbate problemele importante ale țării și se iau hotărâri în privința lor. Sistemul de democrație parlamentară sau reprezentativă se bazează pe existența unui organ legislativ, parlamentul (care poartă diverse nume în diversele țări unde există și poate fi uni- sau bicameral), o instituție deliberativă compusă din reprezentanți aleși periodic, care alcătuiesc legile și în fața căruia răspunde organul executiv, guvernul.

Existența a una sau două camere are atât avantaje, cât și dezavantaje: bicameralismul oferă, pe de o parte, posibilitatea de a se supune unui

dublu examen proiectele de legi și de a se asigura un cadru mai larg confruntărilor de idei, dar pe de altă parte, se ajunge la tergiversarea elaborării legilor. În cadrul democrației parlamentare, națiunea este condusă prin două sisteme: **sistemul prezidențial și sistemul parlamentar.**

Sistemul prezidențial

Sistemul prezidențial este o formă de guvernământ în care președintele are prerogativele conducerii statului, iar cea legislativă aparține Camerei Reprezentanților poporului, incorect numită Congres, și Senatului (vezi SUA). Un mare număr de țări ale lumii, în afară de Statele Unite, sunt guvernate după acest sistem: Brazilia, Argentina, Belarus, Indonezia, Iran, Mexic. Conceptul este aplicat și în alte sisteme de guvernare decât al republicilor, putându-se întâlni în cazul monarhiilor semi-constituționale, în care monarhul este șeful statului, dar exercită și puterea executivă (Monaco, Iordania, Kuweit, Maroc, Emiratele Arabe Unite).

Caracteristicile principale ale sistemului prezidențial sunt:

- Președintele nu are inițiativă legislativă, totuși are prerogativa de a ratifica, implicit de a respinge (putere de veto) acte ale legislativului, care, la rândul său, cu o majoritate absolută, poate anula veto-ul președintelui;
- Președintele are un mandat fix. Alegerile au loc la date fixe și nu pot fi declanșate de un vot de neîncredere sau de alte proceduri parlamentare (doar în cazuri extreme, de încălcare a legii, președintele poate fi demis de organul legislativ);
- Membrii executivului (numiți de obicei miniștri) sunt la ordinele președintelui și trebuie să îndeplinească politicile și măsurile executivului și legislativului;
- Președintele are puterea de a grația sau de a comuta pedeapsa delincvenților.

Există și un **sistem semi-prezidențial** (termenul a fost introdus în 1978), cunoscut și ca sistem prezidențial-parlamentar, în care președintele și prim-ministrul sunt în egală măsură participanți activi în

administrarea zilnică a treburilor statului. Caracteristica principală este limitarea puterilor parlamentului. Se deosebește de republica parlamentară prin aceea că șeful statului este ales pe baza votului popular și este mai mult decât un simplu figurant ce apare în ocazii protocolare. Se deosebește de sistemul prezidențial prin aceea că guvernul, deși numit de președinte, răspunde în fața legislativului, care poate obliga guvernul să demisioneze printr-un vot de neîncredere. Exemple de republici semi-prezidențiale: România, Franța, Rusia, Ucraina, Egipt, Taiwan.

Sistemul parlamentar

Sistemul parlamentar este o formă de guvernământ în care executivul (guvernul) este răspunzător în fața legislativului, Parlamentului, așa încât există o îngemănare a executivului și a legislativului. De obicei, șeful guvernului (prim-ministru) are rol de decizie politică și administrativă, pe când șeful statului (președinte sau monarh ereditar, într-o monarhie constituțională) are o funcție decorativă, apărând în situații de protocol. În cadrul sistemului parlamentar, șeful executivului nu este ales de cetățeni, ci de corpul legislativ. De obicei, partidul majoritar din parlament alege prim-ministrul. În unele parlamente nu există o majoritate deținută de un partid și atunci se apelează la înțelegeri mai mult sau mai puțin transparente (uneori acestea sunt pur și simplu târguri) între partide. Ca și în sistemul prezidențial, în care președintele poate fi demis, și în sistemul parlamentar șeful executivului poate fi eliberat din funcție de către legislativ printr-un vot de neîncredere, caz în care sunt necesare noi alegeri.

În ambele cazuri prezentate mai sus cele două camere ale parlamentului sunt formate prin **reprezentanță proporțională**, partidul cu cele mai multe voturi sau număr de parlamentari deținând prerogativele politice și numind prim-ministrul. În caz de lipsă de majoritate (sub 51%), puterea legislativă este preluată de o coaliție de două sau mai multe partide.

Avantajele și dezavantajele sistemului de democrație parlamentară

Sistemul de democrație parlamentară a reprezentat un mare pas înainte pentru a servi interesele publice în domeniul politic și administrativ

al unei țări. Și fiindcă rareori o creație umană se apropie de pragul perfecțiunii, nici democrația parlamentară nu întrunește aprobarea tuturor membrilor unei societăți. Vom prezenta mai jos atât avantajele, cât și dezavantajele democrației parlamentare.

Avantaje:

- Legile emise de parlament sunt aprobate mai repede, un motiv fiind faptul că partidul majoritar (sau coaliția formată) are mai multe voturi în organul legislativ;
- Unii membri ai executivului (guvernul) fac parte și din organul legislativ (parlament);
- În cadrul sistemului parlamentar, există un echilibru în exercitarea puterii politice;
- Prim-ministrul nu are prerogativele politice deținute de un președinte;
- În sistemul parlamentar există dezbateri privind legile ce trebuie adoptate, iar datele pentru alegerile legislative sunt mai flexibile;
- Multe din țările în curs de dezvoltare au reușit să treacă cu succes la un sistem democratic;
- În sistemul prezidențial, executivul este ales independent de cel legislativ;
- În cadrul sistemului prezidențial, puterea executivă este concentrată în mâna președintelui;
- Sistemul prezidențial are date fixe pentru alegerile prezidențiale și legislative;
- Sistemul parlamentar a generat, în marea majoritate a cazurilor, o mai mare stabilitate politică decât alte sisteme de guvernământ. Istoria demonstrează că eventualele răsturnări parlamentare au fost făcute doar de forțe politice sau militare externe;
- Țările cu sisteme democratice parlamentare tind să fie pacifiste, au avut foarte puține războaie civile și rareori au apelat la forță pentru a rezolva disputele politico-teritoriale inter-statale;
- Unii susținători ai sistemului parlamentar pretind că acest sistem democratic generează mai puțină corupție. Fără a fi cinic, cred că aceștia sunt în totală necunoștință de cauză: România, este o democrație parlamentară!

Dezavantaje:

În ciuda unor avantaje ale sistemului democratic parlamentar, există totuși și multe critici la adresa lui și multiple aspecte negative ale acestui sistem politic, pe care politicienii conservatori le consideră eșecuri, cum ar fi:

În cadrul sistemului de democrație parlamentară puterea de decizie nu aparține poporului! Nici vorbă. Puterea aparține partidului politic și conducerii partidului la putere. Deci, un număr mic de politicieni dictează cursul politic și economic al unei țări!

- Prim-ministrul nu este ales direct de electoratul unei țări, ci de către parlament. Deseori prerogativele lui politice sunt nejustificate de mari, afectând buna funcționare a statului;
- Partidul care are majoritate parlamentară decide *de jure* (de drept) cursul politicii parlamentului și legile pe care acesta le adoptă. Din acest moment, corpul legislativ nu mai este răspunzător în fața electoratului țării;
- Multe țări cu un sistem politic parlamentar nu au o dată precisă a alegerilor electorale. Astfel că prim-ministrul la putere poate abuza de această situație, decidând data alegerilor doar atunci când situația politică internă îi este favorabilă. Adoptarea unui calendar electoral precis poate corecta această deficiență electorală;
- În sistemul parlamentar nu există posibilitatea ca oameni independenți politic, cu calități politice și administrative evidente, să poată candida pentru poziția de președinte sau prim-ministru. Contra-argumentul este că, totuși, în cadrul alegerilor electorale, această persoană poate să candideze ca independent. Istoric vorbind însă, sunt foarte rare ocaziile când un asemenea candidat a avut succes electoral. Deseori, el poate fi chiar sabotat de partidele interesate;
- Perioadele scurte de mandat legislativ (2-4 ani), în special în Statele Unite, unde kongresmenii (reprezentanții aleși de popor) trebuie să participe la alegeri la fiecare doi ani. Acest element electoral îl obligă pe fiecare parlamentar ca, imediat după ce

este ales, să se concentreze nu asupra activităților ce țin de scopul pentru care a fost ales, ci asupra a ceea ce trebuie să facă pentru ca peste doi ani să fie din nou ales. Mulți teoreticieni politici consideră această anomalie a constituției statului respectiv ca un eșec al sistemului parlamentar;

- Situația de mai sus poate duce la instabilitate politică, fiindcă următoarea legislatură poate fi dominată de un alt partid. Drept urmare, multe din prioritățile politice sau legile inițiate într-o legislatură își pot pierde actualitatea în legislatura următoare. De aceea, majoritatea parlamentarilor au o preocupare colectivă de scurtă durată, concentrarea lor nefiind pe subiecte politice de durată medie sau lungă, ci pe cele de foarte scurtă durată, care să le garanteze beneficii imediate, inclusiv șansa de a fi realeși în parlament;
- Lupta interpartinică deseori reușește să schimbe poziția mediei, transformând-o într-o unealtă de manipulare în sprijinul partidelor și al politicienilor, și atunci ne întrebăm: pentru ce sprijinim libertatea mediei când ea se vinde sau se lasă influențată de un anumit partid politic? Vezi Antenele lui Dan Voiculescu și TVR, ambele făcând *de facto* parte din campania electorală a lui Victor Ponta și PSD în 2014. Vezi și SUA, unde 80% din medie este aservita Partidului Democrat (socialist);
- Corupția politică: mulți politicieni, în particular cei de ideologie socialistă, sau chiar și social-democrată, au corupt electoratul cu promisiuni multiple, astfel că societatea s-a schimbat într-o masă de oameni profitori, care solicită avantaje fără muncă, lipsiți de etică, moralitate și demnitate civică-națională. În Statele Unite sunt 47 milioane de cetățeni care primesc ajutor social, corupți mai ales de Partidul Democrat. Unii cinici americani spun: voi primiți ajutor pentru ca la alegeri să ne votați!
- Lucrările majorității parlamentelor naționale sunt foarte lente, deseori fiind încetinite cu intenție, sau chiar sabotate de către partidul din opoziție. Regretabil, acest lucru a fost vizibil chiar în perioada crizei financiare din perioada 2008-2013, astfel că măsurile care puteau fi luate pentru a atenua criza nu au putut fi aplicate. Aceste evenimente demonstrează odată în plus că **scopul partidelor nu este rezolvarea problemelor economice**

sau financiare ale unei țări, ci a-și menține sau câștiga puterea politică și privilegiile decurse din aceasta!

- **Prin politica lor, prin retorica și metodele machiavelice utilizate, partidele politice divizează electoratul în mod constant, doar pentru a câștiga alegerile. Vă rog să considerați alegerile din Romania din 2008-2012 și 2014, și mai ales cele din 2012 SUA. Pentru orice om normal inadvertențele utilizate în lupta politică, mai ales de către socialiștii americani (și PSD în Romania) sunt șocante.**

Unde poate duce ineficiența democrației parlamentare?

Cel mai semnificativ exemplu de ineficiență a sistemului de democrație parlamentară este cazul Greciei, unde politicieni iresponsabili au amestecat principiile marxiste cu guvernare semi-democratică. Criza economică și financiară din anii 2008-2016 demonstrează o dată în plus, că **dacă nu-ți gospodărești bugetul statului în mod responsabil, pățești ca grecii, și nu numai ca grecii, ci și ca Spania, Portugalia, Irlanda, Italia și chiar SUA!** Majoritatea acestor țări au un factor comun: **guvernări semi-socialiste sau socialiste!** Și atunci ne întrebăm: **la ce este bună istoria, dacă politicienii și publicul larg nu au învățat nimic din catastrofa țărilor socialist-comuniste din secolul XX și începutul secolului XXI?**

În ciuda regulamentului UE ca guvernele naționale să nu depășească un deficit bugetar de 3%, mai multe țări au ajuns la următoarele deficite (2010): Irlanda 14,3%; Grecia 13,6 %; Marea Britanie 13,3%; Spania 11,2%; Portugalia 9,4%; Italia 5,4%; Iar USA are în 2016 o datorie de stat de aproape 20 trilioane. Toate aceste țări ar trebui să compună „**Oda abuzurilor și ineficienței socialiste**”!

Până în 2009, unele țări din UE (și nu numai) au contractat o datorie publică imensă, care, raportată la PIB, arată în acest fel (sursa: The World Factbook, Ian. 6/2015):

Tabelul nr. 1

Deficitul bugetar și gradul de îndatorare al unor țări, inclusiv vecine României

Nr.	Țara	Deficitul în \$US	Deficitul per capita mii \$US	% din PIB	Anul
1	SUA	19.4 trilioane	59	106	2014
2	Germania	5.5 trilioane	58	142	2014
3	Italia	2.6 trilioane	37	108	2014
4	Spania	2.3 trilioane	52	167	2014
5	România	132 miliarde	5.1	67	2012
6	Bulgaria	43 miliarde	6.3	90	2012
7	Ungaria	202 miliarde	15	115	2012
8	Suedia	326 miliarde	6.5	47	2012

HotNews.ro, utilizând ca sursă Eurostat și băncile centrale, oferă o imagine cuprinzătoare a situației financiare a Europei de azi. **La nivelul întregii Uniuni Europene, datoriile publice ale statelor membre ajung la peste 19 trilioane de euro (1 trilion=1000 de miliarde).**^{[1](#)}

Din compararea acestor informații se desprinde o singură concluzie: **majoritatea țărilor au oferit cetățenilor lor un nivel de trai crescut, însă acesta nu s-a bazat pe producerea suplimentară a bogăției naționale, ci pe împrumuturi contractate de guverne la bănci, altele, cum ar fi USA, a simplificat metoda: invariabil printează bancnotele necesare guvernului! Însă într-o zi acest balon de săpun, artificial, se va sparge! Vă puteți imagina ce se va întâmpla cu finanțele USA și ale lumii?**

Criza financiară din Europa, este mai mult decât o tragedie națională. Ea ar putea fi chiar una europeană! Și aceasta pentru că:

- Criza a fost produsă de cheltuieli publice imense ale partidelor parlamentare, în special cheltuieli sociale exagerate, pentru a corupe electoratul cu promisiuni total nerealiste, posibile doar în sistemele de democrație parlamentară;
- Mentalitatea și stilul de viață permisiv al unor europeni au fost posibile datorită faptului că factura de plată a fost achitată de alții! (bănci străine, UE și Fondul Monetar Internațional);
- Aici este cazul să ne reamintim cuvintele lui **Margaret Thatcher**, prim-ministrul Marii Britanii în anii 1980:

„Este ușor să fii socialist atâta timp cât factura este achitată de alții!”

- Unele guverne, în special de ideologie de stânga (socialiști, social-democrați) au cedat mult prea ușor pretențiilor complet iresponsabile ale sindicatelor, în special al celor din sectorul de stat: salarii mărite, muncă puțină, ajutoare sociale multiple, și prime! Nelipsite prime! Bonusuri înainte de Crăciun și de Paște. Ar fi foarte util ca oamenii să nu uite ca **împrumutul cheltuit trebuie și plătit!**;
- **Să mai adăugăm aici rolul nefast al mass-media: promovează doar veselie, sex și viața în roz (deseori provocată de droguri). Mentalitatea muncii serioase, cinstite și de calitate se pare că nu este o preocupare a multor oameni;**
- Nu sunt aceste exemple o clară demonstrație a unui **sistem de democrație parlamentară falimentar, corupt și manipulat** doar pentru interesele politice ale unor politicieni de carieră, a unui sistem politic complet ieșit de sub controlul electoratului? De aceea dorim să avansăm dictonul:

<i>Criza financiară este o maladie a sistemului de democrație parlamentară!</i>
--

- Veți fi surprinși să aflați că în singura țară unde este aplicată **democrația directă**, Elveția, crizele economice și financiare sunt o raritate;

- Dar crizele la care multe țări sunt expuse în ultimii ani au fost create de guvernării cu apetit socialist sau influențați de cultura politica socialistă care, în ciuda unui eșec politic de peste 100 de ani, încearcă mereu să influențeze mersul politic mondial. Nu întâmplător toate aceste țări au probleme financiare mai mult decât critice. Probabil acești politicieni nu cunosc dictonul lui **Ronald Reagan**, președintele american care a avut o contribuție majoră la răsturnarea comunismului:

„Socialismul ar funcționa doar în două locuri: în Rai, unde nu este necesar, și în iad, unde există deja.”

Grecia, care la începutul lui 2015 și-a ales un guvern socialist va plăti din nou pentru greșeala făcută. Nu ar fi exclus ca acest nou guvern grec să fie ...cadoul dat de Greci Uniunii Europene. Nu putem rezista tentației de a compara stresul financiar creat de datoria Greciei de-a lungul anilor (cadoul Greciei?) asupra țărilor din UE cu anticul cal troian.

După 10 ani de război greco-troian, în care nicio parte nu a reușit să-și adjucece victoria, grecii au decis să abandoneze câmpul de luptă. Înainte de a se retrage, abilul Ulise a propus să lase cetății Troia un cadou: un uriaș cal de lemn. Mirați de acest cadou neașteptat, troienii au dus calul în cetate, dărâmându-și zidurile. În timpul nopții însă, grecii, ascunși în interiorul calului, i-au surprins pe troieni, și în acest fel i-au învins. Acest mit l-a inspirat pe marele poet roman, Vergilius, să pună în gura lui Eneas, erou al *Eneidei*, celebrele cuvinte: *Timeo Danaos et dona ferentes!* (Mi-e frică de greci, chiar când aduc daruri!)

Particularități ale democrației parlamentare românești

În afară de dezavantajele menționate mai înainte, valabile și pentru democrația parlamentară din România, există și un număr de aspecte ce caracterizează exclusiv viața politică românească (ele s-ar putea întâlni și în alte țări, e adevărat, dar nu au amploarea de la noi):

- Guvernarea țării este **reactivă**, și nu **pro-activă**, adică guvernării și „aleșii noștri” doar reacționează la anumite evenimente. Procedează exact ca și pompierii: dacă este foc, ei se grăbesc să-l stingă. Planificarea de durată medie sau lungă este ca și inexistentă pentru conducerea politică a țării sau pentru ministerele de resort;
- O altă insuficiență a democrației parlamentare este faptul că între două alegeri populația colegiului electoral nu are nicio pârghie politică prin care să poată influența felul cum votează alesul lor și ce decizii ia în numele electoratului. Electoratul, se pare, nu are alt rol în sistemul politic parlamentar, zis și democratic, decât să voteze și să se supună deciziilor luate de parlamentarul ales de el. Astfel, este mai mult decât evident că primează deciziile politice ale partidului, și nu acelea ale electoratului din colegiu. Fără a fi cinici, se pare că politicienii profesioniști au un mesaj special pentru electorat: **rolul vostru este să ne votați, iar noi să decidem!** Remediul acestei situații este doar **democrația directă!**
- Recrutarea politicienilor se face vertical, de la județ spre parlament. Însă problema esențială este corupția politică la nivel local (în județ). În fiecare localitate mare și în fiecare județ există o mafie (așa-numiții **baroni locali**) care controlează, filtrează maniera în care se aprobă un candidat pentru a deveni un ales al poporului! Dacă nu faci parte din mafie și nu ai banii necesari pentru a cumpăra nominalizarea din partea baronilor locali, nu poți candida pentru parlament!
- Pentru alegerile din 2012 s-au perceput următoarele sume de la candidați: pentru parlament 60.000 euro iar pentru senat: 150.000 euro! Întrebarea este: **cine are asemenea sume de bani? În orice caz nu oamenii corecți și capabili.**
- **Inversarea valorilor naționale:** Și fiindcă oamenii capabili nu acceptă să aparțină unei clici murdare sau să corupă, majoritatea parlamentarilor sunt departe de a avea calitățile necesare pentru a contribui la bunul mers al României. De aceea, valorile naționale sunt inversate în România: **cei buni sunt obstrucționați, iar cei incompetenți și lacomi ne conduc țara!;**
- Știți cum îi descrie scriitorul Andrei Pleșu pe politicienii români: **cultură submediocră, tip de comportament grosolan, indivizi care au intoxicat întreaga societate!** (18/02/2013)

- Pregătirea intelectual-politică și economică a multor politicieni este precară. Reproduc comentariul unui ministru în 2012: „**noi continuăm încontinuu să ne continuăm programul nostru**”!!
- Majoritatea primarilor nu au cunoștințe economice și simțul de gospodar. Ei sunt mai degrabă **politruci, agenți electorali**, și ajung primari doar pentru că și-au cumpărat dreptul de candidat de la partidul căruia îi aparțin!
- Alegerile naționale par a fi **cornul abundenței**, fiecare candidat promițând electoratului câte-n lună și-n stele. Campaniile electorale sunt niște festivități de mahala, cu mici, bere și fasole, manifestări vulgare ale mitei și corupției balcanice, sponsorizate de șmecherii zilei și de „băieții deștepți”. Prețul sponsorizării? Facilități economice și legi favorabile „băieților deștepți”. Dar în această mocirlă politică sunt și perdanți! **Dum-neavoastră, electoratul!**;
- **Parlamentul este deseori nefuncțional**: parlamentarii, în special în România, se ocupă mai mult de interesele lor economice, facilitează sau devin intermediarii unor relații de afaceri, astfel că participarea lor la lucrările parlamentului nu este prea vizibilă, uneori lipsind cu desăvârșire (există parlamentari fără nicio inițiativă parlamentară și care nu au luat niciodată cuvântul în parlament), iar fenomenul absenteismului frizează uneori absurdul (unii parlamentari lipsesc chiar la votarea unei moțiuni sau legi propuse de propriul partid). Nu mai menționăm aici diverse activități „interesante”, desfășurate în timpul dezbaterilor: dormit, citit ziarul, vorbit la telefon, scris și citit mesaje-e (mesaje-electronice) sau jocuri electronice pe calculatorul portabil (laptop), atunci când nu bârfesc sau nu fac diverse aranjamente politice sau de afaceri lucrative (doar pentru ei, firește);
- Majoritatea parlamentarilor, dominați de interesele lor înguste, nu mai pot fi considerați ca reprezentanți ai poporului, căroro li s-a încredințat o misiune și care au fost investiți cu încredere, ci **politicieni de carieră**, lipsiți de scrupule, care-și fac din mandatul de parlamentar o profesie, și încă una foarte profitabilă. Preocuparea de bază nu este electoratul care i-a trimis în parlament, ci interesul propriu și beneficiile ce decurg din această profesie;

- Deseori **politicienii și votul lor sunt de vânzare**: cine dă mai mult primește votul! Este un târg scabros și imoral, care este inacceptabil atât pentru un om cu o minimă decență, cât și pentru organele statului, care ar trebui să se sesizeze din oficiu;
- Fiind politicieni de profesie, profitori interesați doar de menținerea puterii lor politice, parlamentarii vor **păstrarea cu orice preț a privilegiilor**, cum ar fi: salarii foarte ridicate și perspectiva unei pensii exorbitante într-o Românie foarte săracă, locuințe de serviciu, mașini, precum și relații utile în lumea afacerilor, comisioane, informații confidențiale;
- Mulți politicieni sunt implicați în evaziune fiscală și au conturi secrete în paradisuri fiscale;
- Bugetul transmis de la guvern județelor/primăriilor este o clară demonstrație de corupție politică: partidul la putere favorizează financiar județele sau primăriile care au aceeași culoare politică;
- **Întrebare: credeți Dvs. că „aleșii noștri” sunt patrioți? Că au sentimente naționale?** Că vor bunăstarea economică a țării? Că urmăresc interesele electoratului? Nu fiți naivi! Totul este o iluzie! **Ei sunt cetățeni români doar datorită unui accident geografic!** S-au născut în România doar la voia întâmplării!! Politicienii sunt loiali doar lor înșiși și partidului căruia îi aparțin! Dacă se abat de la disciplina de partid... zboară! Inclusiv beneficiile, salariul de parlamentar și o pensie grasă!
- Pentru a-și apăra și menține privilegiile, politicienii sunt direct implicați în **frauda electorală!** Din SUA până în Rusia și din Marea Britanie până în America de Sud, fraudă electorală este o realitate politică, **numai democrația directă ar putea rezolva acest cancer politic;**
- Parlamentarii nu votează conform intereselor electoratului pe care-l reprezintă, ci pe baza ideologiei partidului căruia îi aparțin. Astfel că ideologia politică devine o boală socială, în totală discordanță cu interesul major al alegătorilor: realizarea unui trai decent pentru ei și familiile lor;
- Politicienii români sunt preocupați în special de luptele politice inter-partinice și de politica de influență (lobby politic pentru a tranșa o afacere sau o poziție politică sau administrativă superioară). Un imens număr de ore se irosesc efectiv pentru atacuri și

contra-atacuri politice sterile, ca să nu ne referim și la faptul că lupta politică antrenează orgolii supra-dimensionate, adesea terfelite de adversarii lor politici, cărora trebuie să le răspundă! Cu orice preț! Deseori prin insulte și limbaj suburban. Și fiindcă politicianul român este dominat nu de logică, ci de reacții afective, deseori provenind dintr-o constituție nervoasă juvenilă, dintr-un orgoliu imens și din narcisism, timpul care ar trebui să fie folosit pentru rezolvarea problemelor electoratului și ale țării este constant irosit.

Ținând cont de cele menționate mai sus, ne întrebăm: **de ce sunt necesari parlamentarii români**, când aceștia rareori fac ceva benefic pentru electorat, pentru România? Timpul pentru a crea și a vota o lege nu este necesar, fiindcă, în calitate de țară membră a Uniunii Europene, România poate utiliza legile europene deja testate, aprobate și implementate în majoritatea celor 27 țări membre ale Uniunii Europene.

Situația României nu este strălucită! O analiză atentă a evoluției economice, sociale și politice a României în comparație cu principalele țări ale lumii, prezentată în *World Competitiveness Yearbook* (Anuarul Competitivității Mondiale)⁸ ne arată că România este cea mai vulnerabilă la efectele crizei economice mondiale, așa cum se poate vedea din analiza statistică cuprinsă în Tabelul nr. 2. Se observă că, din punct de vedere al competitivității mondiale în anul 2010, România ocupă locul 54 dintre cele 58 de state analizate de IMD, înaintea Argentinei, Croației, Ucrainei și Venezuelei. România este depășită ca poziție de aproape toate țările ex-comuniste, ceea ce demonstrează o proastă gestionare și un management defectuos făcut de guvernele României în toată perioada post-decembristă.

Poziția României este rezultatul variațiilor acestor patru factori: **performanța economică, guvernamentală și eficiența afacerilor, infrastructura**. Fiecare dintre aceste variabile acționând în mod diferit la poziționarea României pe locul 54 în ierarhia mondială din totalul de 58 de țări care au o pondere mare în PIB-ul mondial.

O scurtă analiză a relațiilor fiscale interne din ultimii ani ne dă ocazia să constatăm:

- După ani de abuz și neglijență față de avutul statului, măsurile anti-criză ale guvernelor din ultimii 6 ani (care puteau reduce deficitul bugetar) vin cu o întârziere de peste 15 ani! Când în anii 1990-2000 vice-premierul Leszek Balcerowicz expunea Polonia la o curbă de sacrificiu, la o terapie de șoc, guvernele României din această perioadă au respins această metodă în favoarea populismului socialist. Ca atare Polonia este una din economiile europene de succes (locul 4 în Uniunea Europeană, UE), afectată mult mai puțin de criză economică din anii 2008-2015. Rezultatele metodelor mioritice le cunoașteți deja!;
- Dacă la deficitul bugetar se adaugă și datoria noastră externă de 132 miliarde euro, precum și deficitul lunar de circa 2 miliarde euro pentru comerțul nostru extern, putem trage o singură concluzie: haos și iresponsabilitate financiară din partea guvernanților și a „aleșilor noștri” în ultimii 20 ani;
- Ca și alte țări semi-socialiste, politicienii și guvernanții români suferă de o gravă maladie numită **populism**! Populismul se bazează pe următorul crez politic: **promite totul numai să câștige votul!** Cu alte cuvinte, partidele politice își demonstrează puterea de seducție socială corupând electoratul cu promisiuni irealizabile, care, până la urmă tot de cetățenii țării trebuie să fie plătite (creșterea pensiilor, multitudinea de prime din sectorul de stat etc.);
- În ciuda promisiunilor de transparență, politicienii români au ascuns deficitele bugetare și datoria publică (132 miliarde de euro), **apelând la împrumuturi externe pentru a crea iluzia de creștere economică și de creștere a nivelului de trai.** Majoritatea datoriei publice a fost cheltuită pentru agențiile naționale și pentru angajații sectorului public, clientela politică a multor partide politice, pe creșterea salariilor birocraților noștri;
- Stimularea unor industrii autohtone a fost o *rara avis* (*o pasăre rară!*);
- Corupția a luat o amploare nemaiîntâlnită la toate nivelurile;
- Banii acumulați din multele impozite și taxe naționale și din fondurile europene sunt risipiți cu iresponsabilitate de guvernanții și de „aleșii noștri”;
- Fondurile de la privatizare s-au dus pe mită electorală și pe îmbogățirea „băieților deștepți” și a „aleșilor noștri”. Avuția publică, bugetul statului, este o foarte bună vacă de muls a acelora aleși.

Și totuși România, datorită guvernului Cioloș, a început un parcurs pozitiv prin începerea reducerii sectorului public, și, în viitor ar putea deveni membru în respectatul club al țărilor europene. Astfel că pentru a ieși din criza economică și pentru a reduce bugetul guvernului cât mai aproape de regulile europene (3%), sunt doar două metode:

- creșterea taxelor
- reducerea drastică a cheltuielilor guvernamentale

În primul caz, creșterea TVA (taxa pe valoarea adăugată) și a CUI (cota unică de impozitare) ar fi măsura cea mai malefică pentru economia noastră. Aceasta se poate numi o măsură anti-investițională, anti-creștere economică, anti-reducere a deficitului guvernamental și de adâncire a crizei economice! De ce? Întrucât creșterea fiscalității are un rezultat invers față de cel scontat pentru creșterea economică, și atât cetățenii țării, cât și firmele rămân cu mai puțini bani în contul lor bancar. Ca urmare, se va cheltui strictul necesar, iar firmele nu vor mai investi în re tehnologizare și în dezvoltare economică. Rezultatul este ușor de prevăzut: **prelungirea crizei economice.**

Reducând investițiile, guvernul va încasa mai puțini bani la buget, făcând sacrificii mari pentru a plăti datoriile externe. Și întrucât creșterea economică va fi afectată, guvernul nu va mai putea investi în proiecte de infrastructură (autostrăzi, modernizarea căilor ferate), energie etc., iar creșterea nivelului de trai al populației va fi o imposibilitate.

A doua măsură, reducerea cheltuielilor guvernamentale, este singura și adevărata salvare a României! O altă cale, responsabilă, credibilă, nu există! Variațiuni netranșante pe tema crizei financiare ne pot duce la tragica situație de **insolvență financiară!** Printre măsurile anti-criză propunem:

- **Îngrădirea drastică a cheltuielilor guvernamentale birocratice** (a nu se confunda cu investițiile guvernamentale foarte necesare pentru infrastructură, energie, sistemul sanitar și educațional etc.);

- Aplicarea grilei pentru salariile bugetarilor (ea există, dar nimeni nu o respectă). Astfel există anomalii de genul: un profesor de liceu are 2200 lei, pe când un birocrat de vârf în jur de 30000lei!!;
- Eliminarea tuturor primelor de care beneficiază angajații din sectorul public;
- **Privatizarea și reducerea drastică a agențiilor naționale și a altor organisme guvernamentale**, ar duce la scăderea atât a cheltuielilor uriașe ale unui sector public hipertrofiat, cât și a numărului funcționarilor publici;
- În ciuda faptului că un anumit segment al populației va fi expus unor frustrări economice, reducerea cheltuielilor guvernamentale și ale sectorului public este o foarte importantă strategie de ieșire din criză. De aceea vă întrebăm: ce este de preferat? Să sufere circa 150-200.000 de bugetari sau o întreagă națiune? Dacă România va ajunge la insolvență, care este viitorul acestei țări? Al Dvs. și al copiilor Dvs.?
- Nu poți avea o economie viabilă atât timp cât există doar 3,5 milioane de producători de bunuri și servicii din sectorul privat, oameni care creează bogăția țării, pe care o consumă 6 milioane de persoane neproductive. Acest raport între cei care produc și cei care nu produc nu poate fi susținut de buget! Nu poate rezulta decât un nedorit faliment financiar;
- Necesitatea unei guvernări fiscal- responsabile, creativitate, ingeniozitate și imaginație pentru redresarea economică și financiară a țării;
- Aplicarea în regim de urgență a unor măsuri pentru stimularea sectorului privat și crearea unor noi industrii autohtone bazate pe materiile prime românești (de la industria de minerit până la cea de prelucrare);
- Pentru implementarea acestor deziderate economice, avem nevoie de cetățeni responsabili, de sindicate atașate priorităților României (și nu intereselor înguste ale liderilor de sindicat, care au atât interese personale, cât și partinice), disciplină, muncă serioasă și calitate în tot ceea ce producem;

O țară sărăcită de comunism, de semi-socialismul din anii 1990 până în prezent, delapidată și condusă de politicieni incompetenți și veroși, nu poate oferi ceea ce nu are!

Toate măsurile discutate mai sus au șanse reduse de a fi aplicate în condițiile prezente de democrație parlamentară. Politicul și populismul sunt prezente în orice democrație parlamentară, însă în România au ajuns la cote greu de depășit de alte țări. De aceea, cel mai vizibil beneficiu pentru succesul economic al României va veni din renunțarea la sistemul de democrație parlamentară și din implementarea rapidă a **democrației directe**, unde politicianismul este înlocuit de un profesionalism specific unui guvern de tehnocrați.

În perioada de haos (mult dorit de „băieții deștepți”) post-1989, mulți emanați FSN (garnitura a doua a partidului comunist și a securității) și-au apropiat sume uriașe din averea națională (efectiv jefuind bugetul național, băncile sau industria ceașistă). De la Sidex Galați la Rompetrol, de la Flota României la Romtelecom și de la petrolul din Marea Neagră la defrișarea pădurilor noastre, **totul se aruncă peste graniță**. Aceasta este ceea ce au înțeles ei prin **privatizarea țării**! Totul a fost înstrăinat pe sume derizorii. Motivația intermediarului român? Comisionul primit de la cumpărătorii străini puși pe căpătuială! S-a vândut o țară bogată pentru un comision mizerabil: un **ciolan aruncat românului hrăpăreț și fără demnitate națională**.

La grupul de indivizi menționați mai sus, trebuie să adăugăm și șmecherii, baronii locali (posesorii de relații politice), guvernânții, o parte din angajații corupți ai sectorului public care pretind mită pentru orice serviciu îndeplinit, deși acesta intră în atribuțiile lor profesionale, „aleșii noștri” și mafioții post-1989. Toți acești indivizi trebuie să returneze statului banii acumulați în variantele sugerate mai jos (punctele 1-2).

Se speculează că profitul „băieților deștepți” din jefuirea sistematică a țării și a bogățiilor ei naturale ar fi de multe zeci sau chiar sute de miliarde de euro. Se avansează ideea că numai în Elveția sunt depuși în conturi secrete 18 miliarde de euro¹⁰! Câte miliarde sunt depozitate

în Panama? Alte surse speculează că privatizarea ar fi trebuit să aducă multe sute de miliarde la bugetul statului. Unde sunt aceste miliarde?

Amnistia fiscală?

Personal doresc să avansez și ideea de **amnistie fiscală**. Ideea este interesantă. Dar „cui prodest?” – s-ar fi întrebat străbunii noștri romani. **Cui îi folosește** amnistia fiscală, dacă nu tot celor care au mutilat economic și financiar țara?

Trebuie să analizăm totuși cu maturitate posibila amnistie fiscală pentru cei îmbogățiți prin mijloace ilicite. În primul rând, fiindcă există posibilitatea de repatriere a unor bani care ar fi trebuit să ne aparțină integral. Pentru a accepta ideea unei amnistii fiscale, trebuie să luăm în discuție avantajele ei pentru economia României. Sunt mai multe metode posibile pentru o eventuală amnistie fiscală. Toate aceste posibilități au două scopuri:

1. Să nu compromitem șansa României de a stimula creșterea economiei naționale, adică să pretindem returnarea banilor și totuși să permitem „băieților deștepți” să-și continue activitatea economică. Sunt firme care au mai mulți angajați și care în condiții de detenție și condamnare a patronului, ar trebui să-și sisteze activitatea;
2. Suma de bani returnată să fie utilizată cu strictețe pentru stimularea economiei românești, prin construirea în regim de urgență a unor segmente de infrastructură și prin crearea unor **industrii autohtone, a căror inexistență ne obligă la importuri costisitoare și nefavorabile balanței de plăți a României**.

Care sunt atunci posibilitățile reale pentru o amnistie fiscală în România, ținând seama și de experiența altor state (Germania, Irlanda, India, Argentina, Belgia, Columbia, Franța fiind cazurile cele mai notabile), care și-au propus la un moment dat să aducă la suprafață o parte din economia subterană și mai ales banii iliciți aflați în conturi străine sau dosiți sub o formă sau alta în interiorul granițelor?¹¹ Amnistia fiscală este posibilă în următoarele condiții:

- Dacă fondurile existente în conturile străine provin dintr-o activitate economică impozitată la momentul respectiv în România, atunci aceste fonduri rămân integral în posesia celor vizați, cărora ar putea să li se ofere stimulente economice substanțiale (de genul celor acordate pentru activitățile economice din regiunile defavorizate) pentru a repatria aceste fonduri și a le investi în economia românească;
- Dacă fondurile din conturile străine provin dintr-o activitate neimpozitată, atunci propun ca fondurile repatriate să fie impozitate cu 10% (sub limita cotei unice de impozitare), în cazul în care cei vizați își dau acordul, și confiscate în totalitate, dacă aceștia refuză. În acest ultim caz, infracțiunea de care se fac vinovați este automat prescrisă. Dacă însă se depistează conturi în afara sau în interiorul granițelor după termenul fixat de lege, pedeapsa care li se aplică trebuie să fie drastică.

În ambele cazuri, fondurile repatriate, constituite în capital propriu, vor fi obligatoriu investite în economia românească, eventual în parteneriate publice-private (producția de bunuri, agricultură, infrastructură, energie etc.), astfel încât, după un timp, investitorul să-și recupereze fondurile repatriate.

Fondurile acumulate din amnistia fiscală trebuie depozitate într-un cont special, al Băncii Naționale a României (BNR), care să fie utilizat numai pentru investiții în economia națională, prioritatea absolută fiind infrastructura.

Amnistia fiscală, oricâte venituri ar aduce statului, nu este eficientă atâta vreme cât nu se abordează cu seriozitate cauzele care au dus la existența „banilor negri”, adică disfuncțiile sistemului de impozitare, intervenția politicului în treburile financiare ale statului, permisivitatea legii și mai ales proasta funcționare a economiei.¹²

Monarhia constituțională

Istoric vorbind, monarhia este cel mai vechi sistem politic de conducere. La origine, monarhia a fost absolutistă, regele/ împăratul având puterea

de decizie absolută asupra afacerilor interne și externe ale unei țări. Având dreptul ereditar de a decreta și de a fi ascultat, regele era șeful statului, al executivului și conducătorul suprem al armatei. Odată cu introducerea sufragiului universal (dreptul tuturor cetățenilor de a alege și de a fi aleși în mod democratic), monarhia a devenit *de facto* o monarhie constituțională, regele/ regina fiind doar o figură simbolică, apolitică, care reprezintă cu demnitate națională tradițiile istorice și politice ale unui stat.

Ca sistem politic major în multe țări, monarhia a evoluat considerabil: de la forma de monarhie absolutistă la cea de monarhie constituțională. **România are de asemenea o tradiție istorică monarhică.** De la Dacia lui Burebista și Decebal, la domnii/ voievozii care au condus Principatele Române, și apoi la România Mare, pământul românesc a fost invariabil condus doar de regi (sau domnitori) timp de peste 2000 de ani. Aceasta este de fapt adevărata noastră tradiție politică, și nu cea impusă de conducătorii politici comuniști și post-comuniști. Tragedia noastră ca popor a început odată cu anul 1947, când Majestatea Sa Regele Mihai I al României a fost forțat de sovietici să abdice de la tronul României, la 30 decembrie 1947. De la această dată fatală și până astăzi, România și-a pierdut patriotismul și demnitatea națională și a fost într-o continuă degradingoladă politică.

În România, „demnitatea națională” și-a pierdut sensul, fiind terfelită prin fiecare act de corupție, prin fiecare promisiune mincinoasă, prin trădarea interesului național, prin necunoașterea limbii, a valorilor naționale, a istoriei, prin vulgaritatea și mizeria morală de fiecare zi, în care se lăfăie „aleșii noștri”.

Demnitatea noastră națională a dispărut odată cu abdicarea regelui Mihai I, odată cu instalarea forțată a comunismului de către sovietici, și dacă Nicolae Ceaușescu a cochetat în anii 1980 cu sentimentul de demnitate, patriotism, introducând în discuțiile lui cu conducătorii Uniunii Sovietice problema Basarabiei, majoritatea politicianilor post-decembriști au renunțat total la **patriotism** și **demnitatea națională**, odată scumpă poporului nostru daco-roman, cufundând România într-o mocrilă de politică anti-națională, afaceri murdare, îmbogățire fără scrupule, imoralitate și manele. Țara lui Decebal, a lui Ștefan cel Mare și a lui Mihai Viteazul, a regelui Carol I și a lui Ferdinand

Întregitorul este dominată de mizerie și vulgaritate, fiind **becalizată și manelizată** cu mare succes de o clasă politică iresponsabilă.

Între monarhia constituțională modernă și sistemul de democrație parlamentară nu mai există decât infime diferențe: în loc de președinte, monarhia constituțională are în fruntea statului un monarh ereditar. În majoritatea statelor al căror sistem politic este monarhia constituțională, afacerile țării sunt conduse de un parlament (puterea legislativă), format din reprezentanți aleși liber și democratic, și un prim-ministru și guvernul numit de acesta (puterea executivă). Prerogativele regale sunt reduse doar la reprezentarea simbolică a țării, precum și la deschiderea oficială a lucrărilor unui nou parlament. În caz de minoritate guvernamentală, mai ales după căderea guvernului de la putere, monarhul țării respective joacă și rolul de arbitru constituțional, încercând să faciliteze negocierile între partidele politice pentru formarea unui nou guvern acceptabil părților aflate în conflict.

Avantajele monarhiei constituționale:

- Deși un monarh are anumite prerogative statale, el este apolitic și imparțial în conflictele politice interne, însă are prerogative esențiale în rolul său de arbitru constituțional în disputa politică națională;
- Fiindcă un rege este un simbol apolitic al țării, el nu poate fi atacat de partidele naționale, așa cum deseori s-a procedat cu președinții României post-decembriste, insultați de unii politicieni sau ziariști;
- Monarhiile constituționale sunt ereditare, ceea ce le permite concentrarea pe teme și obiective economice și politice ale țării pe termen lung. Acest lucru este în contrast evident cu democrațiile parlamentare, unde interesul politicianilor de a fi realeși îi obligă să se dedice doar unor obiective politice pe termen scurt. Și atunci se impune întrebarea: cum se poate ca reprezentanții aleși într-un sistem de democrație parlamentară să aibă viziuni și să creeze planuri de dezvoltare pe termen lung, când sistemul de alegeri și mandatele parlamentare sunt pe termen scurt (între 2 și 4 ani)?
- **Țările cu monarhie constituțională au cea mai mare stabilitate politică și economică;**

- **Cel mai ridicat nivel de trai din Europa este în țările cu monarhie constituțională** (Belgia, Danemarca, Suedia, Norvegia), exceptând Spania, a cărei economie națională a fost bulversată de guvernul socialistului Jose Zapatero în perioada 2005-2011. După preluarea puterii, guvernul Zapatero aplică metode socialiste perimate deja în URSS, țările din Estul Europei și din Centrul Americii, metode care nu puteau să nu se... răzbune contra naivilor spanioli. Astfel că în anii 2008-2011 economia Spaniei devine treptat falimentară, atât din cauza lăcomiei nefaste a șefilor de syndicate, cât și datorită promovării forțate a industriilor ecologice, verzi. Rezultatul este cunoscut deja: datorie externă mare, pericol de bancrută, și un șomaj ridicat. **Socialismul a mai devastat încă o țara de succes fără ca nimeni să fie pedepsit pentru ignoranța politicianilor!**

Democrația directă

Se pare că democrația parlamentară a alunecat pe o pantă total incompatibilă cu misiunea și rolul ei, rupându-se *de facto* de electoratul pe care ar trebui să-l reprezinte. În multe țări popularitatea politicianilor este foarte scăzută: în România este de 19%, iar Congresul American are o popularitate și mai joasă: între 9-17%, depinzând de starea națiunii. Ca atare, terenul este fertil pentru schimbări radicale în politica națională și chiar mondială. De aceea, soluția cea mai logică ar fi instaurarea unui alt sistem politic: **democrația directă**. Originile acestui tip de democrație sunt în Atena antică, când, sub influența lui Solon și Socrate (500 î.Hr.), s-a instituit dreptul fiecărui cetățean de a vota direct legile propuse și alegerea candidatului preferat pentru adunarea comunității.

Mulți observatori politici moderni au început deja să pună sub semnul întrebării eficiența democrației parlamentare privind rezolvarea dezideratelor politice ale națiunii, ce legi se propun, în favoarea cui și mai ales necesitatea schimbării unor articole din constituția țării. Sunt mulți specialiști în științe politice care propun adoptarea democrației directe, considerând această formă de guvernare superioară democrației parlamentare.

Elemente constitutive ale **democrației directe** se regăsesc în majoritatea formelor de guvernare democratice moderne, chiar dacă nu sunt suficiente pentru a face din acestea „democrații pure”.

Printre **avantajele** acestei forme de democrație putem enumera:

- Este considerată ca fiind o democrație pură, unde electoratul, prin vot liber și direct, inițiază referendumuri naționale sau locale pentru subiecte de interes obștesc;
- **Elimină ideologia, atât de toxică, din politica țării;**
- Oferă electoratului posibilitatea de a-și exercita prerogativele politice în mod direct, de a participa implicit la deciziile majore ale țării și de a vota în mod liber și direct candidații pentru: președinție, parlament, prefecturi și primării;
- În sistemul de democrație directă electoratul poate să-și manifeste dreptul de *veto* privind unele legi, să aprobe sau să refuze eventualele schimbări în constituția țării;
- Aceleași situații sunt rar văzute în sistemul de democrație parlamentară:
- Elimină controlul politic și influența directă a conducerii unui partid în detrimentul electoratului;
- Multe elemente determinante pentru situația și necesitățile politico-economice ale țării se pot vota direct prin referendumuri naționale periodice (decise inițial sau organizate la cererea cetățenilor);
- Asigură o stabilitate politică neîntâlnită în alte forme de democrație (vezi Elveția);
- Sistemul de comunicații electronice moderne, vot electronic, facilitează un vot direct, simplu și rapid;
- **Dușmanii democrației directe sunt exact cei din clasa politică actuală** care va pierde puterea.

Elveția este singura țară de pe mapamond care a adoptat sistemul de democrație directă încă din anul 1848. La fiecare patru ani, elvețienii își aleg prin vot direct o Adunare Federală, formată din șapte membri. Fiecare din aceștia răspunde de un minister, iar anual unul din ei este ales ca președinte al țării. Această formă de conducere prin rotație explică faptul că prea puțină lume cunoaște numele președintelui

Elveției! În Elveția președintele țării este relativ invizibil, de o modestie care ar trebui să-i inspire și pe politicienii români.

Electoratul elvețian poate iniția anumite legi, pe care apoi le votează prin referendum național (prin simplu vot de Da sau Nu). Decizia este luată, de popor, și nu de politicieni profesioniști. Majoritatea simplă (50+1) decide soarta legii respective. Sistemul de referendum național este forma ideală de democrație. De aceea nici nu este utilizat în prea multe țări, fiindcă ar diminua vanitatea, egoismul, capriciul și narcisismul politicienilor la putere.

Succesul democrației directe în Elveția a fost dublu: politic și economic. Sistemul de **democrație directă** este studiat și chiar aplicat în Liechtenstein și Uruguay. Mai multe țări din Uniunea Europeană, Australia și Suedia sunt atrase de eficiența sistemului Elvețian. Același lucru se întâmplă în Marea Britanie, Polonia, Irlanda și chiar în Uganda, unde populația solicită reformarea sistemului și chiar aplicarea democrației directe.

Etapele de implementare a Democrației Directe

Eliberarea totală a societății de partidele politice și ideologiile lor se poate realiza în următoarele etape:

1. Eradicarea partidelor politice

Pentru a elimina maladia ideologiei politice va trebui ca în primul rând să eradicăm partidele politice și tot ceea ce este malefic în scopul și activitatea lor politică. Urmarea directă a acestei schimbări va fi **eliberarea electoratului de stresul politico-social** care ne domină de multe decade, **realizarea unui mediu social liniștit**, eliberarea oamenilor de **acțiunile mediei partizane**, promovatoarea ideologiilor deșarte. Cetățenii României nu vor mai fi expuși retoricii sterile a discursului politic, din contra, **oamenii vor fi preocupați de alte activități sociale, culturale și, mai ales, familiale.**

Eradicarea partidelor politice va însemna și **eliminarea politicienilor profesioniști**, adevărații profitori ai sistemului politic al așa-zisei **democrații parlamentare**; în plus, bugetul național nu va fi încărcat cu

multiplele abuzuri financiare comise de politicieni: salarii mari, secrete, șofer, mașină la scară, vacanțe în locuri exotice, și, în unele cazuri, surse de îmbogățire dubioase. Revin întrebându-vă: **câți politicieni săraci ați văzut Dv.?**

Aroganța și narcisismul politicienilor vor dispărea de pe ecranele TV. Eliminarea politicienilor va da posibilitatea multor **cetățeni capabili** să devină **manageri** ai Țării noastre, **adevărați patrioți**, care vor avea ocazia de a lupta pentru bunăstarea Țării și a cetățenilor ei.

2. Eradicarea ideologiei politice

Electoratul României a așteptat de la clasa politică, de multe decade, atât acțiuni și preocupări politice și economice favorabile Țării, cât și **creșterea nivelului de trai** al familiilor lor. Foarte puțini cetățeni sunt atrași de ideologiile partidelor politice sau preocupați să înțeleagă ceața deasă a retoricii politicienilor. Electoratul cu o cultură politică solidă nu are prea multe motive de a admira ideologiile partidelor, ci dimpotrivă, mulți dintre aceștia sunt conștienți de nocivitatea ideologiilor și repercusiunile nefaste ale extremismului retoricii fără conținut.

Urmările nefaste ale unor ideologii politice sunt cunoscute de cititorii acestei cărți (Capitolul 3). Va trebui, ca noi toți, **să vrem eradicarea partidelor politice și ideologiile** lor goale. **Să cerem eradicarea lor și implementarea democrației directe!**

3. Cereți cu fermitate Președintelui României să implementeze Democrația Directă

Apelăm la toți românii să ceară cu fermitate Președintelui Țării, Dl. Klaus Iohannis, să organizeze un referendum național pe această temă. Organizați-vă, **faceți liste** cu susținătorii acestui deziderat național, liste care în final vor fi **trimise Președintelui Țării**. O susținere masivă va obliga atât pe Președintele Klaus Iohannis, cât și Parlamentul Țării, să acționeze pentru **implementarea Democrației Directe**.

4. Organizarea unui referendum național pentru a aproba implementarea Democrației Directe

După ce aceste liste vor fi centralizate și trimise Președintelui României, D-Sa va trebui să **solicite organizarea unui referendum național**. O majoritate simplă, 51%, va fi suficientă pentru **implementarea Democrației Directe**.

În condițiile unei reușite a dezideratului național de **abrogarea democrației parlamentare** și implementarea Democrației Directe, **România va fi prima Țară din lume în care va funcționa Democrația Directă, democrația pură**.

5. Dezideologizarea României

Implementarea Democrației Directe va face posibilă trecerea la **asănarea și dezideologizarea** României de ideologia dăunătoare a partidelor politice. Astfel, se vor putea **elimina urmările negative ale ideologiilor partidelor politice și, de asemenea, se va putea trece la desființarea ONG-urilor și a organizațiilor cu tentă politică și ideologică**.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Concluzii

Elveția este unica țară din lume unde **democrația funcționează cu adevărat**, în care referendumurile naționale sunt organizate pentru a decide în mod direct și democratic orice problemă politică care ar putea afecta interesul națiunii.

În majoritatea țărilor unde se utilizează sistemul politic de democrație parlamentară, popularitatea politicianilor este extrem de scăzută. Acest lucru demonstrează, o dată în plus, că populația multor țări este suprasaturată de politicieni incapabili să conducă destinele țării.

În cazul României, lipsa de respect a electoratului față de politicieni se bazează pe comportamentul lor inacceptabil, care poate fi caracterizat astfel: incapacitate, dezinteres, absenteism parlamentar, îmbogățirea din surse necunoscute, cheltuieli imense, bani care ar fi mai bine întrebuințați pentru o urgentă investiție în infrastructură (în special autostrăzi), spitale și salarii decente pentru personalul din educație și sănătate. Soluția față de aceste abuzuri ar fi **democrația directă, mai ales prin utilizarea constantă a referendumurilor naționale**.

Electoratul român suferă de o evidentă frustrare privind capacitatea, calitatea și loialitatea politicianilor români. Sistemul electoral defectuos din România, maniera în care au fost aplicate principiile politice de democrație parlamentară, corupția electorală evidentă și nesanționată de lege (turismul electoral, mita electorală, fraudă electorală etc.), comportamentul politicianilor, a căror vanitate, pretenții financiare și de protocol inventat și aprobat de ei (mașină la scară, șofer și gardă de corp) au avut drept rezultat o scădere vertiginoasă a încrederii electoratului în ei. Participarea total lipsită de entuziasm a electoratului la alegeri, absenteismul electoral generalizat din România nasc următoarele întrebări:

1. Oare doresc politicienii și guvernanții cu adevărat și au capacitatea de a conduce cu loialitate afacerile acestei țări?
2. Cine servește pe cine: politicienii pe cetățenii țării sau populația României pe politicieni?

Luând în considerare comportamentul politicienilor între alegeri, cinismul și aroganța lor, se pare că ei se cred deasupra legii, având impresia că totul li se cuvine și că ei trebuie să fie adulați și preaslăviți de electorat așa cum o făceau grecii antici față de zeii din Olimp!

Alegerile din România au depășit de mult pragul incorectitudinii din cauza metodelor balcanice utilizate de majoritatea candidaților, precum mită, corupție, promisiuni nerespectate, acte de violență între suporterii unor candidați electorali, cumpărare efectivă a voturilor pentru sume standard (de exemplu, 5000 euro pentru 50 voturi) etc. Este șocant să constatăm că niciun organ juridic din România nu s-a sesizat față de metodele complet nedemocratice și de corupere directă a electoratului, utilizate de majoritatea candidaților la alegerile uninominale din noiembrie 2008-2014, în special ale PSD. Acest partid a reușit să corupă și pe unii preoți ortodocși. **Ne dați voturi, noi va construim biserici!!**

Toți candidații partidelor care au mituit electoratul la votul uninominal din noiembrie 2009 și alegerile din 2012, 2014 și 2016 ar trebui să fie destituiți din Parlament și acționați în justiție pentru corupție politică !

Capitolul 3. Starea actuală a națiunii

Motto:

„România este o țară pe care cu cât o cunoști mai bine, cu atât o înțelegi mai puțin.”

(Jonathan Scheele, șeful delegației Comisiei Europene în România, 2001-2006)

Dacă înainte de Primul Război Mondial, România era condusă de o clasă politică responsabilă și evident preocupată de soarta țării, astăzi dirijorii politici sunt o clică de profitori egocentri. Interesul clasei politice pentru bunăstarea țării, pentru progresul economic, cultural și social este mai mult decât îndoielnic. Știind potențialul profesional al românilor, ne întrebăm cu cea mai mare seriozitate: Ce evenimente au intervenit în ultimii 27 de ani care să explice bulversarea țării de către clasa politică „emanată” de Revoluție? Fără a avea intenția să analizăm toate activitățile politico-economice din perioada 1990-2014, trebuie totuși să punctăm câteva **fapte care i-au decepționat profund pe cetățenii României** privind conducerea politică și economică a țării, cu toate că sentimentele post-decembriste ale populației au fost de un extraordinar entuziasm (ne-am recâștigat libertatea, aveam speranța că vom intra în familia țărilor democratice și că statul nostru va promova o economie de piață etc.):

- Scopul guvernelor post-decembriste a fost doar acela de a promova o politică de **îmbogățire personală** a politicienilor, a acoliților lor și a „băieților deștepți”, ceea ce a fost un șoc care ne-a trezit la realitate. Sloganul „La vremuri noi, tot noi” a confirmat o dată în plus că țara va aparține tot foștilor demnitari

- politici, iar lozinca „Nu ne vindem țara” a însemnat de fapt jefuirea țării de diversele categorii de profitori ai Revoluției;
- Parlamentarii țării trebuie să garanteze drepturile politice, economice și civice ale românilor. În realitate, ei au terfelit aceste drepturi, preocuparea lor principală fiind beneficiile individuale. Soarta țării? Care țară?
 - Guvernanții și parlamentarii au eliminat orice acțiuni de verificare a activității lor de către instituțiile statului. În acest fel, clasa politică și profitorii economici au devenit o categorie de parveniți, al căror unic scop este îmbogățirea, însoțită de o etalare sfidătoare a bogăției, într-o țară săracă, unde unii pensionari nu-și pot cumpăra pâine și medicamente.
 - Esența unui regim democratic este, printre altele: **stat de drept, sistem judiciar liber și independent și votul liber**. Democrația politică din România nu înseamnă altceva decât sforăriile politice, minciuni, fariseism, cumpărare de voturi. De fapt, când un candidat politic investește o sumă mare de bani pentru campania electorală, știe că aceasta va fi recuperată în primele luni ale activității lui parlamentare. Favorizarea unor tranzacții economice (citește: vinderea țării) va compensa din plin suma investită;

Corupția politică

În loc de motto:

„Greșelile politicianului sunt crime, căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovați și împiedică dezvoltarea unei țări întregi și se împiedică viitorul ei”

Mihail Eminescu

Deși corupția politică nu este invenția noastră, în nicio altă țară nu veți vedea atâta sfidare, abuz și vinderea intereselor țării pentru câștig propriu ca în România și Basarabia. Lipsa de educație și de civilizație și un balcanism de notă dâmbovițeană al multor politicieni au permis intrarea în politică a unor indivizi cu trecut dubios, incompetenți, nerafinați, fără cunoștințe de bază de istorie și fără cultură generală și mai ales cultură politică, fără maniere, fără caracter și rigoare intelectuală, dar cu mult tupeu, noua **clasă politică nu este altceva decât o**

adunătură de speculanți, profitori, afaceriști veroși, care înșală electoratul și jefuiesc bogățiile naționale. Acești agramați au fost printre primii care au fraudat bănci, fabrici, și-au însușit banii din conturile rămase în asociații sindicale sau politice post-decembriste. Alții au înșelat oameni simpli de la țară pentru a le ceda lor terenurile agricole sau proprietăți intra- sau extravilane. Așa se explică faptul că avem atâția bogătași inculți, necivilizați și incapabili de un limbaj de o minimă coerență.

Corupția politică devine vizibilă odată cu apariția în istorie a unor interese naționale majore sau personale, cum ar fi un profit politic sau economic deosebit. Următorul dialog, dintre genialul strateg roman, Caius Iulius Caesar, și adjunctul său, Marcus Antonius, exemplifică un gen de corupție politică, justificabilă la vremea respectivă, dat fiind faptul că era vorba de un interes de stat al Imperiului Roman:

Marcus Antonius: *Egiptul nu are atât aur cât să cumpere onoarea unui roman.*

Caius Iulius Caesar: *Însă are suficient aur să cumpere votul unor senatori romani pentru a accepta Egiptul ca aliat al nostru.*

Fără a intra în prea multe amănunte, vom trece în revistă unele aspecte ale corupției politice din România:

- **Corupția politică** este răspândită în toată țara. Ea începe încă de la nivel județean, când candidații pentru viitorul parlament trebuie să aparțină clicii care domină consiliul județean, grupată în jurul unui partid sau al unei coaliții, și chiar să mituiască pe unii membri ai consiliului. Mita se poate ridica uneori la zeci de mii de euro. Clica politică locală sau județeană, așa-numiții „baroni locali”, decide totul. Însă dacă apare un candidat politic real, competent, incoruptibil, acesta este izolat sau chiar blocat să devină candidat parlamentar;
- Electoratul își alege reprezentantul, dar când acesta ajunge în Parlament, el votează conform intereselor partidului sau propriilor interese. Cine apără interesul electoratului? Al țării? Nimeni! Deși această realitate este bine cunoscută, nu se ia nicio măsură;

- Situația și mai gravă este că, deși politicienii sunt reprezentanții unor partide politice, unii din ei **nu au nicio culoare politică**, înțelegând prin aceasta că nu au o clară și demonstrată loialitate față de partidul politic căruia îi aparțin. Singura culoare care îi sensibilizează este culoarea... banului! Restul nu contează. Este mai rău ca la vechile târguri de cai. La târgul politic românesc, se tranzacționează totul: se vând voturi, se târguiesc aranjamente în Parlament, se fac realinieri politice chiar și între dușmanii politici, doar pentru satisfacerea interesului propriu sau de partid etc. Cine apără interesul țării?
- **Nu există responsabilitate față de electorat**, așa cum nu există rușine sau sentiment al datoriei. Alegerile uninominale ar fi trebuit să rezolve acest deziderat democratic. Dar redistribuirea de voturi, marea sforărie politică a partidelor, a îndepărtat și acest pericol al aleșilor noștri: intră în Parlament doar sforarii principali ai partidelor politice, profitorii și vânzătorii de țară;
- **Coruperea electoratului** înainte de alegeri prin promisiuni iresponsabile de creșteri salariale, pensii etc. Amintiți-vă de promisiunile privind creșterea salariilor pentru cadrele didactice cu 50%, creștere votată în Parlament și care ar fi trebuit să aibă putere de lege. Respectarea promisiunilor făcute de politicieni a intrat în derizoriu în România de azi;
- **Absenteismul** de la ședințele celor două camere (chiar și atunci când poziția propriului partid este în joc, cum se întâmplă la o moțiune de cenzură) este de notorietate, unii dintre parlamentari participând la mai puțin de 20% din ședințele celor două camere; în restul timpului se ocupă de sforării politice și de lucrative aranjamente economice;
- **Oligarhia trans-partinică** este o altă realitate: mulți politicieni își vând loialitatea față de partid ori de câte ori este necesar, mai ales în urma unor alegeri în care partidul nu le garantează o nouă prezență în Parlament;
- **Cumetria politică** lucrează din plin: fără rușine sunt propulsați în diferite poziții administrative membri ai familiei, fini și nași, aliați politici care nu au reușit la alegerile legislative. Cârdașia politico-economică ajunge să dicteze activitățile ministeriale și

ale agențiilor naționale, fără a exista garanția competenței profesionale în sectorul public;

- **Imunitatea parlamentară.** Unul dintre cele mai importante elemente de corupție politică este protejarea parlamentarilor infractori prin acordarea **imunității parlamentare**. Foarte puține țări europene acceptă ca parlamentarii lor să fie protejați de imunitatea parlamentară pentru altceva decât eventuale declarații politice compromițătoare. Când apare o asemenea situație, politicianul în cauză își dă imediat demisia din parlament.

De fapt, șarlatanii societății, marii corupți, delapidatorii, delincvenții de drept comun au intrat în Parlament, plătind sume mari, exact pentru a profita de această barieră constituțională în calea investigațiilor procurorilor. Costă foarte mult, dar merită! Comisia Europeană de Justiție cere cu fermitate eliminarea imunității parlamentare pentru unii membri ai Parlamentului acuzați de corupție sau de implicarea în mineriade și în crimele din timpul Revoluției din 1989. Nu întâmplător Ion Iliescu a intrat în Senatul României după ce și-a consumat ultimul mandat ca Președinte al României! Imunitatea parlamentară îi apără pe numeroși parlamentari cu trecut și activități dubioase.

- Exemple selective privind corupția politică din SUA

România nu este singura națiune unde există corupție politică. Sunt și altele dar cu un grad de corupție diferit sau mult mai mic decât al României. În continuare vă oferim câteva exemple, edificatoare, de corupție politică din SUA, pentru ca Dv. să constatați că **corupția politică este sinonima cu democrația parlamentară**. Cred că exemplele ce urmează vor putea să vă demonstreze de ce sunt capabili unii politicieni americani pentru a-și arăta **adeziunea la ideologia și partidul lor politic**:

- Alegerea membrilor din Curtea Supremă a SUA (9 la număr): sunt propuși și aleși de partidul politic la putere. Lupta politică pentru alegerea membrilor Curții Supreme este acerbă. De ce? Fiindcă fiecare membru este ales pe viață, iar deciziile Curții Supreme privind legile și interpretările constituției americane sunt finale, obligatorii pentru întreaga țară, și atunci, când

majoritatea membrilor aparțin unui anumit partid, deciziile curții pot fi foarte subiective, pot avea un puternic iz politic! Uneori chiar și Constituția SUA este ignorată.

- Fondatorii Constituției SUA nu au considerat că reprezentanții poporului, parlamentarii, vor deveni politicieni profesioniști. Din contră, fondatorii SUA au propus ca țara lor să fie condusă de popor, de oamenii de rând, care să servească în Congresul American doar pentru o durată scurtă. Acum însă toți acești reprezentanți ai poporului au ajuns **politicieni profesioniști**, unii servind partidul până la adânci bătrâneți și uneori și peste 40 ani.
- Avortul este unul din cele mai disputate elemente politice ale Partidului Democrat (PD). De ce? Fiindcă majoritatea avorturilor sunt făcute de către fetele tinere afro-americane, urmate de hispanice, în total peste 76% din totalul cazurilor de avort. PD le suportă financiar, astfel că aceste tinere devin dependente de ajutorul PD nu numai în timpul sarcinii, dar și după, când primesc un ajutor social destul de atrăgător. Astfel că multe fete afro-americanelor devin clientela politică a PD. La acest segment al populației trebuie să le adăugăm și pe mamele tinere, divorțate, precum și pe tinerii aflați în șomaj. Astfel se explică de ce PD are o populație de peste 30% care invariabil votează pentru acest partid. Sloganul PD este: **noi vă ajutăm, voi să ne votați!** Nu vă surprinde că același slogan electoral întrebuințează PSD cu unii din preoții ortodocși (**voi ne votați, noi vă construim biserici!**)
- Deciziile proiectelor de lege propuse în senat sunt făcute doar politic! Între anii 2008-2014, președintele senatului american a fost Harry Reid, reprezentantul statului Nevada, un democrat arogant cu idei socialiste, nu a acceptat niciun proiect de lege propus de republicani (dreapta politică americană). Ca atare, la sfârșitul celor 6 ani, Harry Reid a respins 284 proiecte de lege propuse de republicani. Într-adevăr, un strălucit exemplu de democrație americană!
- O altă reușită nedemocrată a lui Harry Reid a fost o minciună crasă care și în România ar fi atras o critică profundă a mediei și populației țării. În perioada alegerilor prezidențiale din SUA,

în anul 2012, Harry Reid a anunțat cu mare aroganță că Mitt Romney, candidatul republican la președinția americană, „nu a plătit taxe de zece ani!!!” Șocul a fost enorm, iar șansele lui Mitt Romney de a deveni președintele SUA au scăzut enorm.

Ar fi inutil de a vă reaminti că cele spuse de Harry Reid au fost o minciună grosolană. Culmea democrației americane, însă Harry Reid nu a fost pedepsit de niciun organ al statului american!

- Emigrația ilegală din SUA este și ea un subiect politic foarte profitabil pentru PD. Cca 11 milioane de sud americani stau ilegal în SUA. De ce? Fiindcă granița de sud a SUA este foarte poroasă. Numai cine nu dorește nu intră în SUA! Pentru a-i transforma pe acești migrați ilegali în votanți ai PD, Barack Obama cere legalizarea lor. Dacă va reuși, atunci PD poate aștepta să-și crească masa de votanți cu multe milioane. Credeți că pe Dl Obama îl preocupă apărarea legii? Nici vorbă! Doar votul contează și puterea! Și atunci, vă întreb și eu: ce fel de democrație este asta? **De aceea am propus eliminarea ideologiilor și a partidelor politice!** Altfel, niciodată nu vom avea o democrație reală.
- Keystone Pipeline este o conductă de gaze și petrol, care ar trebui construită pentru a lega centrul Canadei, bogată în gaz și petrol, cu zona de centru-sud al SUA. Instalarea acestei conducte ar asigura o foarte necesară independență energetică pentru SUA. Doar că, și în acest caz, politicul afectează un lucru extrem de esențial pentru SUA. În Februarie 2015, Congresul a propus aprobarea construcției acestei artere, vitală pentru energia SUA. Ceea ce este foarte logic pentru americanii de rând nu este pentru Dl. Obama și PD! De ce? Fiindcă ecologiștii americani se opun acestui proiect! Vedeți Dvs, această conductă va... încălzi planeta!! Și fiindcă ecologiștii fac parte din electoratul PD, Dl Obama a utilizat dreptul lui de veto și, ca atare, proiectul acesta foarte vital a... căzut!
- Utilizarea IRS (Internal Revenue Agency, adică Agenția Venitului National, care administrează taxele colectate de la cetățeni) ca mijloc de atacare a organizațiilor neguvernamentale (similare cu

ONG din Romania) de dreapta. Organizațiile aprobate de IRS să nu plătească taxe pentru donațiile primite de la simpatizanții lor, pot avea fonduri destul de ridicate, fonduri care pot fi utilizate în diferite acțiuni civice. În ultimii ani însă organizațiile ne-guvernamentale cu simpatii republicane (dreapta politică) au fost sabotate de birocrații PD. Astfel că multora din aceste organizații cu simpatii politice republicane li s-a eliminat dreptul de scutire de taxe. În acest fel, Partidul Republican a primit o puternică lovitură politică direct de la guvernul american! Ca urmare, Partidul Republican va avea fonduri politice mult mai reduse decât PD!

Consider ca exemplele date sunt mai mult decât edificatoare privind maniera în care se duce lupta politică inter-partinică în SUA. Și asta în cea mai puternică țară din lume! Ca atare, ne putem întreba: cum să mai ai încredere în politicieni? În ideologiile lor? În onestitatea lor de a ne servi țara noastră?

Consider de aceea că singura șansă de a scăpa de abuzurile ideologiilor și a partidelor politice este să aprobați instaurarea democrației directe!

Acțiuni de distrugere deliberată și cinică a României

„Prea v-ați arătat arama sfâșiind această țară,
Prea făcurăți neamul nostru de rușine și ocară,
Prea v-ați bătut joc de limbă, de străbuni și obicei
Ca să nu s-arate-odată ce sunteți – niște mișei!”

Mihai Eminescu, *Scrisoarea III*

Am ales termenul „abuz”, ce va fi folosit în mod repetat în cele de mai jos, pentru a ne referi în modul cel mai direct la unele din dezastrele prin care a trecut țara noastră în ultimii ani. De la jefuirea bogățiilor până la abuzurile politicienilor, cetățenii României sunt continuu furați, escrocați și umiliți de aceia care ar trebui de fapt să le apere drepturile. În timp ce unii acumulează și etalează bogății (vile costisitoare, obiecte de artă, mașini, bijuterii etc.), majoritatea românilor sărăcesc sau trăiesc o viață plină de neajunsuri. Acest

fenomen de pauperizare a țării nu a rămas fără urmări. Deceționați de politicieni și de abuzurile celor de la putere, mulți români și-au părăsit țara, umilindu-se în străinătate pentru o pâine ceva mai ușor de câștigat decât în țara lor.

Marile abuzuri asupra României au fost făcute de politicienii post-decembriști și de acoliții lor economici. Așa-numiții „băieți deștepți” au știut să profite de poziția și de relațiile lor politice, pentru a acapara în ultimii 25 ani bogății imense. Cu acești bani puteam să construim o nouă infrastructură națională, re tehnologiza întreprinderile țării, reforma agricultura și oferi populației salarii mai decente. În cele ce urmează vom menționa doar câteva din acțiunile de distrugere deliberată și cinică a României, sub numele de „abuzuri”.

Abuzul oligarhilor politico-economici asupra României

***„Se spune că politica este a doua cea mai veche meserie din lume. Eu am observat o izbitoră asemănare cu prima.”*¹³ Președintele SUA, Ronald Reagan (1980-1988), la o conferință în Los Angeles, 1977**

Dacă la intrarea în Parlament unii membri ai noii clase politice post-decembriste nu aveau, după propriile declarații, nicio avere, după un singur mandat electoral mulți au devenit bogați. Dacă acești politicieni au acumulat bogății rapide înseamnă că sunt adevărate „genii” ale finanțelor. De ce nu și-au pus geniul lor și în slujba țării? Unele organe de presa din Romania oferă multe cazuri de îmbogățire a politicienilor noștri, printre care:

- Investițiile politicienilor în diferite afaceri le-au adus beneficii personale de 17 ori mai mari decât suma investită inițial;
- Nu există un clasament pe partide politice al îmbogățitorilor din Parlamentul României – toți sunt o apă și un pământ!;
- Există politicieni români care în 2004 aveau o avere declarată de 2 milioane euro, iar în patru ani aceasta a crescut – incredibil! – la 86 milioane de euro. Alți parlamentari declară, la intrarea în Parlament, că dețin două terenuri intravilane, iar după o

perioadă scurtă de mandat numărul lor crește, după propria declarație, la 24 terenuri.

- Unii politicieni acumulează sume uriașe din diferite surse, ajungând la un venit de 100 de ori mai mare decât salariul mediu (în SUA și în Canada, de exemplu, un parlamentar are un venit de 6-10 ori mai mare decât salariul mediu);
- Mulți beneficiari ai îmbogățirilor miraculoase nu-și mai declară averea, fiindcă între timp ea a fost înregistrată pe numele rudelor, copiilor, unchilor și mătușilor etc., prezentând cu nonșalanță publicului povești cusute cu ață albă despre proveniența averii lor, care de altfel nu face obiectul niciunei cercetări penale;
- Cum a fost posibil ca cei de la putere să acumuleze averi de miliarde de euro? Foarte simplu: prin fraudă, vânzând țara – vânzând și distrugând deliberat industria țării (pentru care Dvs. ați fost chinuiți în perioada Ceaușescu) și jefuind resursele naționale;
- Cât din datoria noastră externă (evaluată la peste 132 miliarde de euro în 2014) a intrat în conturile politicienilor și ale „băieților deștepți”?
- Deficitul anual pe 2012 (diferența dintre valoarea bunurilor importate și cea a produselor exportate) a fost de 22,5 miliarde de euro! Deci importăm cu 22,5 miliarde mai mult decât exportăm! Cât din aceste sume uriașe ajung în buzunarul politicienilor și al celor de la putere? De ce guvernele post-decembriste nu au stimulat dezvoltarea unor industrii interne, care să acopere necesarul de consum al populației? De ce trebuie să importăm, de la pui de găină până la săpun și faianță? Până acum, nu am auzit niciun „ales” sau guvernant spunând: Vreți să vă păstrați locul de muncă al Dvs. și al familiei Dvs.? **Cumpărați produse românești!**;

Abuzul guvernanților și al „aleșilor noștri” asupra României

Birocrația multor țări este o mașină de tocat bani! Mulți bani! Însă dacă unele țări au economii puternice și își permit să cheltuiască banii publici ceva mai lejer, țara noastră, secătuită de comuniști și de incompetența guvernelor post-decembriste, este prea săracă ca să-și permită cheltuieli de 46 **miliarde de euro**. Fiindcă acesta a fost bu-

getul statului nostru în ultimii ani: 46 miliarde euro, aceasta în condițiile în care **Produsul Intern Brut (PIB) al României este de circa 160 miliarde de euro (dar guvernul a cheltuit 143 miliarde euro).** Bugetul de stat, o treime din venitul națiunii, este deja repartizat discreționar, cheltuit aberant, prioritățile fiind legate de servirea intereselor guvernanților și ale „aleșilor noștri”.

O scurtă trecere în revistă a cheltuielilor „aleșilor noștri” și ale guvernanților, care au „partea leului” din buget, va demonstra de ce nu avem bani pentru salarii mai decente sau a scoate din paragină cele trei sectoare esențiale pentru o națiune: învățământul, infrastructura și sănătatea. Deși am avut unele dificultăți în a ne informa cu mare acuratețe asupra bugetului statului, vom puncta totuși elementele esențiale ale cheltuielilor conducerii României:

- Produsul Intern Brut (PIB) al României pentru 2016 a fost de 170 miliarde (746 miliarde lei) – **Venituri: 231 miliarde lei – Cheltuieli: 252 miliarde lei. Deficit: 33.8%;**
- Salariul și cheltuielile aferente ale unui **parlamentar: 18.000 lei pe lună**
- Salariul unui **parlamentar european** este de: **21.340** lei lunar;
- **Primarii** au un venit de **4.000-10.000** în funcție de mărimea comunității pe care o conduc;
- Deficitul comercial: 22,5 miliarde euro, în creștere continuă! Ce fac „aleșii noștri” și guvernanții ca să stimuleze exportul? De ce statul nu monitorizează produsele importate? Este importul un interes de clică (bonus pe import) al „băieților deștepți”?
- Datoria externă: 132 miliarde euro! Și fiindcă aceasta, în loc să descrească, crește anual, copiii și nepoții Dvs. vor trebui să plătească datoria făcută de niște politicieni și guvernanți iresponsabili, incompetenți și corupți, pentru care interesul țării este inexistent!
- Fiecare cetățean al României datorează 5.100 euro. În momentul în care copilul Dvs. se naște el are deja această datorie față de bănci, datorie făcută de niște politicieni infantili și iresponsabili și narcisiști.

Dacă în fiecare an am economisi 10% (16 miliarde euro) din bugetul național, am putea:

- ***construi 1000 km de șosele și autostrăzi moderne pe an, așa încât în 5 ani am putea avea una dintre cele mai moderne infrastructuri din Europa***
- ***investi în energie, să facem din România un centru energetic regional***
- ***reforma învățământul și sistemul național de sănătate la nivel european***
- ***investi în cercetarea științifică***
- ***reforma și moderniza agricultura***

Acoperirea acestei sume uriașe cheltuite de guvernării și de „aleșii noștri” se poate face doar din două surse: **impozite și taxe sau împrumut de la băncile străine**, ceea ce înseamnă o continuă creștere a datoriei externe. De unde se va plăti această datorie?

Cetățenii României sunt printre cei mai împovărați oameni din Europa! Potrivit unui raport întocmit de PricewaterhouseCoopers și Banca Mondială, care a analizat 178 de țări, în cadrul sistemului fiscal românesc companiile plătesc 96 de impozite, România situându-se pe locul 4 în lume după Belarus (124 de impozite), Uzbekistan (118) și Ucraina (99). Astfel, în Uniunea Europeană, România ocupă primul loc ca număr de impozite percepute companiilor. Prin comparație, în alte țări din Uniunea Europeană numărul de impozite este: Suedia – 2, Letonia – 7, Spania – 8, Portugalia – 8.^{[15](#)}

Incapacitatea guvernanților de a conduce această țară cu onoare, eficiență și responsabilitate este demonstrată o dată în plus de cheltuielile uriașe pe care le fac. De aceea, pentru a acoperi cheltuielile făcute de guvern și de „aleșii noștri” sunt necesare taxe mari și numeroase. Dar orice majorare a impozitelor și taxelor în condiții de criză este un sacrilegiu economic, un cui uriaș în sicriul economiei României. Considerăm o eventuală decizie de creștere a impozitelor o demonstrație de o incredibilă iresponsabilitate, de nebunie politică și de incompetență a guvernanților noștri! De aceea ne întrebăm:

- Chiar așa de redusă este capacitatea guvernanților de a înțelege legile economiei de piață?;
- Cum se poate ca acest aparat birocratic și conducerea țării să nu înțeleagă că efectul negativ al creșterii impozitelor și taxelor înseamnă **scăderea puterii de cumpărare** (a cererii) de produse de consum, are implicit drept efect **pierderea de locuri de muncă?**;
- Cu cât impozitele și taxele cresc, cu atât mai mult vom cocheta cu o criză economică!;
- Știu guvernanții noștri că România are o economie subterană de 20% din PIB? De ce? **Datorită fiscalității excesive!** Dacă ar exista o relaxare fiscală, o mare parte din economia subterană ar ieși la suprafață, cu efecte benefice asupra bugetului de stat;
- Cunoscut guvernanții noștri că pentru a revigora economia țării este necesară, ca principală măsură, reducerea impozitelor și a taxelor cât mai mult posibil? Vreți să **impulsionați economia?** **Reduceți impozitele și taxele individuale și scutiți de impozite recapitalizarea profiturilor.** Aceasta înseamnă mai mulți bani în mână consumatorului, ca urmare cererea de produse va crește, proporțional cu aceasta va crește și profitul, de asemenea necesarul de lucrători (crește numărul locurilor de muncă), ca urmare vor fi mai mulți oameni care plătesc impozite guvernului (cresc veniturile guvernului), și ca urmare economia națională va deveni mai puternică.

În lupta pentru a acoperi necesarul bugetar al țării, guvernanții sunt în permanență dominați de găsirea de noi surse de impozitare a populației, pentru a acoperi apetitul monetar al suprastructurii țării. Nu aceleași eforturi se fac pentru realizarea variantei celei mai eficiente și mai benefice pentru bugetul țării: **reducerea cheltuielilor bugetare inutile.**

Doriți să aveți **un buget care să acopere cheltuielile majore ale țării?** Reduceți cheltuielile guvernului, ale suprastructurii uriașe, ale agențiilor naționale și ale „aleșilor noștri”. Reduceți impozitele care ne sărăcesc pe fiecare dintre noi. Avantajele reducerii impozitelor vor fi: stimularea investițiilor interne și, mai ales, atragerea de capital străin, eventual prin transferarea multor obiective economice din alte țări în România.

Un buget sănătos, care să acopere majoritatea cheltuielilor țării, se poate realiza pe două căi: **reducerea cheltuielilor bugetare și stimularea creșterii economiei naționale.**

Reducerea cheltuielilor se poate realiza prin:

- Reducerea la maximum a aparatului administrativ (de la 6% în prezent la 3,5% din totalul de salariați ai țării);
- Eliminarea unor programe costisitoare, cum ar fi agențiile naționale;
- Eliminarea în masă a „aleșilor noștri”, prin eliminarea Camerei Deputaților și prin reducerea numărului de senatori la 51 (vezi mai jos propunerile făcute în acest sens);
- Eliminarea personalului auxiliar din Parlament și din colegiile de care aparțin „aleșii noștri” (știați că fiecare dintre „aleșii noștri” are o mașină cumpărată din banii Dvs., dar și alte beneficii?
- Eliminarea „căpușelor” și a „lipitorilor” țării;
- O mai bună organizare și cheltuire a banilor publici;
- **Verificarea strictă a cheltuirii fiecărui leu de către aparatul administrativ al țării.**

Pentru **stimularea creșterii economiei naționale** propunem:

- Guvernul trebuie să creeze o strategie națională care să transforme România dintr-o țară care oferă doar mână ieftină de lucru într-o țară cu industrie autohtonă viabilă. România trebuie să producă mai mult decât consumă, iar excedentul de produse să fie exportat. În acest sens, ar trebui să încurajeze investitori români să **re-cumpere marile industrii vândute pe sume minime** și bacșișuri substanțiale și mai ales să **reformeze agricultura** (vezi mai jos), turismul, industria de cadouri (foarte necesară la o țară cu turism ridicat) etc.
- **Reforma fiscală:** aprobarea de către guvern a doar două taxe:
 - **TVA (taxa pe valoarea adăugată): 12%** (în prezent este de 19%), iar TVA pentru produse alimentare **6%**.

Această taxă scăzută va stimula investițiile interne și externe, creșterea locurilor de muncă etc.;

- **CUI (cota unică de impozitare): 9%** (în prezent 16%) pentru firmele românești și străine care investesc în România. Această taxă scăzută va atrage mai multe investiții străine, iar firmele interne vor putea reinvesti în dezvoltarea în continuare a firmei, creștere tehnologică, produse noi etc.;
- **Eliminarea impozitelor și taxelor pentru firmele care investesc în re tehnologizare;**
- Eliminarea oricăror reguli restricționiste impuse de administrația publică față de inițiativele individuale și ale investitorilor interni și externi, inclusiv maniera extrem de complicată și înceată de înregistrare de firme noi (o asemenea decizie a avut drept efect marea creștere economică a SUA în anii 1950-1988).

Un efect pozitiv, de stimulare a economiei României, va fi vizibil în cazul în care guvernul țării va lua următoarele măsuri:

- **Lansarea unui larg program de investiții în infrastructură și energie.** Investițiile în infrastructură sunt urgente, prioritate 0, statul nostru pierzând multe din investițiile străine, din cauza lipsei de transport rapid, de autostrăzi și de șosele naționale la nivel european. Vă dăm un singur exemplu: compania Mercedes a renunțat la construirea unei fabrici în zona Timișoara (în favoarea Ungariei) exact din această cauză: șosele primitive. Investiția într-un lanț de autostrăzi și șosele moderne se va amortiza rapid prin creșterea masivă a turismului și a investițiilor străine;
- **Reforma agriculturii** (vezi mai jos). Datorită creșterii continue a populației Terrei, cererea de produse alimentare va fi în continuă creștere. Reformarea, modernizarea și re-eficientizarea agriculturii românești va însemna nu numai numeroase locuri de muncă plătite echitabil, dar și un transfer de resurse de la alte țări spre țara noastră;
- **Privatizarea tuturor agențiilor naționale ale guvernului** va avea drept efect o scădere cu 60% a sumelor cheltuite de acestea;

- **Reducerea drastică a importurilor** prin restricționarea licențelor. În acest fel, realizăm un deziderat major, și anume **stimularea producției naționale**.

- Incompetența birocraților și a politicienilor noștri

În perioada anilor 2007-2015, Uniunea Europeană a alocat României frumoasa sumă de 32 miliarde euro! **Rata absorbției alocațiilor europene a fost însă doar de 61,57** (Martie, 2016!)

De ce? **Din cauza birocraților inconștienți și a politicienilor incompetenți!**

Suntem în UE, primim mari alocații europene dar ...nu știm ce să facem cu banii europeni! Sau nu dorim acest lucru!

Abuzul asupra resurselor naționale ale României

Bogăția Daciei era cunoscută de toți vecinii ei, inclusiv de către puternica Romă. Încă din anul 53 î.Cr., marele general roman, Caius Iulius Caesar, a făcut planuri pentru invazia Daciei, atât pentru a înlătura un dușman de temut de la granița de nord-est a imperiului, cât și, mai ales, pentru **renumitul aur dac**. Ceea ce nu a reușit Caesar a realizat împăratul Traian, care, după victoria asupra dacilor, a dus la Roma între 165-250 tone de aur și 334-560 tone de argint (alte surse se referă la 2.500 tone aur).

Dacă Traian a construit cu aurul dac faimosul for a lui Traian, în care trona mareața lui columnă, menită să ducă în eternitate gloria Romei asupra străbunilor noștri Daci, puternicii zilelor noastre au concesionat tot aurul, argintul, cuprul și petrolul României fără să realizeze pentru țară ceva vizibil. Mai mult, redevența pentru exploatarea zăcămintelor noastre de către diverse companii străine este doar de 3-13%, pe când aceleași companii plătesc altor țări între 13-35%. O scurtă trecere în revistă ne va da posibilitatea să știm ce se întâmplă cu avuțiile țării noastre:

- **Secretizarea.** Avem și noi secretele noastre naționale! Nu, nu este vorba de invențiile oamenilor noștri de știință, ci de secretizarea contractelor cu care ni se vinde țara. Aceste secrete au o importanta justificare: să nu aflăm și noi, oamenii de rând, cum și pentru ce sume a fost jefuită România și mai ales cine sunt profitorii acestor tranzacții. De la complexul siderurgic Galați până la vânzarea companiilor de petrol, totul s-a vândut la prețuri derizorii. În majoritatea cazurilor în secret;
- **Bogățiile subsolului.** După ce Curtea de Justiție de la Haga ne-a dat în 2008 câștig de cauză (80% din resursele din zona Insulei Șerpilor), am fost șocați să aflăm că guvernul din acel moment deja concesionase totul pentru următorii 30 ani! Beneficiari: Sterling Resources (Canada) și Melrose Resources (Marea Britanie).
- **Tragedia de la Roșia Montana.** Știați că **aurul a fost descoperit în România?** În Munții Apuseni? Aurul, mai ales pentru doamne, este cel mai captivant metal, dar pentru Romania el este și o rezervă valutară de bază, siguranța noastră valutară contra crizelor economice ce se pot abate asupra țării în viitor.

Roșia Montana este cea mai veche localitate din România, atestată documentar din anul 131 d.Hr., unde ispita aurului a atras mulți oameni din Europa și din alte părți ale lumii. În anul 1997 statul român a concesionat companiei Gold Corporation din Canada, pentru o perioadă de 20 de ani, o suprafață de 520 km², echivalând cu 330 tone de aur și 1680 tone de argint, la un preț de 20.000 de dolari pe an.

În afară de aur și argint, în zăcământul concesionat există, în procente mai mari decât oriunde în lume, **metale rare**, foarte căutate în industria constructoare de nave spațiale: **titan, vanadiu, wolfram și molibden**. Pentru toate aceste exploatări miniere statul român primește mai nimic, și anume 1 miliard de dolari în 20 de ani de exploatare, ceea ce înseamnă 15%, iar exploatatorii iau restul de 85% și lasă în urmă distrugerii cultural-istorice, economice, ecologice și umane inestimabile. Guvernării române, când au vândut cu nerușinare rezerva strategică de metale prețioase a României, despre care se știe de mii de ani, pe care dacii au exploatat-o cu măsură, lăsând-o moștenire urmașilor, nu au evaluat consecințele negative ale exploatării miniere, și anume:

efectele utilizării cianurilor asupra organismelor vii și distrugerea siturilor dacice, a galeriilor romane vechi de peste 2000 de ani, pierderea identității poporului român și a întregului certificat de naștere dacic.

Dacă pentru alte resurse naturale vândute de acești politicieni corupți nu s-a făcut opoziție directă, pentru exploatarea rezervelor de aur de la Roșia Montană, românii, societatea civilă, s-au trezit la timp și au acționat. Alături de noi au venit și alte forțe externe, solidarizându-se cu toți românii pentru salvarea Roșiei Montane. Cu toții am înțeles că lăcomia, nepăsarea, pasivitatea politicienilor noștri ne vor costa enorm.

Rezervele energetice ale României sunt evaluate ca fiind foarte promițătoare (Ing. Justin Andrei, Ziare.com, 02.02.2015). numai depresiunea Transilvaniei are o **rezervă de gaze naturale** care poate satisface necesarul pentru România și Basarabia până în secolul viitor. În alte zone ale țării și în Marea Neagră rezervele sunt cel puțin similare.

Resursele de petrol din subsolul României și al Mării Negre sunt uriașe. **Metalele prețioase și cele rare** au de asemenea rezerve foarte mari. Cu aceste rezerve noi vom putea face ceea ce au făcut romanii lui Traian; umplerea cuferelor naționale pentru mult timp. Din cauza corupției, însă totul merge la străini!

Industria. De la înființarea lui, Rompetrolul a fost o firmă petrolieră pur românească. Aparținea tuturor cetățenilor acestei țări. Dar profitorii post-decembriști i-au pus gânduri rele. Astfel că, prin procedee necunoscute marelui public, un politician, Dinu Patriciu, ajunge proprietarul acestei mari companii românești. Nu a trecut prea mult timp și acesta a vândut Rompetrolul unor investitori din Kazahstan. Astfel că investitorul kazah ajunge miliardar, iar noi, românii, adevărații proprietari, suntem marii perdanți! **Ce ați primit Dvs., foștii proprietari ai Rompetrol,** din suma de peste 2 miliarde euro pentru vinderea firmei? Pentru achiziționarea complexului energetic de la Rovinari cumpărătorii americani au dat un comision de 628.000 dolari. Unde au ajuns acești bani? Prejudiciul adus de „băieții deștepți” firmei Hidroelectrică este de 500 milioane euro. Și lista s-ar putea întinde pe multe pagini¹⁶;

Fondul forestier. Cine sunt profitorii și **cine aprobă devastarea pădurilor noastre**, cu consecințe grave pentru echilibrul ecologic? Pierderile României în acest domeniu se ridică la multe miliarde de euro, iar pagubele ecologice sunt incalculabile. Știați ca România exportă bușteni? Prodos lemnos neprelucrat? D-lor parlamentari: de ce nu scrieți o lege prin care să se **interzică exportul lemnului în forma nefinisată**? De ce firma austriacă Holzindustrie Schweighofer exploatează, are permisiunea de a distruge pădurile românești? De ce nu și cele din Austria? **Cine profită din această tragedie națională?**

Agricultura. Cine a sabotat agricultura și zootehnia României? Toți prim-miniștrii și miniștrii agriculturii au promis reformarea și refacerea rapidă a agriculturii. Dar toate aceste promisiuni s-au dus pe apa Sâmbetei! De ce? Fiindcă din produsele indigene „băieții deștepți” nu pot să perceapă un comision pentru import, așa cum e posibil pentru produsele importate. Nu este aceasta o **sabotare a interesului economic național**?

Avem o țară încă bogată, dar fără ca cetățenii României să aibă cel mai mic profit din averea națională. Săraca țară bogată! Avem bogății, dar nu sunt ale noastre! Avem o țară frumoasă și cu potențial economic mare, dar ne lipsesc... conducătorii! **Români adevărați! Patrioți!**

Abuzul „căpușelor” și al „lipitorilor” asupra României

Bugetul țării, deși foarte ridicat (46 miliarde de euro pe anul 2013), este epuizat de imensa administrație publică românească, și de șmecherii zilei: **căpușele** și **lipitorile**. Sistemul de căpușe și de lipitori a explodat în perioada guvernelor PSD, când susținătorii acestui partid au fost recompensați pentru serviciile aduse partidului, prin plasarea lor ca „**lipitori**” în diversele agenții naționale, organisme, consilii etc. Se cheltuiesc sume imense pentru niște **paraziți naționali**, o adunătură josnică de profitori lacomi și nerușinați, deghizați în „specialiști” sau „consilieri” necesari bunului mers al națiunii! Astfel, în loc să avansăm pe calea dezvoltării infrastructurii, a sistemului educațional și a sănătății publice, sărăcim neîncetat, bugetul României fiind asaltat și subțiat de acești profitori de profesie.

Căpușele sunt pensionarii din rândurile demnitarilor, diplomaților, magistraților și intermediarilor/ angajaților multor agenții naționale, care storc fără nicio urmă de remușcare fondul de pensii, pe de o parte, și bugetul țării, pe de altă parte, de sume greu de crezut pentru oamenii de rând. „Căpușele” au dreptul la pensii de serviciu (80% din salariul brut), dar la o completare de la buget pentru continuarea activității în sectorul public (Legea 223/2007). Ei sug deci de la două... bugete. După datele publicate în presă¹⁷, a căror sursă este Casa Națională de Pensii:

- Foști diplomați, lucrători în comerțul exterior, securiști, care au în momentul de față o pensie de 7.000 lei, ar trebui să primească doar 2.000-2.500 lei de la Casa de Pensii. Restul de 4.500-5.000 sunt plătiți de la bugetul de stat!
- Un magistrat, fost președinte al Curții de Conturi, primește 16.700 lei, iar alți magistrați peste 12.000 lei lunar;
- Parlamentarii, „aleșii noștri”, primesc pensii, în funcție de vechime, de peste 7.000 lei lunar;
- **Pentru fiecare 2 salariați productivi există cca. 4 pensionari și 1 angajat în sectorul public!**
- Procurorii, magistrații, directorii de departamente din fiecare minister au circa 35 feluri de sporuri la salariu, printre care: spor pentru suprasolicitare neuropsihică, periculozitate, fidelitate, cunoaștere de limbi străine (!), condiții deosebite de muncă etc.

Lipitorile sunt clientela politică a partidelor, indivizi care au intrat în grația conducerii partidelor, fiind plasați în diverse agenții naționale și în consilii de administrație, fără a avea niciun aport la bunăstarea națiunii. Singurul lor scop este să profite din bugetul național și din cel local pe timp nelimitat. Iată doar câteva exemple de profituri ale unor lipitori naționale, care alcătuiesc o adevărată „caracatiță”:

- În România există peste 200 de agenții, centre, oficii, consilii de tot felul, care consumă circa 60% din bugetul național. Acești birocrați, clientela politică a diferitelor partide, cheltuiesc

13,2 miliarde de euro anual!!! Câte obiective de interes național se puteau realiza cu acești bani?

- Câteva exemple de salarii ale „lipitorilor” naționale:
 - Director la Romgaz: 133.000 de euro pe an!
 - Director la Hidroelectrica: 97.000 de euro pe an!
 - Directori la alte agenții energetice: în jur de 50.000 de euro pe an!

Comparați aceste salarii cu sectorul privat, cel care *de facto* produce bunurile țării.

- Toate licitațiile sunt pre-aranjate, știindu-se de la început cine va câștiga. Pentru a fi favoritul licitației, trebuie să contribui cu sume substanțiale pentru organizatorii ei, în majoritate acoliții „băieților deștepți” sau ai „aleșilor noștri”.

Abuzul aparatului birocratic asupra României

Sectorul public (peste 1,3 milioane de persoane) comite unul din cele mai mari abuzuri asupra bugetului de stat, atât prin sumele uriașe pe care le cheltuiește, cât și prin lipsa de responsabilitate față de cetățenii României. Plătiți din impozitele și taxele acestor oameni, angajații sectorului administrativ și din sectorul juridic comit cele mai mari abuzuri. Bineînțeles că salariile și primele lor sunt legale! Au fost aprobate de diferitele guverne post-decembriste, fiindcă o bună parte a acestor birocrați alcătuiesc clientela politică a „aleșilor noștri”.

În timp ce munca unora din această mare armată de birocrați este făcută cu viteză... melcului, mai au și incredibilul tupeu de a pretinde mită! Dacă dorești să intri în posesia unui document oarecare, ceea ce reprezintă dreptul tău de cetățean, trebuie de multe ori să dai mită. Altfel trebuie să aștepți. Iar așteptatul nu este altceva decât... pedeapsa că nu ai dat mită!

Prin manierele noastre de muncă, specifice Balcanilor, birocrăția obstrucționează în mod direct dezvoltarea economiei țării. Astfel, noi avem:

- prea multe ștampile de pus pentru fiecare aprobare necesară înregistrării unei companii;
- reguli excesive. În cazul acesta scopul este unul singur: încetinirea procesului administrativ pentru a demonstra curioșilor că birocrații sunt tot timpul ocupați!

Însă România nu este singura țară care are o pierdere enormă din cauza piedicilor birocratice. Vă dăm însă un exemplu din SUA. Această țară pierde anual 1,75 trilioane dolari (sau 1750 de miliarde!!) din cauza regulilor excesive și a timpului pierdut pentru a le aplica. Cât pierdem noi în România? Nu am reușit să aflăm nicio informație! Totul este tabu!

Este evident că birocrația este un impediment major în calea dezvoltării economiei naționale și implicit a libertății economice. Din acest punct de vedere, al **libertății economice, România este clasată pe locul 62 în lume** (din 179 țări). Suntem devansați de multe țări în curs de dezvoltare. Vă rog să notați că birocrația este și unul din motivele pentru care mulți **investitori ocolesc România**.

De ce să piardă timpul la noi în țară când Cehia și mai ales Polonia au o libertate economică și o birocrație care cooperează mult mai eficient cu eventualii investitori străini?

Știați că sectorul public românesc se ridică la incredibilul număr de 1,3 milioane de angajați (conform Ministerului de Finanțe și Institutului Național de Statistică)? Ei consumă un **buget de 22 miliarde euro!** Acești angajați publici sunt: 400.000 funcționari publici, 260.000 „angajați speciali” din Armată, Interne și servicii secrete (cu salarii necunoscute, care însumează 4 miliarde de euro anual, la care se adaugă pensiile foștilor angajați din Ministerul de Interne, servicii secrete și Apărare, plătite integral de la buget, care se ridică la 1 miliard de euro anual), 360.000 personal din învățământ, 260.000 personal din sistemul public de sănătate.¹⁹ Din această mare de angajați publici, 500.000 sunt personal auxiliar (secretare, arhivari, referenți, șoferi etc.). Modernizarea lucrărilor publice (computerizarea administrației) ar putea duce la reducerea masivă a acestui personal prin atrîțiune (pensionare, reciclare și învățare de noi cunoștințe care să le permită să fie absorbiți de sectorul privat).

NOTĂ: În anul 2016, Guvernul Dacian Cioloș a luat masuri clare pentru reducerea aparatului administrativ și eliminarea regulilor excesive, însă alegerile din 2016 au bulversat drumul ales de guvernul tehnocrat

Cum s-a ajuns la o asemenea cifră uriașă de birocrați și cine sunt ei? Sunt mai ales rude sau prieteni ai camarilei politice naționale sau județene. Clientela politică formează însă cea mai mare categorie de birocrați. Acești indivizi sunt aliații politici ai unor partide, puși în diverse posturi administrative. Scopul angajării lor este unul singur: să voteze masiv la alegerile naționale pentru partidul care i-a plasat în aceste poziții.

Cele mai multe județe se situează, în privința numărului de funcționari publici, la peste 3% din totalul locuitorilor din județ. Acest procentaj este considerat ca un indicator mediu ce se înregistrează în mai multe țări europene. Cei mai mulți funcționari publici sunt în București, unde aproape 61.000 de angajați de la stat corespund unui număr de 2 milioane de locuitori. În județe precum Vaslui, Bacău și Prahova, care sunt printre cele mai sărace din țară, există cel puțin câte trei funcționari la 100 de locuitori.²¹ Explicația este simplă: neexistând locuri de muncă, unii „s-au aranjat” să lucreze la primărie sau la o altă instituție publică (conform unui banc din perioada ceaușistă: „s-au aranjat” prin PCR, adică Pile, Relații, Cunoștințe).

Cheltuielile salariale anuale pentru plata angajaților din administrația publică sunt de 4,38 de miliarde de euro. Concedierea a jumătate din angajații din birourile instituțiilor de stat ar aduce o economie la buget de aproape 2,2 de miliarde de euro anual. De asemenea, eliminarea celor 50.000 de angajați din subordinea Ministerului de Interne care lucrează exclusiv în birouri ar putea aduce economii de aproape 500 de milioane de euro. Traducere: **cu suma de 2.5 miliarde de euro am putea construi o autostrada în fiecare an.**

Rețineți, vă rugăm, ce salarii au unii din birocrații din guvern sau din sistemul juridic:

- Oficiali din sectorul de stat, inclusiv directori de bănci de stat câștigă 1.200-36.000 de euro pe lună! Comparați aceste salarii cu acela al președintelui SUA: 14.200 de euro!
- Directori de departamente câștigă 10.000 de lei salariu, plus un spor de 5.000 de lei, deci un total de 15.000 de lei lunar, ceea ce înseamnă de 12 ori mai mult decât venitul mediu pe economie!
- Directori magistrați din Administrația Națională a Penitenciarelor au salariul de 5.000-23.000 de lei lunar (de 5-15 ori mai mult decât venitul mediu pe economie!)
- Procurorii civili și procurorii din Înalta Curte de Casație sunt remunerați cu 6.000-9.500 de lei lunar. Să nu uităm însă de sporul de suprasolicitare neuropsihică, care se ridică la 50-75% din salariu!
- Onorariile solicitate de experții care lucrează pentru guvern sau în sistemul juridic pot fi între 25.000 și 50.000 de lei pe lucrare!
- Sporuri pentru funcționarii publici (un bun exemplu de „cum să stoarcem bugetul național”), care le dublează salariul lunar: spor de antenă 75% din salariu (dacă o antenă sau releu TV trece prin apropierea locului de muncă); diplomații au un spor de 75%; cei care lucrează în organismele de absorbție a fondurilor europene primesc tot un spor de 75%; pentru indemnizație de conducere 25-55%; spor pentru că vorbesc o limbă străină (ca și cum aceasta n-ar trebui să fie o condiție sine qua non pentru angajarea în postul respectiv) 15%; indemnizații pentru hrană 460 de lei lunar; indemnizație pentru ținută oficială etc.
- Vă rog să rețineți că multe dintre persoanele enumerate mai sus primesc în plus și tichete de masă!
- În perioada 2008-2012 birocrăția centrală și locală au... jefuit peste 1 miliard de euro!! (vezi Raportul Curții de Conturi de la senat din 2012). Unde este responsabilitatea ce ar trebui să o aibă un funcționar de stat? Ce se putea face în mod concret cu acești bani?
- La fiecare 4 ani se schimbă parcul de mașini pentru politicieni, directori etc. Un singur exemplu de bani cheltuiți inefficient: Curtea de Conturi are 131 șefi, dar au primit 150 de mașini noi! (Ziare.com, 31.01.13). Milioane de euro sunt cheltuiți pentru sedii și chirii pentru birocrăți!

Toate acestea au contribuit din plin la sărăcirea românilor!

Salariul mediu net în administrația publică este de 3.371 de lei brut pe lună, dublu față de salariul mediu pe economie. De altfel, 2.300 de funcționari din administrația publică au un salariu lunar mai mare de 8.000 de lei, aceștia reprezentând jumătate din cei 5.600 de angajați bugetari care au avut salarii brute mai mari de 8.000 de lei lunar.

NOTĂ: După câștigarea alegerilor generale din 2016, alegeri câștigate de PSD-ALDE, Liviu Dragnea și ortacii lui a decis să:

- **crească salariile birocraților**
- **să crească pensiile**

Ministrul muncii, Olguța Vasilescu, propune (Ziare.com, 05.03.2017) pentru bugetul 2017 o dublare a salariilor sub 4000 de lei (!!) și o creștere cu 45% a celor peste 4000 de lei! Incredibil! De unde se vor lua aceste fonduri salariale? De fapt, **scopul este coruperea electoratului României**. Se pare că Guvernul Grindeanu nu este preocupat de un posibil efect de bumerang: 1. O foarte posibilă **declanșare a inflației**, 2. **Corupere a electoratului** pentru a vota PSD, sau, 3. **Creștere artificială** a economiei, bazată pe consum. În acest caz economia României va redeveni o **bula de săpun**, care se va sparge în viitorul apropiat cu drastice efecte economice!

Dacă D-na Ministru Vasilescu și colegii dânzei din guvern ar avea cunoștințe minime economice ar fi utilizat propusele fonduri pentru **investiții**, pentru îmbunătățirea infrastructurii naționale, investiții care în **mod practic ar fi relansat unele elemente ale economiei naționale și ar fi creat multe locuri de muncă**.

Autostrăzi? De ce autostrăzi, când electoratul PSD a decis să crească pensiile și nu să se construiască autostrăzi!

Acești sărmani oameni, ignoranți și spălați pe creier de Antena 3 și România TV, nu au cum să înțeleagă că o autostradă deschide drumul pentru dezvoltarea economică a regiunii respective, că în localitățile pe unde trece o autostradă vor apărea investiții străine și românești, care vor determina creșterea nivelului de trai al oamenilor din

regiune. Nu degeaba, noi românii, avem un dicton: **De unde nu e nici Dumnezeu nu poate lua!**

Abuzul asupra justiției

Rolul justiției în orice stat modern este de a **susține democrația**, de a limita abuzurile și de a asigura respectarea **drepturilor individului**. Când ne referim la justiție, includem în această sferă toate autoritățile, instituțiile, precum și profesiile implicate în actul de justiție prin intermediul organelor oficiale ale statului.

La începutul acestui secol, un judecător de la Curtea Supremă de Justiție a SUA a introdus în cuprinsul unei hotărâri judecătorești o frază care a devenit un principiu și a intrat în limbajul juriștilor de astăzi: „**Nu e de ajuns să se facă justiție, trebuie să se și vadă că se face justiție.**” Începând cu acel moment, organizarea și funcționarea justiției țin seama de acest principiu, cunoscut și sub denumirea de „teoria aparenței justiției”.^{[22](#)}

În mod simbolic, **lăsăm un spațiu liber, alb**, pentru a ne arăta **decepția și revolta față de ingerința politicului în justiția românească**:

NOTĂ: După câștigarea alegerilor din 2016 conducătorii penali ai partidelor PSD-ALDE au început lupta contra justiției (**DNA** și altor segmente ale justiției din România). Cetățenii României care au votat pentru PSD-ALDE:

- au **răspunderea morală** pentru decizia lor electorală

- **abstinenții**, mai ales tinerii, trebuie să-și aducă aminte de dictonul lui Platon (Republica):

Prețul pe care cei buni trebuie să-l plătească dacă sunt nepăsători față de treburile publice este să fie conduși de cei răi

Abuzul asupra capacităților intelectuale ale României

Rareori veți găsi un român care să nu creadă că românii sunt oameni deștepți! Uită în mod foarte convenabil că **o anumită calitate trebuie să fie demonstrată, și nu elogiată**, însă ce am făcut din țara noastră, cum o distrugem (pădurile) și jefuim (resursele noastre naționale) nu prea ne dă motiv de preaslăvire a intelectului românilor. Maniera în care renunțăm la tradițiile noastre, modul în care ne **manelizăm** demonstrăm ceva mai mult decât o lipsă de logică elementară – **demonstrează o lipsă totală de demnitate națională!**

La ce mai folosește inteligența dacă nu ai caracter, onoare și demnitate națională?

Încă din anii 1960, tinerii români s-au evidențiat la concursuri naționale și internaționale (olimpiade), la matematică, fizică, chimie și informatică. Tot natul se lăuda cu ei! Multora din acești tineri de mare capacitate intelectuală li s-au oferit burse de studii la universități de renume mondial. După terminarea studiilor, ei s-au întors în țara-mamă. Dar nu au găsit de lucru pe măsura capacității lor. Pentru a-și utiliza cunoștințele în modul cel mai eficient, mulți din ei au căutat instituții de cercetare românești, locuri unde să-și desăvârșască cunoștințele și să-și folosească inteligența, să cerceteze și să producă tehnologii noi, produse românești de mare tehnicitate și competitivitate, care să se vândă în exterior, dar aceste institute au cam dispărut. Chiar și universitățile românești nu au avut locuri pentru asemenea capacități. Cine are nevoie de ei? Nu sunt bani! Și atunci și-au părăsit țara, ca și mulți alți specialiști de seamă, din diferite domenii de activitate.

Medici și personal sanitar, informaticieni și matematicieni, chimiști, fizicieni, ingineri în diverse domenii (electronică, automatică, aeronautică etc.),

pregătiți în cadrul sistemului de învățământ și pe cheltuiala statului român, deci a Dvs., s-au impus la universități și institute de cercetare sau la mari firme de specialitate din alte țări, unde creează produse de mare calitate. Dar nu și în pentru România. Noi nu avem nevoie de ei! Nu sunt bani pentru ei! Când a început guvernarea PD/PSD, după alegerile din noiembrie 2008, ce credeți că s-a întâmplat? Bugetul pentru cercetare s-a redus drastic, în schimb, numărul de consilieri a crescut!

Nu sunt bani pentru cercetare științifică! Banii însă dispar în buzunarele „căpușelor”, ale „aleșilor noștri”, ale „băieților deștepți”, ale birocraților și ale politicienilor indolenți și lacomi.

Abuzul ȝiganilor asupra României

ȝiganii²³ au pus mari probleme României, atât în interior, prin stilul de viață incompatibil cu civilizația al celor mai mulți dintre ei, cât și în exterior, prin perpetuarea acestui stil de viață în țările unde au emigrat și unde sunt confundați cu cetățenii români. Deși există controverse în privința originii lor, cele mai multe teorii susțin că ȝiganii sunt originari din statul Punjab, nord-vestul Indiei și că au migrat în Europa în două valuri:

1. În timpul invaziei tătarilor în Europa centrală și de est (după anul 1242), aceștia au adus cu ei un grup etnic, ȝiganii, pricepuți a lucra cu fierul, care produceau pentru tătari vârfuri de sulite și săgeți, precum și vase din metal utilizate pentru gătit. După dezintegrarea imperiului tătar (anul 1500), ȝiganii au rămas pe un teritoriu care se întindea din Rusia până în Ungaria și Cehia;
2. La începutul secolului al XIV-lea ȝiganii au pătruns în Turcia, venind din Asia Mică. Invadarea Africii de Nord și a zonei balcanice (după căderea Constantinopolului la 1453) de către turci a adus în Europa un al doilea val de ȝigani, care s-au așezat în sudul continentului european, din Balcani până în Spania, Franța și Italia. Influența lor a fost vizibilă atât în țările balcanice, cât și, cu preponderență în Spania. Știați că popularele cântece spaniole și dansul flamenco din Andaluzia sunt de origine ȝiganească?

Primele informații despre prezența Țiganilor pe teritoriul României datează din 1385. De la primele atestări ale prezenței lor în Țara Românească și Moldova, Țiganii au fost robi și au rămas robi timp de mai multe secole, până la legea de abolire a robiei a lui Cuza. În mod paradoxal, perioada cea mai bună a Țiganilor a fost în comunism. În anii '70, autoritățile comuniste au manifestat în ceea ce-i privește pe Țigani o atitudine de neconceput înainte: în aparatul de partid, în miliție, armată și organele de securitate au fost angajați un număr relativ mare de Țigani, care au lansat o politică de formare a unui naționalism Țigănesc, de colonizare a satelor săsești și șvăbești depopulate, cu Țigani aduși nu numai din toată România, dar aduși și din exteriorul ei.

Ascensiunea unor Țigani s-a petrecut mai ales în condițiile politicii sociale a regimului comunist, care urmărea încurajarea categoriilor sărace și distrugerea vechii structuri sociale, refractară noilor rânduieli. Așa se explică, de ce, nu în puține comune, în funcția de primar a fost pus un Țigan. Datorită originii sociale „sănătoase”, Țiganii au fost promovați mai departe, făcând carieră politică, ajungând în aparatul superior de partid. Ascensiunea lor s-a datorat nu originii lor etnice, pe care de altfel cei mai mulți o declinau, ci datorită „originii sănătoase”.

Acești Țigani, ajunși în anumite funcții, vor juca un rol important în promovarea etnică și în regimul post-comunist. Sub aspect locativ Țiganii au făcut de asemenea un important progres în anii socialismului. Cocioabele care reprezentau habitatul natural al Țiganilor până în anii 1950 au fost schimbate cu apartamente în blocurile nou construite, și din anii 1970 și 1980, cu locuințe în case naționalizate. Așa s-a ajuns la situația de astăzi, când centrul multor orașe este ocupat de Țigani (vezi centrul istoric al Bucureștiului și al Timișoarei).

După 1989, populația Țigănească a cunoscut numeroase mutații, în statut și în comportament. Pe fondul liberalizării economice, o parte din ei au început diverse afaceri, dintre care multe, profitând de haosul legislativ de la începutul anilor 1990, dar și de disprețul general față de legi, au ajuns să aducă unei părți a Țiganilor (mafia Țigănească) sume importante, pe care s-au clădit clanuri puternice, care folosindu-se de pătura săracă a Țiganilor, domină lumea interlopă, cu importante

ramificații în sfera politicului. De asemenea, profitând de deschiderea granițelor, o mare parte dintre țigani au emigrat, stabilindu-se mai ales în Spania, Italia și Franța, unde constituie comunități importante. S-a născut un periculos naționalism țigănesc, pornind de la etnonimul *roma*, cu scopuri politice și cu originea în numele teritoriului, România, și nu într-o etimologie valabilă și atestată științific.

Dacă în unele țări, cum ar fi Spania sau chiar Ungaria, țiganii au fost expuși asimilării și li s-a interzis migrarea cu șatra, în România ei au avut o mare libertate de mișcare. Retrospectiv, putem spune că această politică a statului a fost greșită, fiindcă țiganii nu au fost niciodată încurajați să devină sedentari, să învețe meserii, care să le asigure o viață demnă și decentă. Cerșitul, hoția și alte obiceiuri nu prea respectate au dus la numeroase feluri de discriminare.

Intrarea României în Uniunea Europeană a însemnat pentru țigani drum liber în toată Europa. Din Finlanda și până în Spania, grupuri mari de țigani cerșetori și hoți au invadat orașe și sate europene. Mai des decât am fi dorit, țiganii spuneau că sunt discriminați în România (ca atare, pentru a supraviețui, au fost forțați să migreze și să apeleze la cerșit) și că sunt cetățeni români, deci au drepturi europene. De câte ori țiganii furau, cerșeau sau comiteau acte care șocau vestul Europei, cine erau cei blamați? Noi, românii! Nu se făcea distincție între cetățenii români și cetățenii de etnie țigănească.

Introducerea termenului de *rom* în loc de *țigan*, chiar în media românească, a avut un efect devastator în ceea ce privește imaginea țării. Românii sunt astfel acuzați pentru tot ce-i rău sub soare: de la a fi Țara Bacșiș, până la a fi criminali primitivi. Dacă prima denumire se datorează bravilor noștri birocrați și politicieni, care fără rușine pretindeau și primeau mită de la toți potențialii investitori în România, în al doilea caz datorăm aceste apelative atât țăganilor, cât și unor români lipsiți de onoare, viciați de droguri și lipsiți total de maniere și de o comportare civilizată.

În mod foarte justificat ne întrebăm: De ce niciun politician român nu a protestat contra multiplelor reacții negative ale presei contra românilor

și imaginii României? **Noi nu mai putem să întrebuițăm denumirea de țigan fiindcă insultăm pe romi! Au fost însă sesizați politicienii europeni și media europeană de faptul că atunci când țiganii au fost numiți români ne-au insultat pe noi românii??**

Dar cum s-a ajuns la denumirea de *rom* și la impunerea ei ca obligatorie în actele oficiale din România? Agresiunea lexicală *rom/roma/român – romani/români – romanies/romanians – romanes/românește*, a fost aplicată asupra țării și națiunii noastre imediat după 1990, în cadrul unui program complex dezvoltat de Fundația Soros în România. O primă dispută a fost cea legată de cuvântul *romi*, românii fiind prostiți apoi că aceasta va fi înlocuită de *rromi*, o altă formulă care doar a sporit debandada lexicală. De amintit, ca fapt divers, că în anii 1995, limba cu care Soros voia să înlocuiască țigăneasca primise numele de *romalli*, formă care nici nu se putea declina și care a fost înlocuită ulterior de *romani* și varianta *rromani*. Apoi, pentru a se apropia de scopurile reale, a fost modificată în *roma/romani/romanies*.

Confuzia este generală, inclusiv la nivelurile academice ale intelectualității din țările afectate de valul de imigrație și/sau infraționalitate țigănească. Strigător la cer este că denumirea nu are nicio bază istorică, țiganii nu au purtat niciodată de-a lungul istoriei acest etnonim, care provine din cuvântul *dom* (în limba țiganilor, *om*). Prin denaturare voită, *dom* s-a transformat în *rom* cu „r” accentuat, apoi din *rom* s-a transformat în *roma*, apoi în *romani* și în *romanies*. S-a ajuns astfel încât țiganii să aibă numele identic cu al românilor în limba engleză. *Romani* și *români* și *Romanies* prin *Romanians* (doar că în engleză nu există diacritice și la o un simplă căutare pe Google a cuvântului *romani* se vor afișa linkuri cu țigani), practic, denumirile sunt identice.

În toată perioadă post-decembristă s-a pus o presiune constantă din partea unor organizații sau din partea unor politicieni, personalități de frunte cu ascendență țigănească, pentru folosirea în documentele oficiale a etnonimului *rom* și deși s-a manifestat rezistență la aceste presiuni, mai ales că în celelalte state europene țiganii sunt identificați cu denumirile tradiționale (*Zigeuner/ gitanes/zingaro* etc.), în anul 2000, prim-ministrul de atunci emite o hotărâre de guvern prin care, în virtutea

dreptului de autoidentificare al populațiilor, recomandă folosirea obligatorie în toate documentele oficiale române a denumirii de *rom* pentru a identifica etnia ȣiganilor. Trebuie precizat că documentele UE referitoare la denumirea de *rom* erau orientative, nu obligatorii. Și atunci de ce s-a forțat acest abuz asupra țării noastre?

În ceea ce privește denumirea de *rom*, este necesar un plan de măsuri diplomatice, pe o perioadă mai lungă, pentru a sensibiliza organismele europene și a îndrepta această mare eroare de a denumi o populație transfrontalieră cum sunt ȣiganii, cu nume atât de apropiat și generator de confuzii, cu numele istoric al poporului român. Lund în considerare predicțiile demografice până în 2025 (pe fondul declinului de natalitate la români și maghiari și al scăderii mortalității la ȣigani, aceștia ar putea reprezenta un procent semnificativ din populația României, depășindu-i pe maghiari) și confuzia din ce în ce mai pregnantă a numelui de *rom* cu cea de *român* și implicit poziția României în familia europeană apare tot mai îngrijorătoare.

În absența unui plan concret, urmărit cu consecvență, există toate șansele ca în conștiința civică europeană să se consolideze credința că România chiar este țara romilor (dacă nu s-a întâmplat deja) și se prefigurează tot mai mult ideea că se dorește crearea unui stat țigănesc în România, care va fi în curând țara țiganilor.²⁴ Nu întâmplător se vntur scenariile în care Oltenia devine un stat țigănesc independent, cu capitala la Craiova! Așa cum spune un ziarist care analizează fenomenul, „regiunea Kosovo ne dovedește faptul că teritoriile zise naționale nu sunt ale celor care le revendică, ci ale celor care le stpnesc demografic.”²⁵

Datorită indicelui crescut de natalitate, țiganii reprezintă pentru noi un mare pericol social și demografic:

- **Social:** fiindcă țiganii (aproximativ 1,3 milioane) consumă, dar au o minimă contribuție la Produsul Intern Brut. Cei mai mulți dintre ei primesc un ajutor social, deși sunt capabili să lucreze și să producă și ceva pentru ajutorul primit;
- **Demografic:** din cauza creșterii demografice pozitive (o medie de 5 copii pe familie), în paralel cu o creștere demografică negativă

a românilor, nu ar fi exclus ca România să devină în câteva decenii țara romilor, nu a românilor! Să fie numită Rominia!!

Incapacitatea guvernanților și a „aleșilor noștri” de a face ceva pozitiv în privința țăganilor, de a le îmbunătăți nivelul de viață ne dă dreptul să oferim câteva **propuneri**:

- Obligația tuturor copiilor de țigani de a merge la școală. Educarea copiilor de țigani înseamnă posibilitatea lor de a urma studii universitare sau, în cel mai rău caz, de a învăța anumite meserii. În acest fel, noile generații de țigani vor putea să-și creeze o viață decentă și demnă;
- **Condiționarea primirii ajutorului social de trimiterea copiilor la școală;**
- **Interzicerea cerșetoriei în întreaga țară;**
- Fiecare țigan (acest lucru este valabil și pentru cetățenii de orice etnie, inclusiv români) care primește ajutor social trebuie să-și aducă o contribuție la curățenia și înfrumusețarea localității unde trăiește. Vrei ajutor social, trebuie să contribui cu munci necesare locului unde trăiești!;
- Impunerea unei contribuții de solidaritate a țăganilor bogați pentru a ajuta țăganii săraci, care sunt foarte numeroși;
- Crearea de condiții de muncă și de locuințe decente pentru țigani. Există fonduri europene care pot fi accesate pentru a încuraja producerea de bunuri de consum și în acest fel să crească nivelul de trai al țăganilor. Printre acestea, propunem câteva afaceri care să nu necesite un nivel superior de educație sau deprinderi dificile, ci doar dorința de a lucra:
 - crescătorii de guvizi, crevete și scoici, plasate în zona litoralului Mării Negre, produsele fiind foarte căutate în multe țări europene;
 - ferme de pești specifici Mării Negre;
 - ferme de merișor american (cranberry), un fruct din familia afinelor, de culoare roșiatică, cu efecte deosebite pentru sănătate și întrebuințat pentru produse de patiserie, sucuri,

- sosuri pentru diferite mâncăruri etc. Aceste ferme pot fi plasate lângă lacurile cu apă mică aflate de-a lungul Dunării;
- crescătorii de ciuperci;
 - crescătorii de pui, curcani, rațe, găște etc.;
 - sere pentru legume și flori;
 - colectarea sticlelor și a pungilor de plastic din locurile unde sunt aruncate, în scopul reciclării lor, în cadrul unui program cu finanțare europeană.

Aceste măsuri social-economice, corelate cu o atitudine politică fermă și cu acțiuni diplomatice pe plan european și internațional, ar putea genera integrarea populației țigănești, un nivel mai bun de educație și un comportament civilizat, precum și evitarea unor viitoare umilințe pentru români.

Abuzul asupra limbii române

Limba națională, pe lângă faptul că a ajuns să fie confundată cu limba ȝiganilor („romani”) și să i se ciuntească o parte a identității prin acceptarea limbii „moldovenești” în Basarabia, a fost supusă unor presiuni din interior, datorate lipsei unei politici coerente în cultură și în învățământ. Limba „vechilor cazanii”, a lui Eminescu și Sadoveanu, a lui Rebreanu și Cărtărescu, este maltrată în toate modurile posibile, prin țiganizare, manelizare, vulgarizare, anglicizare, prin subminarea identității ei, la care media și cercurile academice, intelectualii, scriitorii, profesorii asistă pasiv, fără a lua atitudine sau măsuri. Ajungem să spunem și noi, împreună cu personajul unui film, că „pe aici, prin România, sunt din ce în ce mai puțini vorbitori de limba română.”²⁶

Școala și-a pierdut tot mai mult prestigiul în societatea românească, iar orele de limba și de literatura română, care ar trebui să fie ore de cultivare a limbii, s-au împuținat, în special la alte profiluri decât cel filologic și în alte tipuri de școli decât liceele. Dezinteresul guvernăntilor față de învățământ, al profesorilor față de datoria lor de dascăli și al întregii societăți românești, unde „se poate” să ajungi departe și fără să vorbești corect, a dus la o adevărată decădere a limbii române, așa cum este

ea folosită în viața cotidiană, pe stradă, în mass-media, în relațiile de serviciu, chiar și în Parlament. Ar trebui să fie jenant pentru un politician, pentru un parlamentar să fie citat și ridiculizat pentru încălcări flagrante ale limbii române (cazurile unor politicieni luați în derâdere pentru felul cum „maltratează” limba română sunt bine cunoscute).

Democratizarea României după 1989, chiar și în forma prezentă a unei clase politice profitoare, a reprezentat un mijloc de promovare a tot ce este vestit (în special american), ca fiind benefic societății noastre! Am intrat într-o nouă era de **cosmopolitism fals, de falsă emancipare, în special în media** și în rândul tinerilor, cu o șubredă educație în general și patriotică în special. Astfel că, spre decepția și revolta multor români, **romgleza** devine o dovadă a falsei noastre emancipări.

Dacă unii dintre jurnaliști doresc să iasă în evidență prin introducerea unor cuvinte englezești în lexicul cotidian, nu același lucru se observă în calitatea limbii pe care ei o utilizează: o limbă săracă, cu intonații de mahala și de prost gust. Este o realitate atestată că limba noastră este o limbă latină, că la bază a fost o limbă intelectuală, ceea ce se ignoră în mod foarte convenabil, pentru a face loc unui **hibrid lingvistic, romglezei**. Faptul că acceptăm această aberație, fără să facem niciun efort de **re-latinizare, de purificare și de re-intelectualizare** a limbii române este o puternică și clară dovadă a **crizei de identitate națională, de patriotism**, prin care trecem.

Cum tratează alte popoare atacurile asupra limbii lor naționale? Cu ocazia unui congres în Suedia, am întrebat-o pe amfitrioana noastră cum rezolvă suedezii presiunea externă, de noi termeni tehnici, la care este expusă limba lor? Răspunsul a fost foarte tranșant: „În Suedia numai ignoranții nu vorbesc engleza! Or noi nu prea avem ignoranți”, și „Fiindcă noi toți vorbim engleză nu înseamnă că renunțăm la limba noastră și la tradițiile noastre. Știm să facem o clară distincție între engleză și limba suedeză . **Ne apărăm limba noastră cu o fermă demnitate națională**. Dacă apare un nou cuvânt englez, în special tehnic, noi încercăm să-i găsim un echivalent suedez.” „Iar dacă nu există acest echivalent?” a întrebat un american. La care amfitrioana noastră a răspuns:

„În acest caz... inventăm un nou cuvânt! Dar tot de rezonanță suedeză!”

Începând cu anii 1955-1960, cultura românească a fost traumatizată de efectele comunismului și ale unei culturi importate din Uniunea Sovietică. Iar după evenimentele din Decembrie 1989, după o relativă democratizare (dar nu și civilizare) a societății românești, suntem martorii unui **cosmopolitism deșănțat, în care tot ce este american este bun și superior!**

Noi toți, toată societatea românească, suntem culpabili de lipsa conștiinței naționale și lingvistice, care să ne mențină limba noastră latină, indiferent dacă este de origine dacă sau romană. De fapt latinismul nostru a făcut să ne menținem identitatea națională, să fim o insulă latină într-o mare slavă, să rezistăm intemperiilor anti-românești într-o zonă geografică cu multe adversități teritoriale și lingvistice. Fără latinismul nostru eram de mult asimilați de unii din agresivii și expansioniștii noștri vecini.

Solicităm Ministerului Culturii, Ministerului Educației, Consiliului Național al Audio-Vizualului, și mass-media să impună prin toate mijloacele **folosirea unei limbi române corecte, bazată pe fondul nostru predominant latin și să apere această limbă contra celor care o prostituează.** Trebuie să înțelegem **că unul din elementele majore ale demnității noastre naționale este limba pe care o vorbim**, o limbă care ne dă o identitate latină, care ne distinge de toți vecinii noștri.

În articolul său *A fi și a părea*,²⁷ **Andrei Vartic**, scriitor basarabean de mare calitate și suflet românesc, care spre regretul nostru a plecat pe meleaguri mai bune, ne amintește o parte neplăcută a caracterului românesc: **suntem români, dar dorim să părem a fi altceva!** Când țările românești au căzut sub influență greacă, superficialii noștri românași se îmbrăcau ca în Fanar și se voiau greci, iar atunci când am fost dominați de turci, mai-marii zilei erau turcizați la îmbrăcăminte și metehne. Ei erau români, dar doreau să pară turci!! Apoi am fost expuși la influența franceză, încât nu puteai să te plimbi pe Calea Victoriei fără ca cineva să ți se adreseze în vârful buzelor cu *bon jour* sau *mon*

cher, deși eram români, doream foarte mult să părem francezi! Influența germană a fost prea scurtă pentru a ne germaniza, iar pe ruși nu prea am vrut să-i punem aproape de suflet. Să nu ni-l ia și pe acesta!

Acum, cu mic cu mare, ne-am americanizat! Suntem sofisticați! Deși încă suntem români, totuși dorim să părem americani! În presa scrisă și la majoritatea posturilor de televiziune și de radio, precum și în limbajul cotidian sunt strecurate multe cuvinte de origine engleză: nu se mai spune *locuri de muncă*, ci **joburi**, *cumpărături* este înlocuit cu **shopping**, iar **top** se aude peste tot. În ceea ce privește cuvântul *eveniment*, se pare că este prea lung, iar americanizații noștri dâmbovițeni, plini de ifose, nu-l pot pronunța în plenitudinea lui! De aceea îl pronunță în romgleză **event**. Același fenomen se întâmplă și cu cuvântul *tendință*, la care s-a renunțat în favoarea lui **trend**! Vedeți Dvs. *tendință* este românește, iar noi, dâmbovițenii emancipați, americanizați, becalizati și manelizați, preferăm *trend*!

În ultima vreme, engleza pare a fi pretutindeni în jurul nostru. Reclamele din jurul tău, pe stradă sau la televiziune, sunt majoritatea în engleză, la fel și numele firmelor comerciale și de afaceri. Orice eveniment este popularizat în engleză. Ne putem întreba ce înțelege badea Gheorghe, venit la București, dintr-un nume ca *New House* sau *shopping center* sau chiar *Vasile's*?

Exagerările sunt prea numeroase și ridicole, ducând la hibridul romglezei. Prostituirea limbii române merge până acolo încât un foarte afectat comentator TV, prezentând niște tineri captivați de noua noastră cultură, jocurile electronice, se referă la jucători cu un nou termen introdus de el în limba română, **gameiștii** (de la *game*, joc). A se referi la acești tineri folosind un cuvânt neaoș, *jucători*, nu este interesant, destul de sofisticat, nu dovedește cultură și profesionalism. Nu este *trendy*!

Cu sinceră preocupare față de limba noastră, ne întrebăm: **până când va accepta Academia Română să se utilizeze romgleza?** De fapt nu credeți că noi, sofisticații și snobii Balcanilor, ar trebui să renunțăm complet la limba lui Cantemir, Eminescu, Caragiale, Bălcescu, Hașdeu,

Coșbuc, Blaga, Arghezi, Rebreanu, Cioran, Eliade, Călinescu, Noica, Vieru etc.? Cui îi mai pasă de limba noastră strămoșească? Doar avem... romgleza!

Dacă în cazul grupurilor profesionale folosirea anglicismelor este (aproape) o necesitate, iar în cazul tinerilor este un moft juvenil, în cazul categoriei snobilor și semidoctilor lucrurile sunt mai complicate, deoarece limba însăși este afectată. Din păcate, din această ultimă categorie fac parte mulți reprezentanți ai mass-media, politicieni, traducători (cu foarte precare cunoștințe de engleză) pentru diverse posturi TV, cărora le datorăm deformări flagrante ale limbii române. Ele sunt cu atât mai grave, cu cât aparțin unor categorii de vorbitori cu o largă audiență la public, deci cu virtual impact asupra altor categorii de vorbitori.

Influența limbii engleze nu este un fenomen negativ în sine sau periculos pentru limba română. Dar abuzul de neologisme (anglicisme) și scrierea lor în atât de multe feluri, numeroasele forme paralele (ce dovedesc ezitări în preluarea cuvintelor) și mai ales **copierea structurilor specifice limbii engleze alterează grav limba română**. Exemplu: unii încearcă să înlocuiască cuvântul „*de fapt*” cu „*in fact*-ul englezesc.”²⁸

Fenomenul influenței limbii engleze asupra altor limbi și culturi europene a fost foarte vizibil mai ales în Franța (dar și în alte țări). În 1994 în Franța s-a adoptat o lege prin care se amendează folosirea hibridului numit în derâdere „frangleză” (termenul îi aparține unui academician francez, Etienne, în celebra carte *Parlez-vous franglais?*) Academia Franceză a tranșat asaltul asupra limbii franceze în mod foarte direct: interzicerea folosirii nejustificate de anglicisme în presă, ca și în reclame, ca denumiri comerciale etc. Cei culpabili de acest afront asupra limbii lui Voltaire sunt amendați exemplar. Legea din 1994 se aplică minuțios și strict în Franța, Comisia delegată cu aplicarea ei dă în fiecare an, pe 15 septembrie, în prezența prim-ministrului, un raport amănunțit Parlamentului cu date cât se poate de precise: firme verificate, amenzi aplicate, procese judecate etc.)²⁹

Recent, în proiectul de curățare a limbii franceze de anglicisme, mai multe somități din Franța și-au unit eforturile pentru a găsi corespondenți în limba franceză pentru termeni englezești la modă, cum ar fi *buzz*, *chat*, *talk*, *newsletter* și *tuning*. Au fost cooptați în proiect, pe lângă membrii Academiei Franceze, și politicieni, dar și un rapper. Evenimente similare se desfășoară în fiecare an, semn că guvernul francez este decis să nu permită termenilor englezești să ajungă în dicționarele franțuzești. Iar eforturile dau roade, din moment ce cuvinte precum *walkman* sau *software* au fost înlocuite în mod natural, în Franța ultimilor 10 ani, de *baladeur* și, respectiv, *logiciel*. Termenii ce ar putea intra curând în dicționarele franțuzești sunt *ramdam* (pentru *buzz*), *bolidage* pentru *tuning*, *debat* pentru *talk* și *eblabla* sau *tchatche* pentru *chat*. În loc de *newsletter*, francezii vor face loc în dicționar termenului *infolettre*.³⁰

La noi, Legea nr. 500 din 12/11/2004, privind folosirea limbii române în locuri, relații și instituții publice, inițiată de regretatul filolog George Pruteanu, pur și simplu nu se aplică. Primul articol al legii cere în mod expres folosirea unei limbi corecte: „Orice text scris sau vorbit în limba română, având caracter de interes public [...] trebuie să fie corect din punct de vedere al proprietății termenilor, precum și sub aspect gramatical, ortoepic și, după caz, sub aspectul punctuației și ortografic, conform normelor academice în vigoare.” Câte amenzi se dau însă pentru încălcarea flagrantă a normelor limbii române?

Pe aceeași direcție a nejustificatei influențe anglo-saxone (în spiritul „tot ce e american e bun!”), protestăm cu indignare și față de încercările mass-media de a introduce în rândul sărbătorilor noastre tradiționale unele evenimente ne-tradiționale românești: **Halloween** și **Ziua Sf. Valentin**. Dacă prima sărbătoare nu are (încă) o prea mare răspândire în România, cea de-a doua este promovată de media pentru a profita financiar de pe urma așa-numitei „zile a îndrăgostiților”!³¹ Protestul nostru nu este legat doar de faptul că ne americanizăm fără încetare, ci de faptul că sărbătoarea noastră tradițională, Mărțișorul (1 Martie), este destul de ignorată de media. Și aceasta în ciuda faptului că Mărțișorul semnifică dragoste (culoarea roșie din mărțișor), puritate sufletească (culoarea albă) și revenirea naturii la viață (culoarea roșie), venirea

primăverii. Încercarea de a introduce o altă sărbătoare, cu o răspândire regională restrânsă, Dragobetele, nu s-a bucurat de un succes prea mare.

Renunțăm tot mai des la cine suntem noi! La demnitatea noastră națională! La patriotism! De aceea doresc să vă întreb care va fi prețul pe care va trebui să-l plătim pentru următoarea renunțare? Atunci când vom renunța să mai fim români?

Daca noi nu ne respectăm, de ce așteptați ca alții să ne respecte pe noi?

În încheiere, o scurtă remarcă privind **sărbătorile de iarnă**. Utilizarea acestei sintagme de către media din România justifică întrebarea: mai trăim oare în timpul comunismului? Chiar nu știm că religia noastră creștină se bazează pe două evenimente primordiale: **Nașterea Mântuitorului și Înălțarea Lui la Ceruri**? În primul caz este vorba de sărbătoarea Crăciunului, iar în al doilea de Sf. Paști. Și atunci care sunt „sărbătorile de iarnă”? Este doar una singură: Sărbătorirea Nașterii Domnului! Crăciunul! A pune sărbătorirea Anului Nou și a Sf. Ion pe aceeași treaptă a importanței cu Nașterea Mântuitorului, cu Crăciunul, este un sacrilegiu! De aceea, apelăm la dragii noștri ziariști să nu supere pe Dumnezeu și pe Isus Christos! Sintagma „sărbători de iarnă” are un iz de... păgânism! Însă sintagmele „sărbători de iarnă” și „pom de iarnă” (în loc de pom de Crăciun), mai ascund și altceva: **vizibila intenție de eliminare a tradițiilor noastre religioase de către patronii străini sau socialiști ai mass-media din România. Ei au impus aceste schimbări! De remarcat cât de rapid ne-am plecat capul la dorința străinilor și a confrăților lor socialiști!**

Prostituarea și acceptarea alterării limbii noastre strămoșești, renunțarea la tradițiile noastre au o simplă explicație: lipsa noastră de caracter, patriotism și demnitate națională.

Abuzul modernismului asupra României

Niciodată nu credeam că voi deveni criticul modernismului! Noi, românii, întotdeauna am creat o similitudine între a fi modern cu a fi un om elevat! Un om modern invariabil era invidiat!

O jumătate din viața mea am trăit-o în America de Nord și alte țări, iar cealaltă în Țara mea de origine, România. Probabil că nu o să credeți, dar niciodată nu m-am simțit confortabil între străini! **De aceea, cred că eu nu sunt un om modern! Fiindcă nu măresc străinătatea! Că întotdeauna am simțit nevoia de a veni în Țara mea. În România. Pentru a-mi încărca bateriile cu energie carpatină.**

Am nevoie de ea așa cum am nevoie de aer! Într-adevăr, eu nu sunt un sofisticat! Cu cât vizitam mai multe țări (peste 60), în special din motive profesionale, cu atât mai mult **îmi lipsea pământul românesc**. Și, fiindcă îmi iubesc Țara mea, simt nevoia de a vedea și aspectul negativ al modernismului. Aș dori foarte mult ca noi, românii, să nu cădem în păcatul modernismului.

Dacă veți fi atenți la ceea ce se promovează în media românească veți constata că modul nostru de viață, exacerbat de unii corifei ai presei, a devenit: permisivitate, sexualitate, imoralitate, snobism, egoism. Reclamele de la Tv. rareori se termină fără o aluzie sexuală, sau, în cel mai bun caz, cu un sărut de nuanță erotică. Mai trebuie puțin și depășim granița dintre decență și pornografie. Cultura multor tineri a devenit hollywoodismul, vedetele muzicale, cosmeticele la zi, și „ce se poartă”! Dacă nu ai o mașină „bubuitoare”...nu ești vizibil, nu ești important!

Fibra morală a societății devine tot mai șubredă. Unele societăți media-tice promovează tot ce se poate doar să-și vândă... marfa. Dar dacă în unele țări occidentale există ziare de scandal, cu scene sexuale sugestive, la noi unele ziare de sport înlocuiesc presa de scandal. Dacă dorești să fii informat despre ce se întâmplă în sport trebuie să tolerezi și abuzurile carnale. Vei vedea atâtea forme anatomice dorsale, chiar scabroase, încât vei fi revoltat. Și totuși unii fac bani din erotism! Oare cât timp va mai trece până ce unii vor face bani, fără scrupule, și din crimă?

Nu ar fi exclus ca aceia care promovează revoluția sexuală să ajungă să promoveze și renunțarea la familie! Pentru ce să avem familii și copii când, noi, modernii dâmbovițeni, suntem prea atrași de un deșăntat modernism? Nu credeți că permisivitatea sexuală ar trebui să încorporeze și ...pedofilia? Încep să cred că și animalele au decență și instincte de loialitate între sexe mai puternică decât oamenii!

Știați că porumbeii își aleg perechea atunci când ajung la maturitate și că rămân **uniți pentru vecie!** Însă un cinic modernist ar spune... bine, bine, dar porumbeii sunt doar niște păsări!

Erotismul deșăntat distruge tot ce este mai frumos, sensibil și emotiv în viața noastră, tot ce este mai delicat, curat, suav și tandru în lume: **relația dintre un bărbat și o femeie! *Nimic în lume nu este mai frumos decât relația dintre un bărbat și o femeie!*** Iar împlinirea frumuseții relațiilor umane trebuie să ducă la **viața de familie. Cu mulți copii și multe împliniri.** Însă modernismul, senzualismul și depravarea în care suntem ispitiți de unele segmente ale mediei ne fac să renunțăm la **lealitatea umană, fidelitatea și statornicia între același bărbat și aceeași femeie.**

Una dintre vicisitudinile modernismului ne afectează ființa românească și, fără exagerare, ne-a adus într-o criză demografică care pune problema existenței poporului roman pe meleagurile carpato-pontice! De aceea, doresc să vă reamintesc ce a spus **Dumnezeu** după ce a creat pe om și apoi pe femeia lui: **Creșteți și vă înmulțiți!** Mulți români însă doar pozează că sunt creștini! Uită de legile lui Dumnezeu și nu respectă legământul dat nouă. De-a lungul istoriei umane noi am avut un cult al familiei. Acesta a fost esențial pentru existența noastră pe pământ. Acest cult, regretabil, este înlocuit de cultul modernismului, permisivitatea, modei, cosmeticii și a zgomotoasei muzicii moderne. Inițiatorii acestui cult anti-familie și anti-moralitate sunt socialiștii mondiali (vezi tabelul 3)

Pentru a ne păstra stilul modern de viață renunțăm la familie, la copii... Copiii ne deranjează... nu avem timp de năstrușnicele noastre preocupări egoiste.

Tabelul nr. 2

Tendințe ale modului de viață promovat de stânga și dreapta politică

Stânga: Socialiștii	Centrul dreapta: Conservativii
- necredință, ateism - eliberarea sexuală totală - discreditarea marxismului a împins stânga spre o altă cauză: revoluția sexuală - totul merge: de la erotism la imoralitate - transformarea femeii într-o unealtă sexuală, dar care umple contul bancar al stăpânilor mediilor de stânga - banul nu are miros. Media face bani din orice, chiar și din promovarea imoralității și sexualismului - revoluția avortului și a mijloacelor de prevenire a sarcinii -pe când promiscuitate totală? - modă provocatoare, foarte sumară, fără decență -cosmetică vulgară -tatuajul: înapoi la primitivism?	- credincioși - mod de viață moral - interzicerea avorturilor - dacă renunți la demnitate și moralitatea cu ce mai rămâi? - fidelitate față de soț/soție - reținere sexuală pentru copii - decență, modestie, responsabilitate, patriotism - demnitate emotivă - omul este o minune creată de Dumnezeu. Creșteți și vă înmulțiți! - respect total față de partenerul de viață

- Criza natalității, a existenței noastre ca popor!

Știați că România are un spor negativ al natalității încă din perioada comunistă? Dacă în anii 1970 aveam o natalitate de 575.000 de copii pe an, în anii 1990 aceasta a scăzut la 300.000, iar în 2013 la 180.000!! Căsătoriile s-au diminuat ca număr, avem puțini copii, devenim o țară cu o populație îmbătrânită și cu un viitor sumbru. Vă rog să considerați următoarele informații (sursa: Tudorel Andrei, Institutul National de Statistică, 5 Iunie, 2013):

Dacă natalitatea a scăzut, numărul avorturilor a crescut (de când suntem democrați), între anii 1990-2014, **numărul avorturilor a ajuns la 18 milioane!! Am decapitat echivalentul unui întreg popor**

român! O adevărată tragedie națională! Între timp Polonia a interzis avortul!!

- părinții noștri aveau peste 2-3 copii, iar generația prezentă doar... 1!
- În anul 2050 populația României va scădea până la 16 milioane!
- Avem 5,4 milioane de pensionari la sub 4 milioane de persoane active!
- Odată cu îmbătrânirea populației proporția contribuabililor va scădea tot mai mult. Și atunci va trebui să ne punem următoarele întrebări:
 - care va fi nivelul nostru de trai în viitor?
 - **cine va plăti pensia Dvs.?**
 - **din ce surse se va plăti sistemul de sănătate și educație?**
 - **va trebui interzis avortul?**
 - **sau să sancționăm părinții care au mai puțin de doi copii?**

- Revoluția tinerilor

Mulți dintre tinerii țării noastre ne fac mai mult decât să-i admirăm, să-i respectăm pentru unele manifestații de demnitate națională și patriotism. Aceștia au devenit tot mai interesați de trecutul nostru istoric. Cine au fost străbunii noștri? Cunosced faptul că pe meleagurile noastre a existat un popor Dac, parte din marea familie Tracică, că acest popor era foarte dezvoltat, că avea multe cunoștințe, de la filozofia Zamolxiană și până la minerit și cunoștințe siderurgice mai avansate decât toți vecinii noștri!

Personal aș fi extrem de mândru de tinerii României, dacă singuri vor descoperi că nu tot ce este occidental este și ademenitor! Că uneori este mai important să-ți păstrezi demnitatea de român decât să te umilești și să bați pe la ușile altora. Ideal ar fi să dorim să facem în România ceea ce există în Vest. Dacă tinerii țării noastre, împreună cu frații noștri din Basarabia, vor lupta pentru o Românie unită, demnă și cu o prosperitate tot mai crescută, atunci nu va mai trebui să ne părăsim țara pentru alte meleaguri mai puțin primitive. Din contra, noi trebuie să transformăm România noastră într-o țară și mai frumoasă, în care să ne

simțim fericiți la noi acasă, și în loc ca noi să mergem printre străini, noi să ne schimbăm țara și mentalitatea în așa fel încât să atragem, cu demnitate, vizitatori străini care să ne admire, să respecte poporul nostru și țara noastră splendidă!

Am dori ca tinerii României să demonstreze altor generații, celei prezente, dar și celor care au ajuns la vârsta senectuții, ce înseamnă o familie mare și fericită, și să spună copiilor lor ceea ce **Stephen Hawking**, unul din cei mai respectați savanți ai lumii, a sfătuit pe proprii copii:

- 1. Nu uitați să priviți în sus, la stele, și nu în jos, la picioarele voastre!**
- 2. Nu renunțați niciodată să lucrați!**
- 3. Dacă ești suficient de norocos să găsești dragostea, aduceți-vă aminte că ea este acolo și nu o aruncați!**

Cu alte cuvinte să visați, să vă ducă imaginația spre cele mai îndepărtate țărmuri, să creați cu îndrăzneala tot ce visați, spre satisfacția voastră de oameni demni, a familiilor voastre și a Patriei, și dacă ai găsit dragostea, nu uita să spui soției/soțului că o/îl iubești, că o/îl respecti și ești fericit să-ți împarți viața cu ea/el! De asemenea să-ți îmbrățișezi copiii în fiecare zi, să le spui că-i iubești, să-i respecti și să-i îmbrăbățezi să-ți urmeze drumul reușit, pentru care ai muncit foarte mult și pe care-l meriți.

Și, mai ales, refuzați mentalitatea de vedetism și de oameni care nu au copii fiindcă sunt ...foarte ocupați!

Mai presus de orice, creați mentalitatea de fericire familială

Cel mai important nucleu social este familia și nu superficialitățile pe care le vedeți în cercurile ...moderniste! Cum se face că noi, românii, moderniștii, suntem așa de americanizați la multe lucruri, dar nu-i copiem pe americani la elementul cel mai de bază în societatea lor: **familia!**

Americanii au un **cult și admirație față de familie!** Este o raritate când într-o familie Americană exista doar un copil. Să vă dau două exemple: una din cele mai populare prezentatoare TV din SUA este

Megyn Kelly, de la FoxNews. Știți câți copii are? Trei! Adică 3, și toți trei sub 6 ani! Jenna Lee, tot de la FoxNews, de foarte curând a născut o fetiță, e al doilea copil pe care-l are. Când s-a întors la postul ei a anunțat că nu se va opri până ce nu va avea... 4 copii! Iar artista **Angelina Jolie**, admirată de mulți români, are ...**6 copii!!** Puteți să-mi spuneți și mie câte din „vedetele” României au copii? Nu 4, 3, sau 2, ci unul! Vedeti Dvs., vedetele noastre sunt doar de admirat, bibelouri de porțelan, și nu să-și piardă timpul cu copii! Se pare că nu putem imita pe americani și la elementele cele mai importante din societatea noastră. Dar avem o tendință să imitam ce este negativ în societatea Americană!

Una din popularele artiste americane spunea înainte de Crăciun:

- Când ai un singur copil ești tot timpul ocupat: cu treburile casei, gătit și mai ales cu copilul tău, care cere atenția părintelui. Rar când ai timp pentru tine, să te relaxezi.
- Dacă ai mai mulți copii ai timp și pentru tine. De ce? Întrucât copiii se joacă singuri și atunci, ca părinte după ce ai lucrat toată ziua, ai și tu timp să vezi un program Tv sau să citești o carte!
- Fericirea familială este dependentă de câți copii ai: 3-4, sau chiar mai mulți copii. Dar satisfacția cea mai mare o ai atunci când ești înconjurat de ...nepoței! (eu sunt un om fericit! Am trei nepoți: Carina (21), Coriolan (Cori, 19) și Lia Claudia (15). Când ne întâlnim este o veselie molipsitoare. Iar soția mea jubilează.)

Concluzii

Trecerea în revistă a unei mici părți din abuzurile grave și infracțiunile care domină toate palierele societății românești post-decembriste, nesanctionate de nicio autoritate a statului (oare suntem în țara lui Papură-vodă?), este un argument suficient pentru necesitatea stringentă a unor schimbări majore, pe care le propunem mai jos:

- **Depolitizarea justiției.** Întrebare: de ce au „aleșii noștri” dreptul de a aproba sau nu cazurile de corupție implicând politicieni care trebuie să fie deferiți procuraturii? Nu este această tactică

politică o manieră originală de corupere a... corupților? **Sistemul juridic trebuie să fie independent!;**

- **Eradicarea corupției** din politică, administrația națională și locală și mai ales din sistemul juridic. Corupția și mita cerută de mulți dintre angajații sectorului public afectează direct interesele statului și ale populației țării.
- **Nimeni nu dorește să investească într-o țară coruptă;**
- **Eliminarea imunității parlamentare și a finanțării partidelor politice;**
- Îngrădirea prin toate mijloacele legale a posibilității ca politicienii să acționeze în zona aparatului administrativ în interes personal sau al partidului din care fac parte;
- **Depolitizarea tuturor funcțiilor din aparatul administrativ național**, județean și local, cum ar fi: administrație financiară locală, inspectorate școlare, regii apă/canalizare, ambulanță, spitale și firme de stat. În sectorul public trebuie să fie selecționați și numiți doar profesioniști de valoare, imparțiali și apolitici, care să participe direct la conducerea și la administrarea eficientă a țării;
- Eliminarea „cumetriei” (numirea în funcții importante a favoriților politicienilor) din toate sectoarele administrative ale țării. Altfel nu vom redeveni o țară normală, un popor moral, demn și cu un caracter puternic;
- **Instaurarea unui sistem de monitorizare și de verificare strictă a activității politice, manageriale și administrative a statului;**
- Identificarea cât mai urgentă a domeniilor în care este posibilă evaziunea fiscală și eradicarea ei;
- Acordarea unui statut de criminalitate pentru: evaziune fiscală, mită și bacșișuri, „spălarea banilor”, cheltuieli iresponsabile făcute de către politicieni și de aparatul administrativ al țării etc. Pedepse deosebite sunt necesare contra tuturor actelor de hoție, la orice nivel, în caz contrar, vom fi în continuare stigmatizați ca delincvenții Europei;
- **Introducerea pedepsei pe viață și a sechestrării averii pentru: trafic de carne vie, trafic de droguri, deturnare de fonduri europene și guvernamentale și evaziune fiscală de peste 10.000 euro;**

- **Eliminarea sporurilor angajaților din sectorul public (fiecare angajat trebuie să aibă un salariu fix, la paritate cu angajații din sectorul privat);**
- **Înființarea de institute de cercetare științifică pe lângă universitățile cu potențial științific și cu o dotare materială corespunzătoare. Guvernul trebuie să stimuleze cercetarea științifică.** Universitățile în cauză trebuie să fie dotate cu echipament științific de ultimă oră, întrucât calitatea științifică depinde nu numai de oamenii de știință, ci și de echipamentele științifice de ultimă generație. **Să nu importăm produsele minților din alte țări, ci să exportăm noi produsele concepute și produse de minți românești;**
- Stimularea dezvoltării de firme în domeniul electronicii, unde avem specialiști foarte buni. Doar la compania Microsoft (Seattle, statul Washington, SUA) sunt peste 300 de specialiști români! De ce acolo, și nu în România? În schimb, importăm computere și alte aparate electronice;
- Măsuri urgente, la nivelul Ministerului Culturii, al Ministerului Educației, al Consiliului Național al Audio-vizualului și al mass-media pentru **stoparea distrugerii sistematice și continue a limbii naționale.**
- **Fiți demni! Fiți patrioți! Niciodată să nu renunțați la cine sunteți! Dacă renunțați la demnitatea voastră cu ce mai rămâneți?**

1 „Deci, de nu vei fi tu harnic să cunoști turma ta și să le împarți tuturor pre dreptate, ce domn și ce păstor te vei chema, când vei lăsa să se amestece toți în lucrurile domnii tale și să fie domni ca și tine, sau să bage în venitul țării tale?” „Iar tu, dacă ești harnic, îți rânduiește turma și o tocmește bine, să nu unii să să crăvească și să să îngrașă, iar alții să moară de foame. Ci să împarți tuturor întocma, fieștecui după lucrul său, și căruia cum îi va fi slujba, așa să-i fie și cinstea și mila.” „Că cel ce va să fie domn, aceluia trebuie să aibă minte foarte multă, ca să cunoască și să priceapă mintea lui pre mințile slugilor lui, iar să nu cunoască, nici să priceapă mințile slugilor mintea domnului.” „Vai de domnul cel ce-și dă cinstea altuia și vai de țara cea care o stăpânesc mulți!” „Cel ce va să fie domn adevărat, aceluia nu i se cade să aibă rudenii, ci numai slugi drepte.” (*Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, București, Editura Roza Vânturilor, 1996)

2 „It has been said that democracy is the worst form of government except all the others that have been tried.”

3 Martin J. Whitman, *Value Investing: A Balanced Approach*, New York, John Wiley & Sons, 1999

4 Whitman, Martin J. & Shubik, Martin, *The Aggressive Conservative Investor*, Hoboken, NJ, John Wiley & Sons, 2005

5 „*Government is not the solution to our problem; government is the problem.*” (Ronald Reagan, discurs la prima investitură, 1981)

6 În *Magna Charta* se prevedea dreptul cetățeanului la libertate și securitate: „*Niciun om liber nu trebuie arestat, închis sub pază, deposedat de bunurile personale, înjosit, prigonit sau pedepsit cu alte mijloace decât cele prevăzute de lege*”.

7 HotNews.ro, 24 mai 2010

8 *World Competitiveness Yearbook*, ediția 2010, Elveția. Datele pentru România sunt furnizate de Institutul IRECSO, partener al Centrului pentru Competitivitate Mondială (Institute for Management

Development – IMD), Elveția. Conform Anuarului Competitivității Mondiale, „*competitivitatea mondială este un domeniu al teoriei economice care analizează faptele și politicile ce conturează capacitatea unei națiuni de a crea și de a menține un mediu propice susținerii realizării de valori sporite pentru întreprinderile sale și pentru prosperitatea poporului său.*” Pe scurt, competitivitatea înseamnă modul în care națiunile și mediul economic își administrează totalitatea competențelor pentru atingerea prosperității. Astfel, când vorbim despre competitivitate, nu urmărim numai creșterea sau performanța economică, ci avem în vedere o serie de alți factori, cum ar fi: mediul, calitatea vieții, tehnologia, cunoștințele, cercetarea științifică etc. **Competitivitatea mondială** este dată de o combinație de criterii diferite, subsumate unui număr de patru factori globali: **performanța economică** (evaluarea macro-economică a economiei interne); **eficiența afacerilor** (măsura în care întreprinderile își realizează performanțele într-o manieră profitabilă și responsabilă); **eficiența guvernamentală** (măsura în care politicile guvernamentale favorizează competitivitatea); **infrastructura** (măsura în care resursele de bază, tehnologice, științifice și umane corespund cerințelor de promovare a afacerilor).

[9 Ziare.com](#), mai 3/2010

[10 Gândul](#), 10 mai 2010

[11 James Alm](#), *Tax Policy Analysis: The Introduction of a Russian Tax Amnesty*, International Studies Program, Working Paper 98-6, octombrie 1998

[12 Elliot Uchitelle](#), *The Effectiveness of Tax Amnesty Programs in Selected Countries*, FRBNY Quaterly Review, toamna 1989

[13](#) „Politics is supposed to be the second oldest profession. I have come to realize that it bears a very close resemblance to the first.”

[14 Ziare.com](#), februarie 2009

[15 PricewaterhouseCoopers](#) - wall-street.ro, *România, campioană în UE la plătit taxe și impozite*

[16](#) Aceste date pot fi găsite în numeroase publicații, care au dezvăluit la momentul respectiv caracterul dubios și păgubos pentru statul român al tranzacțiilor încheiate.

[17](#) Ziua, 30 ianuarie 2009

[18](#) Vlaston, Ștefan, *Ce înseamnă modernizarea statului român?* [Ziare.com](#) 9/7/2009

[19](#) *Unul din cinci bugetari lucrează în serviciile secrete și cheltuie 4 miliarde euro. E țara în război?* în [www.banisiafaceri.ro](#), 18 mai 2010

[20](#) Doina Anghel, *Numărul de angajați bugetari este o nebuloasă pentru guvern. Cum comentați?* în Ziarul financiar, 4 august 2009

[21](#) Adelina Mihai, *Topul județelor cu cei mai mulți birocrați: statul ar economisi 3 mld. €/an dacă ar concedia jumătate din ei*, Ziarul financiar, 3 iunie 2010

[22](#) Judecător Cristi Dănilă, [worldpress.com](#), 17 decembrie 2007

Dumitru Drăghicescu, *Din psihologia poporului român*. București, Editura Vicovia, 2013

[23](#) Țigani și-au atribuit întotdeauna numele altor etnii sau popoare care le-au îngăduit să-și ascundă etnia: *șatră* vine de la casta *Kshatria* (războinică), căreia nu i-au aparținut niciodată. *Țigan/Zigeneur/Zingaro* etc. vin de la *Athinganoi*, sectă religioasă grecească recunoscută pentru ocupația de prezicători, dar Țiganii n-au aparținut niciodată acestei secte. *Gypsy* vine de la *Egyptian*, cum și-au spus acum vreo 600 de ani pentru a primi bani, locuințe și mâncare pe gratis, pretinzând ajutor ca fiind creștini egipteni aflați în pelerinaj. *Yansser*, cum sunt cunoscuți la New York, vine de la *ienicer* turc, cum s-au prezentat Țiganii emigrați în America pe la 1900. În Germania, numele cele mai folosite sunt *Zigeuner* și *Sinti*. În limba franceză s-a impus numele *gitanes*. În limbile engleză și spaniolă, *Gipsy*, respectiv *gitano*. În Danemarca, Suedia și Finlanda s-au prezentat sub numele de *Tattan* (tătari). (Ioan Abrudan, *Țigani, adevărata istorie*, Ziarul de Cluj, 29 noiembrie 2007)

[24](#) Am folosit în cele de mai sus multe din ideile excepționalului articol asupra acestei probleme, al lui Ioan Abrudan, *Țigani, adevărata istorie*, publicat în Ziarul de Cluj, 29 noiembrie 2007.

[25](#) Adrian Majuru, *Ceandalaua ca destin istoric*, 02.05.2010, Dosarele de presă cotidianul.ro

[26](#) Replică din filmul *Patul conjugal*, scenariu Mircea Daneliuc.

[27](#) Andrei Vartic, *A fi și a părea!* Chișinău, Timpul, 2008

[28](#) Pentru ideile prezentate în discuția despre alterarea limbii române prin excesele anglicizante suntem îndatorați articolului Consuelei Albu, *Anglicizarea limbii române*, din vol. Universalia, Editura ERA, 2002, și articolului lui Radu Paraschivescu, *Omagiu supliciului pasiv. Noua limbă de lemn*, din România literară, 16/2002

[29](#) George Pruteanu, *Legea limbii și discutarea ei*, în România literară, 46/2002

[30](#) Ziare.com, 31 martie 2010

[31](#) Sf. Valentin (Valentinus) a fost un preot roman în perioada de trecere a Romei la creștinism (anii 100-300 d.Hr.) Întrucât creștinismul nu era încă acceptat ca religie oficială, autoritățile imperiale au interzis cununia după tradițiile creștine. Preotul Valentinus continuă căsătoriile religioase după ritul creștin. Pentru acest motiv, este arestat de autorități, închis, dându-și ultima suflare într-o închisoare romană, în anul 278 d.Hr. Pentru sacrificiul său, Valentinus a fost sanctificat și este celebrat la 14 februarie. Însă de la acest eveniment istoric și religios și până la a considera ziua de 14 februarie ca fiind „ziua îndrăgostiților” este un drum cam lung! Mai ales că tinerii noștri conaționali deja suferă de prea multă... iubire!

Capitolul 4. Necesitatea unor reforme ideologice și politice în România

Motto:

„Guvernele se instituie pentru binele public, pentru apărarea, siguranța, prosperitatea și fericirea oamenilor și nu pentru profitul, onoarea sau interesul privat ale unui singur om, familiei sau clase de oameni. De aceea, numai oamenii au dreptul incontestabil, inalienabil și irevocabil de a institui guverne și de a le reforma, modifica sau înlocui, atunci când apărarea, siguranța, prosperitatea și fericirea lor cer aceasta.”¹

(John Adams, al doilea președinte al SUA, 1797-1801)

În faza incipientă a istoriei politicii mondiale, politicienii erau de fapt administratorii, gospodarii cetății (oraș sau țară). Nu existau partide politice și nici ideologii și retorici fără substanță. Atât în antichitate, cât și în Evul Mediu, regii reprezentau forța politică a țării și nu apelau la ideologii sau politicieni cu apartenență la un partid. Singura ideologie urmată de regi era aceea a interesului țării. De aceea, ideologia regilor o numim **patriotism**, adică acțiuni politice favorabile țării, implicat regelui.

Partidele politice și politicienii sunt invenții destul de recente. Secolul XVIII a fost martorul unor începuturi, deși timide, de organizare a partidelor, în special în SUA, Franța, și Anglia. Revoluția Franceză, cu multiplele ei conflicte politice, a deschis porțile termenului de „ideologie” (în acest caz

este vorba de o ideologie de stânga). Destutt de Tracy propune acest termen în 1796, termen care în concepția lui John Locke ar trebui denumit „știința ideilor” (de la „*idee+logos*” sau cuvânt despre idee). Americanii, pe de altă parte, au creat primul partid (Republican) în 1790, al cărui scop era să se organizeze într-un grup toți oamenii importanți, elita societății, pentru a se opune mișcării de federalizare a SUA. Politica, așa cum o concepem noi astăzi, partidele politice și ideologia politică, iau însă un avânt deosebit numai după anul 1787 în SUA și în anii următori, în multe alte țări, în special în secolele al XX-lea și al XXI-lea.

După unii teoreticieni, partidele politice sunt un „rău necesar”. Ele devin deseori oligarhice (Hans Köchler), impunând autoritatea conducerii partidului membrilor acestuia.² Pentru a acapara puterea supremă, politicienii, în aroganța lor, consideră că **poporul este incompetent pentru a lua deciziile importante bunei funcționări a țării**, ca atare, **doar politicienii pot reprezenta interesele populației**. În retorica lor goală, partidele politice exprimă aceeași concepție: doar partidele sunt competente de a ne conduce, a ne reprezenta pe noi, gloata! Fără partide, spun ei, populația unei țări ar fi o masă amorfă și obtuză! Deci partidele **trebuie, este datoria lor, să-și asume puterea politică**, iar noi, gloata, suntem așa-numita „societate civilă”, adică o societate fără cuvânt sau putere politică.

Luptele intestinale dintr-un partid sau dintre partidele politice sunt vizibile în toată lumea, cu excepția țărilor unde sistemul de guvernare este **democrația directă**. În aceste țări, partidele politice nu se pot opune dorințelor de reforme politico-economice ale electoratului sau tematicii referendumurilor. Grupurile de interese, pe de altă parte, nu reușesc să-și impună ideile și propunerile, deseori nepopulare. **Utilizarea periodică a referendumurilor purifică societatea de retorică, de ideologii, de lestul politic.**

Ideologia politică: Stânga vs. Dreapta

Apariția ideologiei reprezintă de fapt motivul pentru care s-au organizat partidele politice. Indivizi care împărtășeau aceleași idealuri, principii și doctrine politice au decis să se organizeze în grupuri sau partide (de

la cuvântul englezesc *party*). De la începutul organizării partidelor, dezbaterile politice, oglindind preocuparea lor de bază, s-au axat pe două elemente principale:

1. **cum ar trebui să funcționeze societatea**
2. **felul în care să realizeze, să structureze societatea pentru a fi condusă și administrată cât mai eficient.**

Fiindcă mulți politicieni dezbăteau teoretic diferitele **idei** politice, aceștia au ajuns să fie denumiți **ideologi**, termen nu prea flatant în acele timpuri. De aceea, Napoleon Bonaparte își ridiculiza adversarii politici cu denumirea de **ideologues** – un fel de vorbă-lungă fără substanță. Probabil că și Napoleon cunoștea zicala noastră românească: „**vorba lungă-i sărăcia omului!**”

Tabelul nr. 3

Partidele politice și ideologia lor:

Extrema stângă	Centru-stânga	Centru	Centru-dreapta	Extrema dreaptă
Comuniști, Socialiști. Verzii extremiști	Social- democrați. Ecologiști	Liberali	Conservatori Creștin- democrați	?

Începând cu partea stângă a tabelului 4, vom face câteva succinte comentarii privind fiecare grupare politică:

- **Extrema stângă** este ocupată de comuniști, dar și de socialiști cu vederi similare: dictatură, stat polițienesc, statul este proprietarul mijloacelor de producție și decide cum să le întrebuințeze, lipsa totală de libertăți (individuale, de exprimare, de mișcare, politice și sociale); politica bunului plac;
- **Centrul-stânga** reprezintă un compromis între unele elemente ale politicii socialiste și economia de piață. Statul, printr-un guvern supradimensionat, intervine mult prea des în economie și

în alte sectoare economice, culturale și sociale. Sectorul public este uriaș și costisitor, neproductiv, există unele drepturi individuale, inclusiv dreptul la proprietatea privată;

- **Centrul** spectrului politic este ocupat de **liberali**, un amalgam de semi-socialiști și democrați de centru-dreapta. Liberalii europeni au o mică vizibilitate, în special în Germania și Anglia (între 5 și 8% din electorat). Liberalii canadieni, pe de altă parte, reprezintă o putere politică națională, dar numai în provinciile Quebec și Ontario. În SUA cuvântul „*liberal*” este utilizat în sens peiorativ, de afront politic echivalent cu cel de socialist. În România liberalii au o tradiție veche, unde familia Brătianu reprezenta un pol politic național de dreapta;
- **Conservatorii/Creștinii-democrați** atrag un electorat de **centru-dreapta**, patriotic, pătruns de o mare demnitate națională, promotori de maxime libertăți individuale și economice. Economia de piață și proprietatea privată reprezintă fundamentul doctrinei lor politice. Supra-birocratizarea țării este neavenită tocmai fiindcă se interferează cu libertățile politice, sociale și economice;
- În tabelul spectrului politic există și o **extremă dreapta**. Politicienii de stânga precum și ideologia lor anti-dreapta pretind că extrema dreaptă este ocupată de către naziști (de la cuvântul german *nazional*). Ei uită însă că naziștii erau de fapt național-socialiștii germani din perioada 1933-1945, că naziștii făceau parte tot din familia politică socialistă (stat polițienesc; proprietarul tuturor bunurilor țării etc.), numai că aveau o tentă politică naționalistă. Și ar trebui plasați tot în extrema stângă a spectrului politic mondial. Să nu uităm că și comuniștii sunt tot naționaliști. Diferența este că naziștii au fost stigmatizați la Procesul de la Nürnberg (1945-1946), că au dispărut ca forță politică, pe când comuniștii sunt prezenți în multe țări.

În lumea noastră mult prea confuză și manipulată de o serie de grupări, unele chiar oculte, sunt destul de mulți simpatizanți comuniști și socialiști. Unii intelectuali, membrii ai mass media și profesori universitari americani sunt acceptați, fără probleme, la masa dezbaterilor politice

de parcă ei ar fi niște nevinovați pentru ceea ce s-a întâmplat și se mai întâmplă în lume. Aceștia sunt prezenți la congrese, dezbateri ideologice și își publică vederile în reviste și ziare, în special în SUA.

Comunismul nu ar fi reușit să se impună și să producă unele din cele mai mari tragedii umane din lume fără suportul frățesc, direct sau indirect, acordat acestuia de către partidele social-democrate din Vest!

Vă puteți imagina care ar fi reacția cercurilor mondiale, a politicienilor de stânga, a social-democraților și al unor intelectuali, dacă la unele dezbateri politice ar apărea și persoane cu vederi naziste? Ar fi o catastrofă mondială! S-ar cutremura lumea întreagă de erupțiile stângii mondiale, iar în publicația New York Times și postul TV CNN, pline de ură anti-conservatoare, ar apărea materiale media doar în roșul comunist, lansat pe piață în timpul revoluției franceze!

Acestor reprezentanți ai stângii și ai centrului-stânga mondial să le aducem aminte că încă nu s-a organizat un „**Nürnberg al comunismului**”! Numai național socialiștii au fost înfierați la Nürnberg! Comuniștii și socialiștii trăiesc bine și fără stres economic și politic! Unii din elita societății moderne sunt încă nostalgici ai regimului barbar al lui Stalin, Mao Tze Dun sau Fidel Castro!

Primesc premii Nobel și își expun ideologiile fără nici o rețineră! Mult prea înfumuratul Barack Obama, fost președinte SUA, chiar a și primit un Premiu Nobel doar pentru speranța că va ... realiza o parte din politica stângii mondiale în ultimul bastion, SUA, al libertății umane! Domnul Obama însă nu are nicio realizare economică! Din contra, sub conducerea lui, economia americană a avut cea mai modestă creștere din ultimii 90 ani. Și atunci pentru ce a primit Premiul Nobel, pentru simplul motiv că a fost un pion al stângii mondiale înfipt în reduta americană!

De aceea, cunoscând obiectivele stângii mondiale și maniera în care își impun cu încăpățănare ideologia, **cerem ca și comuniștii și socialiștii să fie stigmatizați pentru partea lor, de vină la atrocitățile și cri-**

mele contra umanității. făcute de naziști și socialist-comuniști mondiali. Și extremiștii comuniști și socialiști trebuie să fie pedepsiți așa cum au fost pedepsiți confracții lor naziști, pentru crimele comise de ei împotriva umanității!

Apariția pe scena politică mondială a lui Vladimir Putin, actualul președinte al Rusiei, redeschide discuția privind politica naționalistă de extremă dreaptă. Domnul Putin, dorind să refacă imperiul țarist, se crede urmașul lui Ivan cel Groaznic și chiar pare că suferă de „*sindromul Ivan cel Groaznic*”, țarul care a deschis apetitul rușilor pentru cuceriri geografice în toate punctele cardinale. Ideologia țaristă a lui Ivan cel Groaznic (1547-1584), Petru cel Mare (sec. 17), a Ecaterinei II (sec.18) și a lui Stalin (sec. XX), precum și a regimului comunist rusesc de după 1917, promovează crezul că: **în locul unde a fost ridicat odată steagul rusesc, nu va fi îndepărtat niciodată!!**

Pentru toate țările care au fost cotropite și subjugate de imperialismul rus și sovietic, ideologia lui Vladimir Putin le reamintește jocul acestui imperialism asiatic. Această ideologie agresivă, care încalcă multiple tratate internaționale, inclusiv proclamația făcută de către președintele american Woodrow Wilson în timpul Tratatul de Pace de la Versailles din 1918, **Dreptul Națiunilor la Autodeterminare**, proclamație acceptată de țările membre de la tratatul de pace, ca atare, ideologia lui Vladimir Putin se poate numi fără nicio rezervă: **extremism naționalist de dreapta!**

Domnul Putin a fost inspirat în dezvoltarea ideologiei sale naționaliste și extremiste de acțiunile agresive ale Uniunii Sovietice din anii 1919-1940, când rușii au început exportul de revoluții comuniste în Europa și Statele Unite. Prima țară vizată de ruși a fost Germania, unde revoltele stângii germane, infectate de ideologia socialist-comunistă exportată de Uniunea Sovietică, i-au creat lui Adolf Hitler un teren fertil pentru propaganda național-socialistă. Amestecarea directă a Uniunii Sovietice în Germania este la baza victoriei nazismului în Germania și a atrocităților provocate de nazism.

Penetrarea ideologiei comuniste în Statele Unite a început în anii 1930 prin coruperea financiară (sute de milioane de dolari USA) a unor avocați de stânga, a unor conducători de sindicate, dar și a unor cadre didactice de la universitățile americane. Această ideologie este de succes chiar și astăzi când Partidul Democrat are mulți membri cu vederi socialist-comuniste. Această realitate politică l-a făcut pe congresmenul Allan West (Republican, din statul Florida) să proclame în 2011 că **80% din congresmenii și senatorii democrați sunt de fapt socialiști și comuniști!!**

Acestora li se adaugă că mulți dintre avocații, profesorii și învățătorii americani cu largi vederi socialist-comuniste. Cei mai buni promotori ai marxismului se găsesc printre profesorii americani (în special de științe sociale și politice) și conducătorii sindicatelor muncitorești, oameni care sunt total debusolați și orbiți de ideologia de stânga. Aceasta deși a fost mereu impusă de grupări partizane mondiale și încercat în diferite țări de peste 100 ani, nu a fost validat în nicio țară din lume (Uniunea Sovietică, China, țările socialiste din Estul Europei, Cuba, Nicaragua, Venezuela etc). În schimb, în Statele Unite a reușit, totuși, să intoxice cca. 80% din proprietarii și ziariști din presa americană!

Deși ideologia socialistă este experimentată de peste 100 ani, aceasta nu a reușit în nici o țară din lume! Întotdeauna a fost falimentară!

Însă rușii mai au o foarte reușită strategie de a influența în unele țări ale lumii: **coloana 5-a**: spionaj, propagandă, investiții economice, penetrarea și cumpărarea oamenilor influenți în țara lor etc. Care este scopul companiilor rusești, de exemplu Gazprom, dacă nu, de influență politică? Cine a finanțat demonstrații contra exploatarei gazelor de șist de la Pungești (jud. Vaslui), în 2013, dacă nu, Gazprom-ul rușilor? Care este de fapt scopul rușilor? Acesta este mai mult decât clar: **sabotarea găsirii de resurse energetice în România, ceea ce înseamnă dependența energetică și, implicit, politică de Rusia!**

În România, sunt prea mulți oameni pro-ruși, influenți politic și social, prezenți în partide ca PSD și în diferite organizații civice. Oare nu așa se explică de ce Victor Ponta nu a criticat Rusia imediat după ce aceasta a invadat Ucraina în 2014? Rusia este influentă în multe țări din Estul Europei și din nefericire, **țara noastră este, de facto, înconjurată de țări favorabile lui Vladimir Putin: Serbia, Ungaria, Slovacia și chiar și Bulgaria!**

Acțiunile Rusiei în Ucraina l-au făcut pe **David Cameron**, primul ministru britanic să afirme (pe data de 30.07.2014): „***Dacă nu acționăm acum, Rusia va destabiliza alte țări precum România!***” Oare ce știe David Cameron și nu știm noi, românii? Că, în caz de mare criză politică și economică, politicienii socialiști, unii membrii PSD, ar putea lua o atitudine favorabilă Rusiei?

- Ideologia ecologistă a „verzilor” mondiali

După revoluțiile de catifea din Estul Europei din 1989 și dezintegrarea Uniunii Sovietice, din 1991, când a dispărut sursa financiară a „verzilor”, comuniștii din Rusia Sovietică, mulți dintre simpatizanții comuniști mondiali s-au refugiat în grupările „verzilor”, respectiv a ecologiștilor naivi. Deși în aceste mișcări erau mulți pro-socialiști, majoritatea ecologiștilor erau idealiști care promovau o politică de mediu curat, verde și dragoste față de o natură frumoasă și sănătoasă. De fapt, cine nu dorește pace în lume, fără poluare, plină de păsări cântătoare și animale jucăușe?

Doar că, după penetrarea acestor organizații „verzi” de către unii socialiștii și comuniștii mondiali, deseori influențați de politica Kremlinului, mișcările și partidele ecologiste au devenit anti-capitaliste, anti-dezvoltare industrială, și au promovat un socialism egalitarist, iluzoriu! Mai mult, **încălzirea globală, schimbarea climei** pe Terra, a ajuns una dintre ereziile de bază ale ecologiștilor.

„Verzii” nu cred doar în ideologia lor, ci și în puterea ce emană din aceasta. În ultimii ani, au început chiar să dicteze și să utilizeze Națiunile

Unite și unele guverne de nuanță stânga-liberală, pentru promovarea ideologiei lor și pentru impunerea acesteia guvernelor naționale pro-capitaliste. Orice industrie, spun ei, în special cea energetică, de forare pentru extragere de petrol și gaze, de prelucrare, poluează și influențează schimbarea climei! Însă prea puține persoane cunosc că unele organizații ecologiste, mai ales unele universități în care se fac cercetări științifice privind încălzirea globală, falsifică unele din datele și concluziile lor științifice (vezi Universitatea „East Anglia” din Marea Britanie). Astfel că, **ideologia este mai presus decât adevărul!**

Chiar și fostul președinte american Barack Obama a început să promoveze un socialism iluzoriu, egalitarist, de tip Robin Hood (colectezi de la bogați pentru a da săracilor!), de altfel, utopic și dificil de acceptat. Din cauza unei asemenea politici promovate de Partidul Democrat (PD), mai corect spus, socialist, în Statele Unite sunt 47 milioane de indivizi, de profitori, oameni care nu doresc să lucreze, dar primesc ajutoare sociale! De fapt, această politică a PD există de mulți ani. Acest partid, prin coruperea unui segment al populației, a transformat milioane de oameni în indivizi dependenți de PD.

Deviza nescrisă a PD este: **noi vă dăm ajutoare fără ca voi să lucrați, voi ne votați la alegerile naționale!** (Nu credeți că aceeași metodă utilizează PSD în România? Cu mărirea pensiilor? Cu ajutoare sociale?). În acest fel, specificul american de responsabilitate și muncă pentru a reuși în viață, a transformat o bună parte a populației în trântori, oameni care nu produc, dar consumă bogăția națională produsă de alții! Dar ce nu fac politicienii pentru a fi aleși?! Pentru a avea putere?!

Fostul președinte Obama mereu a solicitat acceptarea teoriei, conform căreia, **oamenii trebuie să fie egali, să trăiască toți într-o lume bună și egală!**

Și, ca o extensie a acestei teorii, guvernul trebuie să ia de la cei bogați (prin taxe suplimentare) și să dea celor săraci! În realitate, toți știm că oamenii nu sunt egali! Toți avem calități diferite, preocupări și maniere de gândire și modalități de lucru diferite. Calitățile oamenilor sunt direct dependente de codul genetic, de moștenirea genetică transmisă de familie.

Când Dumnezeu a creat lumea și pământul a creat și un cod genetic pentru tot ce este viu pe pământ. **De fapt, codul genetic este miracolul Creației făcute de Dumnezeu!** Fiindcă codurile genetice sunt diferite de la om la om și comportarea, calitățile și mentalitățile oamenilor sunt diferite. Deci, nu suntem egali! Oricât ar dori domnul Obama și unii propovăduitori ai ideologiei socialist-comuniste să spună altfel. Noi știm că Dumnezeu ne-a creat pentru ca, fiecare, pe baza calităților noastre, să participăm la bunăstarea societății cu contribuții diferite.

Unii oameni au calități artistice, alții sunt mai inventivi, femeile, spre deosebire de bărbați, sunt mai emotive, de altfel o calitate esențială pentru a-și crește copiii. Unele persoane au calități practice, care produc multiple bunuri pentru semenii noștri etc. **Dacă Dumnezeu dorea ca oamenii să fie egali, îi făurea egali de la bun început! De la Creație.** Atunci toți am fi avut un singur cod genetic. Am fi fost toți uniformi, ca niște roboți. Dar Dumnezeu nu ne-a vrut roboți! **EL** a știut mai bine cum să-i creeze pe oameni: diferiți, pentru a putea crea o societate în armonie. **Deci, domnule Obama: să nu-L supărăm pe Dumnezeu cu ideologii socialiste falimentare!**

Pentru cei care încă nu cunosc care este rezultatul aplicării metodelor socialiste în lume, vă invităm la o scurtă lectură a unui experiment din Suedia (autorul este necunoscut):

„Un profesor de economie de la o universitate suedeză a declarat că nu a picat vreodată pe cineva la examen, dar că a picat odată o grupă întreagă de studenți.

Clasa respectivă a insistat că nu este corect ce a făcut profesorul și că într-o societate socialistă, funcțională, acest lucru nu se întâmplă, că nimeni nu ar trebui să fie sărac și nimeni bogat, ci toată lumea să fie EGALĂ!

Bine, a spus profesorul. Vom face în această grupă un experiment privind socialismul! Voi face media tuturor notelor, toți veți trece examenul, cu aceeași notă, astfel că nimeni nu va primi nota 10!

După primul test profesorul a făcut suma notelor și le-a împărțit la totalul studenților din clasă. Toți studenții au primit nota 8. Însă studenții care au studiat intens au fost supărați, dar cei care au învățat mai puțin au fost extaziați.

Însă, fiindcă se apropia al doilea test, studenții care au studiat puțin au învățat și mai puțin, iar cei care inițial au învățat mult au spus că și ei vor o pomană! Ca atare au studiat mai puțin. Media pentru al doilea test a fost: 6. Dintr-odată nimeni nu a mai fost fericit! După al treilea test media notelor a fost... 4!

Spre marea surpriză a tuturor studenților, nimeni nu a promovat cursul respectiv! Au apărut acuzații, certuri, argumente, chiar și ură! Ca urmare, nimeni nu a mai dorit să învețe în beneficiul altora.

Prin acțiunea lui profesorul le-a demonstrat studenților că socialismul va eșua, fiindcă atunci când recompensa este mare, efortul pentru a avea succes este tot mare. Când efortul este mic și recompensa este mica”.

Concluzia

Ceea ce o persoană primește fără a munci pentru aceasta, trebuie să fie produsă de o altă persoană! Când cei care au muncit constată că unii sunt profitori, nici ei nu mai doresc să muncească pentru altcineva. Statul nu poate da ceva, fără ca, inițial, să fie produs de altcineva. Când jumătate din populație primește ajutoare fără să muncească, iar cealaltă jumătate lucrează pentru ajutorul lor, cei care muncesc se pot gândi că nu au beneficiul dorit pentru munca depusă. Atunci, prietene, acesta este sfârșitul unei națiuni!

<i>Înainte de a împărți bogăția, cineva trebuie să o producă! Nu poți crește bogăția divizând ce nu ai!!</i>

Eradicarea maladiiei ideologiei politice

Partidele politice nu-și mai justifică existența în societate. Eliminarea partidelor și depolitizarea societății ar reprezenta de fapt **recâștigarea**

libertății cetățenești din mâinile politicianilor profesioniști! În majoritatea țărilor lumii libere, electoratul și-a pierdut încrederea în politicieni și în partidele pe care aceștia le reprezintă, din multiple cauze:

- **Vizarea exclusivă a interesului personal.** Politicienii sunt interesați doar de perpetuarea poziției lor și a beneficiilor ce decurg din aceasta;
- **Lipsa de respect față de electorat.** Politicienii nu mai reprezintă interesul electoratului care i-a ales. Respectarea promisiunilor făcute în campaniile electorale este o raritate;
- **Îmbogățirea prin intermediul puterii.** Politicienii și partidele care sunt la putere își depășesc menirea. Cheltuielile cu care taxează societatea sunt enorme și nejustificate. Ele afectează chiar bugetul guvernului, mai ales în România. Singurul interes pe care îl au este beneficiul financiar, satisfacerea vanității lor politice și implicarea în afaceri pentru interes personal. Unii politicieni români sunt implicați direct în afaceri sau facilitează afacerile altora, români sau străini, contra unor comisioane substanțiale. Deseori, acestea sunt în **defavoarea interesului național**. Așa se explică îmbogățirea multor membri ai Parlamentului României.

Câți politicieni săraci ați văzut Dvs.?

Fiecare partid politic aderă la o ideologie, uneori transnațională, sau își creează propria ideologie politică. Deseori, ideologiile unor partide nu au o aderență mare în societate, ceea ce este evident prin popularitatea foarte scăzută a politicianilor în România, dar și în alte țări; fiindcă unele segmente ale populației acceptă teoria că partidele politice sunt necesare (un „rău necesar”), continuăm să le tolerăm existența.

Deseori, ideologiile politice sunt extremiste, anti-sociale și anti-umane. Dovadă stau ravagiile politice și crimele comise de partidele extremiste în secolul al XX-lea. Majoritatea populației lumii, mult prea ignorantă privind acest subiect, este informată insuficient privind crimele comise în numele ideologiei în secolul trecut. Astfel, **ideologia nazistă**

este invariabil acuzată de majoritatea oamenilor (manipulați conform unor interese politice mondiale) **pentru crimele împotriva umanității din secolul trecut, suferind însă de o amnezie colectivă atunci când ar trebui să se refere și la crimele comunismului!**

Se spune că ignoranța este cea mai păgubitoare trăsătură umană! Profitând de ignoranța majorității populației, mass-media continuă să insiste numai pe crimele naziste, păcătuind prin omisiune în ceea ce privește crimele comise de regimurile comuniste și socialiste mondiale.

Supra-ideologizarea societății europene în perioada 1914-1940 a pregătit tragediile petrecute în numele ideologiilor socialiste. **Vina crimelor din secolul al XX-lea o poartă partidele politice inspirate de ideologia socialist-comunistă: național-socialiștii germani și socialiștii/comuniștii sovietici și mondiali.** Aceste regimuri politice au organizat ambele holocausturi: cel negru (național-socialist) și cel roșu (comunist).

O scurtă trecere în revistă a acestor crime va fi mai mult decât edificatoare privind necesitatea dezideologizării lumii:

- Crimele și genocidul nazist (holocaustul negru): **35 milioane de oameni** (Stéphane Courtois³);
- Crimele și genocidul comunist (holocaustul roșu): **314-335 milioane de victime** (Dr. Florin Mătrescu⁴).

Nimeni nu are voie să uite că toate aceste crime împotriva umanității au fost comise în numele unor ideologii care proclamă atașamentul și grija față de om, de națiune și de societate. Aceia care sunt interesați de veracitatea numărului victimelor comunismului trebuie să aibă în vedere și următoarele informații:

- În URSS între 1914 și 1954 au fost suprimați **103 milioane de oameni** (Anton Antonov Ovseyenko⁵). Alte surse însă (Dr. Florin Mătrescu) avansează cifre mai mari: **118-148 milioane de oameni;**
- În China au existat **110-114 milioane de victime** ale comunismului;

- În România (inclusiv crimele contra fraților noștri din Basarabia și Bucovina de Nord) au existat **2.451.400 victime** (Dr. Florin Mătrescu).

<i>Marile crime ale secolului XX-lea au fost comise în totalitate de regimurile socialiste</i>
--

În ciuda acestui adevăr istoric, media internațională acuză doar naționalismul german! Și din nou apare o mare și convenabilă amnezie gazetărească atunci când este vorba de **crimele comise în URSS, în China și în alte regimuri socialist-comuniste mondiale!**

Ceea ce este și mai incredibil este încercarea mediei și a organizațiilor interesate de a acredita ideea că naziștii erau extremiști de dreapta, naționaliști. În mod foarte convenabil uită că ambele ideologii criminale au fost... socialiste! Teza noastră este una foarte simplă și edificatoare:

- Naziștii se numeau *Nazional sozialismus*, deci erau **socialiști naționali**. Acest cuvânt, *nazional*, înseamnă două lucruri: că proprietarul tuturor bunurilor este națiunea, deci statul socialist și că ideologia extremistă germană avea și o tentă naționalistă;
- Toți socialiștii și comuniștii sunt *de facto* naționaliști. Știați că anti-semiții cei mai înverșunați sunt socialiștii? (Vezi reacțiile anti-Israel și valul de anti-semitism din multe țări europene în timpul invaziei Fâșiei Gaza de către Israel în ianuarie 2009 precum și politica președintelui Obama fata de Israel);
- **Regimurile criminale** din Rusia Sovietică, China, Estul Europei, America Centrală, etc. au fost și **sunt comunist-socialiste**.

Deznaționalizarea (proces istoric, care atentează la limba, cultura și religia unei comunități) a fost practică în secolul al XX-lea mai ales de regimurile comuniste și socialiste și exemplele sunt foarte numeroase: Uniunea Sovietică, China, Ungaria horthistă.

Naziștii au dispărut în ceața densă a trecutului, pe când socialiștii și comuniștii sunt activi în multe părți ale lumii: China, Cuba, Vietnam, Coreea de Nord și Venezuela, dar există și socialiști americani (Partidul Democrat) și europeni (unele partidele social-democrate). Și atunci, luând în considerare crimele comunismului și ale socialismului și fiind preocupați de a institui o lume mai dreaptă, ne întrebăm:

Când vom asista și la un Nürnberg al comunismului și al socialismului mondial?

Readucerea la putere la Washington, în anul 2008, a socialiștilor americani (Partidul Democrat), propulsarea lui Barack Obama la Casa Albă de către media și socialiștii americani nu reprezintă altceva decât o **escaladare a socialismului mondial, în încercarea de a distruge reduta libertății mondiale: SUA!** Și, fiindcă **SUA nu a putut fi cucerită din exterior, se încearcă distrugerea ei din interior.** Cucerirea SUA de către stânga mondială va însemna un singur lucru: **drum liber spre un Guvern Mondial Socialist!** Dar și spre abuzurile și chiar crimele împotriva acelor care i se vor opune!

Dezideologizarea și depolitizarea României

Dezideologizarea și depolitizarea structurilor de stat din România nu sunt necesare numai pentru a elibera populația din chingile unor partide care s-au dovedit corupte și nepăsătoare față de interesul țării, dar și în scopul eliberării ideologice și politice a structurilor de stat, județene și locale, populate mult prea des de foști comuniști și securiști. După 1989, fiecare regim politic și-a impus membrii partidului la putere în pozițiile superioare ale administrației de stat, deseori acești administratori nefiind altceva decât niște ideologi care politizau conducerea țării.

Pentru a elimina ineficiența prezentei structuri politice din România, trebuie să realizăm patru lucruri esențiale, în următoarea succesiune:

- 1. Decomunizarea României:** îndepărtarea foștilor comuniști și securiști din organele de stat, din media și economie. Acești

indivizi s-au opus încă din 1990 reformelor necesare pentru ca România să-și reia locul în familia europeană. Din cauza lor, integrarea României în Uniunea Europeană nu a fost posibilă în 2004.

2. **Eradicarea partidelor politice**, implicit a ideologiilor de partid, în vederea depolitizării societății românești. Eradicarea partidelor politice înseamnă și o **lovitură de moarte dată corupției precum și relațiilor politicienilor cu mafia economică și financiară.**

Noi nu avem nevoie de politicieni, ci de administratori eficienți!

3. **Eradicarea oricăror ideologii**, pentru a se evita o nouă constituire de grupări pe baza lor. **Însă fără eradicarea partidelor politice nu se vor putea elimina ideologiile politice, vinovatele principale ale crimelor contra umanității.**

Eradicarea ideologiilor și a partidelor politice înseamnă eliberarea lumii din tirania politicienilor

4. **Simplificarea activităților politice ale societății**, prin adoptarea **democrației directe** (inclusiv organizarea periodică a referendumurilor naționale).

Este de prevăzut ca **toată clasa politică românească să reacționeze vehement împotriva implementării propunerilor noastre!** Și acest lucru este de înțeles, fiindcă politicienii vor fi marii perdanți ai reformelor propuse.

Cu cât pierderile politicienilor sunt mai mari, cu atât mai multe libertăți vor câștiga cetățenii României!

Drept urmare:

- Atmosfera în societatea românească va fi mult mai liniștită și pașnică dacă va dispărea continua dispută ideologică sterilă, interpartinică, fără rost și fără niciun rezultat benefic pentru societate;

- Disputele care au loc la diverse posturi de televiziune între politicieni, lipsite de substanță, vor fi înlocuite cu **discuții de înalt profesionalism** între tehnocrați din diverse domenii;
- Subiectele acestor discuții ar atinge zone de mare interes pentru țară (prin ce măsuri organizatorice, economice și administrative se poate crea o societate eficientă și prosperă sau cum să implementăm tehnologiile de vârf pentru a crește eficiența economică etc.), așa încât **economicul, și nu politicul să fie subiectul de interes major al întregii societăți.**

Reforme politice, economice, sociale și civice

Cetățenii României doresc implementarea reformelor necesare pentru a le apăra drepturile civice, într-o societate liberă și democratică, dar sunt scârbiți de comportamentul și de acțiunile politicienilor și nu mai au nicio considerație față de majoritatea lor. Puterea politică de până acum era deținută doar de politicieni și de reprezentanții guvernului, ai prefecturilor și ai primăriilor. În ciuda multiplelor articole din Constituția României privind drepturile cetățenești, populația țării reușește cu foarte mare greutate să obțină recunoașterea drepturilor civice (un exemplu este retrocedarea proprietăților moștenite și naționalizate de comuniști).

Reformarea și modernizarea României se poate realiza prin următoarele măsuri:

- **Eliminarea partidelor politice și dezideologizarea țării** (vezi mai sus);
- **Introducerea democrației directe:** vot direct pentru a alege președintele, membrii Senatului, membrii Corpului Suprem de Control al Statului, prefectii regiunilor de dezvoltare economică și primarii; referendumuri naționale pentru deciziile importante ale României;

Modernizarea României:

- Facilitarea condițiilor juridice și administrative, de către guvern, pentru o activitate economică de succes, care să fie cu adevărat o economie de piață;

- Eliminarea evaziunii fiscale prin modernizarea instrumentelor și a mecanismelor de control a finanțelor țării;
- **Reducerea la maximum a impozitelor și taxelor impuse de stat**, în vederea stimulării investițiilor interne și externe;
- **Privatizarea tuturor organismelor și agențiilor naționale**, în scopul creșterii eficacității economice și al scăderii cheltuielilor bugetare;
- **Descentralizarea administrației publice** și stabilirea clară și precisă a surselor de venit pentru guvern, prefecturi și primării;
- **Introducerea ordinii și eficacității în verificarea cheltuielilor** guvernului, prefecturilor și primăriilor locale;
- Modernizarea totală a activității sectorului de administrație publică;
- **Introducerea standardelor de cost și calitate**, cu amenzi drastice pentru cei care nu-și desfășoară activitatea la parametrii ceruți;
- Reformarea și depolitizarea sistemului judiciar;
- Modernizarea învățământului de toate gradele;
- **Atragerea prin orice mijloc a specialiștilor români aflați în străinătate** și implicarea lor în procesul de modernizare a României;
- Ajutorul social trebuie oferit doar acelor care sunt handicapați. Cetățenii valizi trebuie să fie responsabili de asigurarea propriilor necesități ale vieții. Guvernul nu este moașă comunală!;
- **Modernizarea infrastructurii trebuie să aibă prioritate absolută (prioritate 0)**. Nu poți avea o economie dinamică fără un **sistem de transport rapid**. Trebuie să construim autostrăzi cu plată, pentru amortizarea investiției statului sau a acționarilor privați.

Promisiunile politicianilor privind construirea unei infrastructuri moderne a început cu Ion Iliescu, în 2002 (autostrada București-Constanța se va construi în 2004!), dar în 13 ani am construit doar 700 km!

Amânarea construirii de autostrăzi necesare unei Români moderne este echivalentă cu sabotarea României!

Nu avem bani pentru autostrăzi, dar datoria noastră crește încontinuu!!

Aplicarea reformelor propuse mai sus ar avea drept rezultat:

- **Simplificarea activităților organizatorice**, politice și administrative ale țării;
- **Reducerea cheltuielilor** bugetare (un singur exemplu: alegerile prezidențiale din 2014 au costat 40 milioane euro!!!);
- **Dezvoltarea, în regim de urgență**, prin utilizarea fondurilor astfel economisite, ale infrastructurii, educației și sănătății publice, care sunt atât de deficitare în acest moment;
- Scăderea deficitului bugetar;
- **Creșterea nivelului de trai.**

Scurtă analiză a predicțiilor pentru perioada 2020-2035

Prezenta ordine mondială va fi drastic schimbată în următorii 15 ani. O nouă epocă, cu schimbări radicale în domeniul economic, care vor dicta și schimbări politice, se conturează pentru viitorul apropiat. Oare este guvernul României pregătit pentru a avea un rol, chiar și secundar, în viitoarea ordine mondială?

O succintă analiză a predicțiilor pentru perioada 2020-2035 pune în evidență următoarele posibile schimbări mondiale:

- Schimbările echilibrului de forțe din ultima decadă pune sub semnul îndoielii viitorul SUA de unică putere mondială și aduc pe scena politică un nou și puternic actor, China, (care a devansat deja Japonia ca a doua putere economică mondială)⁷. Dacă schimbările din ultima decadă au fost neașteptate, viitorul ne va surprinde cu schimbări și mai drastice;
- Statele Unite ale Americii au fost marele perdant economic și financiar din anii 2008-2016, iar China s-a conturat deja ca un nou și puternic Hercule asiatic. Perpetuarea iresponsabilei ideologii socialiste va distruge SUA din interior, lucru nereușit de marile puteri mondiale din exterior. La sfârșitul

anului 2010, au părăsit SUA aproape 2 milioane de americani cu mari posibilități economice și financiare;

- Dacă în anul 2008 SUA avea o economie cu un Produs Intern Brut (PIB) de 13 trilioane de dolari, China abia se apropia de 5 trilioane! Dar în anul 2015, PIB-ul American s-a ridicat la 17.6 trilioane \$US, în ciuda faptului că președintele Obama, a condus politica economică americană cu ... frânele trase! Creșterea economică americană, în special în anii 2014-2015, demonstrează odată în plus potențialul economiei acestei țări, care, dacă ar fi condusă bine, ar putea trage înainte și economia europeană, încă stagnantă, și chiar pe cea mondială. În același timp, prognoza economiei chineze, care în 2014 a ajuns la 17.4 trilioane, însă ea este mai puțin optimistă pentru anii 2015-2016;
- Doar câștigarea alegerilor prezidențiale de către Donald J. Trump din 2016 va reînvia economia SUA și spiritul American. În ciuda atitudinii anti-Trump al PD și a stângii mondiale, constantele demonstrații organizate de anti-americanii din interiorul SUA (cu huligani profesioniști, plătiți cu US\$ 2,500.00 pentru participarea la o demonstrație), această țară are toate șansele să redevină motorul economiei mondiale.
- SUA, care a fost economia mondială numărul 1 din 1870 și până în prezent, are două probleme majore: 1. datoria națională de 20 trilioane, datorie din care 10 trilioane au fost cheltuite iresponsabil și fara un efect vizibil, de catre Barack Obama, și 2. Urmările politice cu iz socialist al Administrației Obama. Însă domnul Obama, om educat, dar intoxicat de propaganda socialista, ar fi trebuit să știe ca pana în prezent niciun regim socialist nu a reusit și, ca atare, ar fi trebuit să reziste tentațiilor de cochetaie cu idei socialiste mult depășite de realitatea economiei mondiale.

Alte elemente negative din arsenalul economic a președintelui Obama sunt:

- atitudini anti-capitaliste cum ar fi restricțiile dezvoltării industriei de extracții (gaz și petrol). Motivul: schimbarea climei! Motivația acestei politici anti-dezvoltare este satisfacerea

electoratului ecologiștilor extremiști, care invariabil votează cu democrații și Obama. Ca atare, un om de stat trebuie să fie loial țării și nu unor elemente anti-capitaliste. Chiar nu știu acești indivizi că nivelul de trai de care ei beneficiază a fost creat de sistemul capitalist? ***Este ușor să fi socialist, când profiți de banii produși de o economie capitalistă!***

- multiple restricții și reguli impuse de un guvern gargantuan, care, ca de obicei, produce doar hârtie, blocaje privind dezvoltarea unor industrii naționale și multe prejudicii financiar-economice. În ultimii ani, numărul de companii înregistrate sau care solicită dreptul de activitate economică nu a crescut. Din contră, ele au scăzut! În perioada 2000-2015 în SUA au fost închise 70.000 de fabrici!! Acest fenomen economic se datorează tratatelor economice impuse de Noua Ordine Mondială, care a decis mutarea fabricilor americane în Mexico, China, Vietnam etc. Și atunci, cum ar putea crește activitatea economică americană dacă guvernul SUA, în special administrația Obama, efectiv, a sabotat dezvoltarea economiei naționale? Criza financiară declanșată în 2008 a dus la pierderi de 40 trilioane de dolari și la o datorie publică a SUA de peste 60% din PIB. Neîncrederea în economia și în politica economică a administrației Obama este atât de mare, încât mai multe țări (China, Rusia, India și Brazilia) iau în calcul înlocuirea dolarului american ca monedă în relațiile financiare mondiale cu o altă monedă, posibil cu euro-ul european.

Așadar, singura șansă a SUA de revenire economică este noul președinte ales: Donald J. Trump. Dacă acesta va acționa conform promisiunilor făcute în timpul campaniei electorale, atunci SUA va redeveni motorul economiei mondiale. Perdantul în acest caz va fi China.

Se poate preconiza că sub egida lui Donald J. Trump SUA va continua să domine economic și militar și în următorii ani. Președintele Trump a promis, încă din perioada alegerilor prezidențiale din 2016, că va reînarma America, oprind, ca atare, perioada în care Dl Obama a neglijat investițiile în industria de apărare a SUA. Va fi foarte interesant însă de observat ce măsuri vor lua China și Rusia pentru a opri

mărirea decalajului economic și militar între ele și SUA. Stimularea reînarmării Americii va pune atât China, cât și Rusia într-un stres financiar. În special, Rusia care, în glumă se spune, că nu produce decât **petrol, gaz natural, arme și...vodca!**

Deși aceste puteri mondiale, China și Rusia, continuă să investească în domeniul militar, în industria de apărare, va fi aproape imposibil să facă față acțiunilor economice promovate de administrația Trump. Ca atare, atât China, cât și Rusia vor face eforturi imense pentru a-și păstra poziția lor pe scara valorică a puterilor militare mondiale. Astfel, Dl Putin va fi forțat să-și reamintească de acțiunile similare ale Președintelui Ronald Reagan care, datorită acelorași metode de investiții masive, a epuizat finanțele Rusiei. Se poate prevedea însă ca nici India și posibil nici Japonia, să nu accepte doar un rol de simpli spectatori la eventualele schimbări de pe eșichierul militar mondial.

Progresul Chinei este impresionant, în special pe... hârtie! În realitate, acesta este fragil. Această țară de 1,3 miliarde oameni are o stabilitate precară. În ciuda faptului că în China există 500.000 milionari și 200 miliardari, diferența între bogați și săraci este tot mai vizibilă. Să nu uităm că pentru clasa de bogătași există cca. un miliard de săraci! Iar când diferența se va face și mai mare, nu am dori să facem parte din clasa de bogătași chinezi! Când stomacul săracilor va cere să fie umplut, ce se va întâmpla cu capitalismul chinez controlat de guvern? Va deveni acesta oare un capitalism fără respectul legii?

China are o foarte mare slăbiciune! Dependența de export! Vă rog să vă imaginați ce se va întâmpla cu miliardul de chinezi săraci atunci când **America va închide porturile** acestui continent pentru exportul chinez? Sau, așa cum a promis președintele ales, Donald Trump, China va trebui să accepte renegocierea unor tratate internaționale, nefavorabile în trecut intereselor economice americane. Urmările acestei posibile acțiuni americane ar putea deschide drumul spre neplăcute convulsii economice și sociale, unele chiar nedorite. Nimeni nu dorește posibile tragedii, însă controlul prea strict al guvernului asupra economiei, fără acceptarea de către guvern a

economiei de piață și a proprietății personale, ar putea crea multe probleme în viitorul nu prea îndepărtat.

De aceea, perspectiva economiei chineze este șubredă. În condițiile de mai sus, China va trebui să accepte regulile impuse de Washington sau... să provoace conflicte directe! Precedente există. Să ne amintim doar de faptul că criza economică americană din 1929-1940 a fost ... salvată de implicarea Americii în Al Doilea Război Mondial! Investiții în industria militară au avut efecte pozitive asupra întregii societăți. Așa a salvat economia germană chiar și Hitler. Investiții imense pe piața internă, în special în industria de război, a readus economia națională la succese deosebite;

Recenta axă Moscova-Beijing este de efect îndoielnic, fiindcă se referă doar la domeniile energetice și de materii prime. Chiar dacă ambele țări vor lansa anumite produse importante, ele vor trebui să găsească și piața unde să lanseze aceste produse. Cine va cumpăra aceste exporturi? Țările din jurul Chinei și Sudul Rusiei sunt prea sărace pentru a fi o piață de desfacere a noilor produse.

Avântul economic al Chinei ar putea fi afectat și de unele probleme interne, cum ar fi: corupția, creșterea continuă a populației, urbanizarea în exclusivitate a zonei maritime, asigurarea necesarului de materii prime, energie și alimente pentru o economie și o populație în continuă creștere, o economie în care 70% din populație este încă angrenată într-o agricultură relativ rudimentară, probleme inter-etnice în zona de vest a Chinei, precum și lipsa libertăților politice⁹.

China mai are, însă, și probleme teritoriale cu Japonia, Vietnam și Filipine! Eventuala agresivitate a Chinei față de Japonia, ar putea avea un final greu de speculat. Fiindcă este greu de conceput că Japonia, după ce a pierdut Insulele Kurile în fața Uniunii Sovietice, va accepta să fie frustrată teritorial de o altă țară agresivă. În ciuda axei Moscova-Beijing, China nu va uita niciodată de teritoriile din Manciuria (Manciucio), acaparate de aceeași Rusie hrăpăreață în 1858-60. Aceleași sentimente naționaliste vor conduce Japonia, atunci când timpul va deveni prielnic, să pretindă reîncorporarea peninsulei Sahalin și a insulelor Kurile, acaparate de ruși în 1945.

În ciuda bravadei rusești din 2014-2015, când Rusia a invadat Ucraina, Rusia era o țară în declin, atât economic cât și demografic. Sancțiunile occidentale au fost devastatoare, atât din cauza scăderii prețului petrolului, cât și datorită lipsei de acces a Rusiei la tehnologii înalte pentru economia, dar și pentru industria militară rusească. Fără accesul rusesc la tehnologia occidentală, Rusia pare o țară destul de modestă.

Rusia este erodată și de probleme interne, cum ar fi: dorința unor regiuni, în special din Siberia, de a împărți beneficiile economice și politice ale rezervelor energetice și de materii prime ale estului Federației Ruse, probleme demografice, creșterea populației islamice, crima organizată, corupția, oligarhii ruși care nu vor renunța la puterea decurgând din forța economică acumulată în ultimii 20 ani, alcoolismul și tendințele de autoritarism ale unor conducători politici. Cu prima ocazie, când Rusia va da semne de slăbiciune, Siberia se va împărți în mai multe regiuni independente, cerând autodeterminarea.

Rusia însă continuă să impresioneze pe unii vecini, inclusiv România. Recenta vizită a lui Putin la Budapesta (2015) a avut nu numai un rol economic, ci și revanșard: Ardealul! Ungaria, ca și Rusia, uită că în imperiile lor au fost încorporate multe teritorii aparținând altor state. Folosirea Ungariei ca un cap de pod al Rusiei contra Uniunii Europene, ar putea fi fatală pentru Ungaria și nu prea favorabilă pentru Rusia. Întreaga lume trebuie să știe ca **70% din teritoriul imperiului Rus este luat de la vecinii ei, inclusiv teritoriul Manciei de la China.**

Regretabil pentru demnitatea și loialitatea unor persoane față de România, noi avem mulți pro-ruși în țara noastră, în birocrăția națională, Corpul Diplomatic, Parlamentul României, ca să nu mai vorbim de spioni KGB și „Prietenii Rusiei”! Propaganda rusă, unii ziariști români care sunt mult prea prietenoși față de „Matuska Rossia”, apariția pe piața românească a presei rusești, ne fac să ne întrebăm: chiar nu știm care este scopul Rusiei în România? Nu este dorința rușilor de a reacapara Basarabia? De a ne slăbi garda de apărare față de vechii noștri dușmani, ca prin sabotarea politică, economică și militară a României să slăbească flancul de răsărit al NATO?

Un posibil clasament al celor mai de succes firme ale viitorului (perioada 2010-2020) ar putea arăta în acest fel: 3 firme din India, 2 din China și câte una din Brazilia, Mexic, Chile, Coreea de Sud, Taiwan, Argentina, Malaysia și Africa de Sud. Deci nu este vorba doar de creșterea economică a Chinei sau a Indiei, ci de faptul că există tendința de creștere a altor economii decât a SUA (Fareed Zakaria)²⁰¹⁵.

Instabilitatea politică din anumite regiuni ale globului, agresivitatea islamiştilor în Europa și Estul Mijlociu, terorismul din vestul Europei, războiul din Siria, conflictele în nordul Africii (Libia), regiunea sub-Sahara, zona Caucazului, sud-estul și centrul Asiei și, posibil, chiar peninsula Balcanică, vor afecta relațiile politice și economice prezentate mai sus.

În același timp, va crește vizibilitatea unor factori din afara sferei politico-economice, cum ar fi: terorismul islamic, crima organizată, care câștigă tot mai mult teren, tribalismul, extremismul religios și **penetrarea Islamului în Europa**. Conducătorii europeni trebuie să știe că populația islamică din Uniunea Europeană (în jur de 20 milioane) are un singur obiectiv: **islamizarea Europei!** Ce nu au reușit cruciații pe Pământul Sfânt vor reuși islamisții în ograda noastră!

Luați în considerare o singură realitate: europenii au o creștere a populației de 1,7 copii pe familie, ceea ce nu asigură nici păstrarea prezenței populației albe a Europei. În același timp, mulahii (preoții islamisții) pretind ca fiecare familie islamică să aibă 6 copii! Un simplu calcul aritmetic argumentează concluziile enunțate mai sus. Sociologii susțin că **până în 2050 numărul musulmanilor se va tripla**, ajungând la **20% (aproximativ 100 de milioane) din populația Uniunii Europene**. În Spania, Franța, Regatul Unit, Belgia și Olanda creșterea va fi mult mai rapidă și se va ajunge la acest procent chiar mai repede. Europa devine tot mai laică, în timp ce populația islamică devine tot mai islamizată. Sunt unii intelectuali care prezic nu numai un război religios între creștini și musulmani, dar și unul între albi și arabi.

Oprirea imigranților din alte zone geografice în Uniunea Europeană. Starea inter-etnică din Europa este precară. În ciuda faptului că acceptarea în țările europene a peste 1,5 milioane refugiați are un anumit avantaj

economic (creșterea cererii pe piața internă), acest lucru trebuie oprit înainte de apariția unor conflicte inter-etnice, inter-religioase și inter-rasiale. Întrucât această situație se poate remedia foarte avantajos, atât pentru vest cât și pentru est, vestul Europei are un anumit necesar de forță de muncă, iar estul un excedent: **mutarea în estul Europei a unor industrii care solicită un crescut număr de muncitori!**

Este evident că politica de **multiculturalism, corectitudinea politică** impusă nouă de cercuri influente ale lumii a eșuat! A fost un eșec total al celor care ne programează viitorul! Cât de dificil este ca aceste cercuri influente, uneori subterane, să înțeleagă că majoritatea experimentelor lor, de la Revoluția Rusă din 1917 și până la invazia refugiaților în Europa din 2016, a fost un dezastru! Dacă însă europenii nu vor lua măsuri de blocare și repatriere a refugiaților, atunci mondialiștii au făcut un mare pas înainte spre contopirea raselor, de crearea unei mase amorfe de consumatori docili.

Știți cum a reușit Spania să se elibereze de dominația arabă a Peninsulei Iberice în 1501 d.Hr.? **Cine nu se convertește la creștinism trebuie să părăsească Spania!** E normal ca atunci când primești pe cineva în casa ta să impui anumite condiții, iar musafirul să le respecte¹⁰.

Civilizația vestică și democrația parlamentară nu mai reprezintă o certitudine, nici un sistem de guvernare eficient, care să permită conducătorilor naționali **reacții rapide** la evenimentele mondiale, care se succed rapid și imprevizibil. De aceea, **sistemul de democrație parlamentară, greoi și divizat de lupte interpartinice, trebuie să fie schimbat cu democrația directă**, în care conducerea politică să fie unitară și să revină unui președinte executiv sau unui prim-ministru, cu putere de decizie.

Pe lângă vieți omenești, ideologiile politice au distrus multe economii mondiale. **Datoria SUA este de US\$ 20 trilioane!** Domnul Obama a îndatorat SUA cu cca.10 trilioane dolari. Pentru fiecare an în care Barack Obama a ocupat Casa Albă, datoria americanilor a mai crescut cu peste 1 trilion!! Barack Obama a îndatorat SUA mai mult decât toți președinții pe care i-a avut SUA din 1789: de la George Washington și până în prezent!!

Reevaluarea politicii internaționale a României

Democrația parlamentară din România, dominată de lupte sterile inter-partinice, nu poate acționa rapid și eficace, nu are capacitatea de a pregăti țara noastră în vederea schimbărilor ușor de prevăzut pentru anii 2020-2030. În acest sens, avem îndoieli serioase că actualul sistem de guvernare foarte lent și un parlament mult prea mare și cu picioare de lut, ar avea rapiditatea de acțiune necesară pentru a face din România un participant pro-activ, din grupul țărilor care vor schimba lumea.

Dacă politica internă a României este dominată de politicieni corupți și de oligarhi rapace, politica ei externă este timidă și fără un plan strategic bine definit. Pentru a reevalua și a implementa o strategie pe termen mijlociu și lung a politicii internaționale a României, trebuie să începem cu o analiză succintă a tendințelor politice internaționale, de care și România este dependentă, inclusiv o analiză a predicțiilor pentru tendințele politice internaționale din perioada 2015-2030.

Ținând seama de cele expuse mai sus, **politica externă a României trebuie să se bazeze pe următorii parametri strategici:**

- Întărirea rolului României ca membru pro-activ al Uniunii Europene, mai ales prin trimiterea în organismele Uniunii Europene a unor oameni competenți, care să susțină interesele României și nu politicieni profesioniști;
- Consolidarea statutului de membru pro-activ al NATO;
- România are toate atuurile strategice pentru a deveni un pilon de baza NATO în Estul, Sud-Estul Europei
- Menținerea și întărirea parteneriatului strategic cu SUA;
- Crearea unui parteneriat strategic cu Germania, în special în domeniul economic și, eventual, militar;
- Crearea unui parteneriat strategic cu Franța, atât economic cât și militar;
- Dacă conflictul Ruso-Ucrainian se va termina în mod echitabil, România ar trebui să inițieze realizarea unui parteneriat special și

multilateral cu actuala Rusie. Revizuirea relațiilor cu actuala Rusie presupune rezolvarea amiabilă a tuturor problemelor litigioase (**tezaurul, medierea diplomatică în problema teritoriilor românești aflate în prezent în componența Ucrainei – cum ar fi Bucovina de Nord, Ținutul Herța și Maramureșul Istoric**);

- Normalizarea relațiilor politico-diplomatice și economice cu partenerul nostru cel mai firesc, **Republica Moldova**, respectiv **crearea unor programe economice comune, inclusiv integrate în programe europene, în domenii cum ar fi: infrastructura și transportul, energia, educația, cercetarea, industriile agricole (zootehnia, silvicultura, viticultura) și turismul; lărgirea relațiilor politice și economice în toate domeniile, care să ducă până la reunirea de facto a României cu Basarabia**;
- Reformarea politicii externe a României, în sensul întăririi relațiilor politico-diplomatice și al creării de relații economice cu țări precum: Japonia, India, Turcia, Israel, țările arabe și Brazilia;
- România, poarta de intrare în UE a produselor din Estul Mijlociu , Africa de Est, Orientul îndepărtat;
- Parteneriat economic cu țările din Centrul și sudul Americii;
- În ciuda problemelor teritoriale între noi și Ucraina, România trebuie să promoveze relații politice, economice și culturale cât mai apropiate posibil. Se spune că: **dușmanul dușmanului meu este prietenul meu!**
- Ca atare este primordial să avem relații apropiate cu Ucraina fiindcă, în viitor, va trebui să renegociem granițele Româno-Ucrainene.
- Romania poate și trebuie să devină un centru energetic esențial al Europei de Est;

Pentru a realiza aceste deziderate, este însă primordial ca și **mentalitatea românilor să se schimbe**:

- Suntem mult **prea pesimiști**, în ciuda faptului că avem perspective economice mai bune decât cred mulți cetățeni ai acestei țări;

- Avem mari perspective economice în domeniul agricol, minerit, energie și foarte buni specialiști în domeniul IT;
- Avem bogății naturale, cum ar fi: aur, argint, cupru, metale grele, petrol, gaze naturale și de șist;
- Și din nou punctul fierbinte al economiei României: **autostrăzile!** Chiar nu suntem capabili să constatăm că unele elemente ale **clasei politice sabotează modernizarea României** în acest domeniu? Cine beneficiază de sabotarea infrastructurii României? Ungaria? Care este mita primită din Ungaria de unii politicieni și birocrați romani pentru sabotarea construirii de autostrăzi în regim de urgență?
- Creșterea turismului românesc este direct afectată de lipsa autostrăzilor! Câte miliarde euro pierdem anual din acest motiv?

România are un bun viitor economic doar dacă politicienii nu vor distruge țara!

Concluzii

Ideologiile politice deseori au dezechilibrat relațiile politice mondiale. Crimele în vieți omenești ale unor ideologii au fost menționate în rândurile de mai sus. Acum, va trebui să tragem anumite concluzii referitor la ce s-a întâmplat în timpul vieții noastre, pe care mulți au denumit-o **generație de sacrificiu!** Credem că este momentul istoric să nu mai sacrificăm vieți omenești și bogății naționale, doar pentru a satisface vanitatea unor politicieni. **Gata! Ajunge!**

Argumente:

- **Socialismul nu a reușit în nicio țară!** În ciuda faptului că a fost încercat de peste 100 ani! Fără succes! Și atunci ne întrebăm: de ce este socialismul sau variante ale acestuia, promovat mereu pe toate meridianele pământului? Oare nu pentru a elimina sentimentele patriotice ale unor populații? **Dar de ce aceste sentimente nu sunt utilizate într-un sens pozitiv?;**

- Partidele politice, politicienii și unii avocați sunt cele mai corupte instituții din România;
- Costul menținerii sistemului politic actual este enorm. Reformarea politicii românești, a introducerii **democrației directe**, ar economisi sume imense, sume care ar putea fi utilizate pentru construirea de autostrăzi, a unor instituții moderne, în sistemul sănătății și al educației;
- Finanțarea partidelor politice, idee deja vehiculată de conducerea statului, este o greșeală enormă. Acest lucru contravine bunului simț și intereselor populației față de partidele politice;
- Monica Macovei (Ziare.com: 31.01.2015): Actualele partide, în frunte cu PSD, sunt „grupări de crimă organizată”. Ce să mai schimbi la ele?
- România are mulți politicieni din PSD și UDMR care servesc interese străine (Axa Moscova-Budapesta);
- România este condusă greșit, de oameni incompetenți și fără loialitate față de țara noastră. Din această cauză, datoria noastră națională este de 132 miliarde euro! Este această datorie națională ...cadoul grecesc pentru generația viitoare de români?;
- **Datoria guvernelor mondiale este de: 55.343,000.000.000**, respectiv peste 55 mii de trilioane)!!! Fără cuvinte!;
- Câtă energie, bani și timp se consumă pentru o politică sterilă, fără nicio esență; rezultatele fiind catastrofale! Totul nu este altceva decât o șarlatanie politică!;
- Clasa politica românească a început a fi decimată de procurorii DNA. Abia acum veți vedea pe cine ați votat în ultimii 25 ani!;
- Însă contrar logicii elementare românii prezenți la votul din Decembrie 2016 au votat tot PSD!! De fapt acest lucru este **pedeapsa primită de români pentru neparticiparea tinerilor la alegerile parlamentare din 2016.**

În numele victimelor comise de ideologiile agresive ale partidelor politice și pentru realizarea unui viitor liber și într-adevăr democratic, cerem eliminarea ideologiile partidelor politice și instaurarea unei politici a viitorului liber și într-adevăr democrat: Democrația Directă!

Capitolul 5. Să ne luăm țara înapoi: Reforme economice și sociale

România nu ne mai aparține nouă! Ea este o jucărie în mâna mafiei politico-economice formată din oameni corupți, incompetenți și fără nicio lealitate față de țara noastră. Sunt cuvinte grele, dar foarte adevărate. Nu am învățat și, de fapt, nu am vrut să învățăm nimic de la țările europene avansate, sau cel puțin de la Polonia, o țară cu cetățeni foarte demni și mândri. Polonezii au fost întotdeauna niște luptători! Iar după eliberarea din jugul comunist acești cetățeni demni s-au pus pe treabă, cu seriozitate, făcând din Polonia a patra economie europeană. Se pare că ei nu sunt atât de loviți ca noi de... modernismul nostru obscen, sau de manele!

Viitorul progres politic, economic, civic și social depinde doar de noi. Ați dovedit tăria Dvs. de caracter în timpul alegerilor prezidențiale din 2014! Și mai ales în timpul demonstrațiilor din Ianuarie-Februarie, 2017. Însă progresul nostru spre o viață mai bună depinde, în continuare, de noi și de oamenii pe care îi vom pune la conducerea țării. Multe reforme vor fi determinante pentru viitorul nostru. De aceea vă propunem câteva, înțelegând că sunt și alte persoane care vor oferi și ele idei pentru a privi spre viitor cu o mai mare încredere.

Reforme agricole, zootehnice și silvice

Adevărata revoluție agricolă a început în anii 1920, în SUA. În momentul în care au început să se producă tractoare puternice, agricultura s-a transformat radical. La sfârșitul anilor 1920, fermierii își pun problema eficientizării agriculturii, astfel că agricultura pe suprafețe

mari reprezintă noua agricultură americană. Ideea de prelucrare a pământului pe suprafețe de mii de hectare este copiată apoi de Uniunea Sovietică (colhozuri), la sfârșitul anilor 1930 și, mai târziu (1960-1970), de Ceaușescu (IAS).

Știați că în ceea ce privește suprafața agricolă, România se clasează pe locul trei în Uniunea Europeană? Însă culmea dezinteresului și a incapacității guvernului și a „aleșilor noștri” **România importă 70% din necesarul alimentară al țării!!!** Incredibil, dar adevărat! De aceea, vă întreb: **cum poate crește nivelul de trai al agricultorilor noștri dacă Romania importă mâncare??**

Reforma agriculturii, a zootehniei și a silviculturii trebuie să vizeze:

- Transformarea României din importatoare în exportatoare de produse agricole, zootehnice și silvice, dar să nu exportăm bușteni, ci produse finite. Imaginați-vă câte miliarde de euro am putea câștiga prin creșterea exportului de produse alimentare, ca să nu menționăm și o sensibilă creștere a numărului locurilor de muncă!
- Pentru realizarea acestui deziderat atât agricultura, cât și zootehnia trebuie reformate, dar și conștiința oamenilor din domeniu, și să acceptăm doctrina: **fiecare om trebuie să producă! Fiecare persoană trebuie să fie responsabilă pentru tot ce face!**

Creșterea continuă a populației Terrei, din care o mare parte este expusă în prezent foametei, va face ca produsele agricole românești să fie solicitate atât în prezent, cât mai ales în viitor.

- Irigarea totală și eficientă a terenurilor agricole din zonele de câmpie din Muntenia, Moldova, Oltenia, Banat și Dobrogea, pentru a evita să fie, ca în prezent, la discreția naturii (secetă, inundații). Nici acum, după 30 ani de la începerea construirii lui, canalul de irigare Siret-Bărăgan, nu a fost terminat! Motivul: lipsa calităților conducătorilor noștri și haosul general al guvernelor României din anii post-revoluție.

- Satul românesc a îmbătrânit, populația a scăzut! De aceea trebuie să mecanizăm atât agricultura, cât și zootehnia.
- **Modelul de modernizare** a agriculturii: **înființarea de companii agricole private** pe suprafețe mari (**comunități agricole**). Pentru a crește eficiența lor, aceste firme agricole trebuie să includă mai multe sate, cu suprafețe de hectare și cu o populație de peste 10.000 de locuitori (condiție cerută de Uniunea Europeană, pentru acordarea de fonduri structurale).
- Populația satelor participante se va muta într-o singură localitate, iar satele părăsite vor fi demolate, iar terenul redat agriculturii. În acest fel recâștigăm teren agricol și eficientizăm agricultura românească.
- Proprietarii prezenți de teren agricol își vor transfera terenul lor agricol la nou înființata comunitate agricolă și, în schimb, vor primi acțiuni proporțional cu suprafața terenului cu care participă în firma respectivă. Aceste companii agricole vor trebui să fie listate la bursă, iar proprietarii de acțiuni să poată vinde și cumpăra acțiuni pe piața liberă, conform dorințelor lor de oameni liberi.
- La finele sezonului agricol, se vor contabiliza beneficiile companiei, iar profitul se va împărți proporțional cu numărul de acțiuni deținute de fiecare fermier.
- De preferință, aceste comunități urbane vor fi amplasate în zone ferite de inundații și de alunecări de teren, nepolluate, unde locuitorii pot să-și construiască locuințe sigure și moderne. Toate activitățile menționate pot constitui obiectul unor proiecte noi de finanțare din surse europene (fonduri agricole și structurale). Aceasta acțiune se poate începe cu câteva localități pilot, care să ilustreze avantajele modernizării agriculturii și a localităților rurale românești. Datorită acestei propuneri, **în sfârșit, țărănul român va putea trăi omenește** (și nu în căsuțe din chirpici).
- În viziunea noastră, dezvoltarea acestor entități se va face concentrată, spre un centru urban, cu mică industrie de prelucrare a resurselor agricole din zonă, cu școli moderne, cu spitale care oferă asistență medicală specializată, cu toate facilitățile oferite de lumea modernă și civilizată, de care satele românești sunt complet lipsite.

- Aceste comunități agricole cu case noi și salubre, trebuie să-și cre-
eze unități industriale proprii, care să ofere pe piața internă și externă
produse finite (de la făină la paste făinoase). În acest fel, România
nu va mai fi importatoare, ci exportatoare de produse agricole finite.
- Realizarea unei grile salariale în agricultură, în funcție de calitatea
și de profesionalismul serviciilor prestate.
- Mecanizarea agriculturii cu mașini agricole produse (sau
asamblate) în România, ceea ce presupune dezvoltarea unei
industrii de tractoare și mașini agricole.
- Sprijinirea unor activități agricole eficiente, cum ar fi: sere de
legume și de flori, crescătorii de ciuperci, ferme piscicole pe
litoralul Mării Negre și în zona bălților Dunării.
- Pe multe din dealurile pleșuve ale României trebuie să se
sădească pomi fructiferi, și în special nuci, ale căror fructe sunt
atât de căutate de dieteticienii lumii. În același timp, în zonele
de altitudine mai mare trebuie sădite afine, de asemenea extrem
de populare în toată lumea dezvoltată.
- Extinderea industriei de produse lactate în toate zonele de deal
și de munte, unde zootehnia este mai extinsă, modelul de orga-
nizare fiind similar cu cel din agricultură.
- Dezvoltarea viticulturii și a turismului viticol.
- Dezvoltarea unui lanț de industrii în care materia primă să fie
produsele agricole, zootehnice și viticole. Știați, de exemplu,
că banalul nostru **porumb este utilizat la producerea a nu
mai puțin de 3000 de produse** industriale și alimentare (alimente,
medicamente, adezivi, textile, uleiuri, cosmetice etc.), inclusiv
pentru producerea energiei verzi.
- Crearea, în localitățile cu pondere agricolă, a unor mini-centre
de industrie textilă, pielărie și alte industrii, care nu necesită
mână de lucru specializată, ca posibilitate de obținere a unui
venit suplimentar pentru familiile de agricultori.
- Dezvoltarea, de către fiecare dintre localitățile agricole, a propriei
surse de energie verde: eoliană, bio-masă, biodiesel sau solară.
- Organizarea de magazine de desfacere de produse de consum
în localitățile rurale (România are circa 3.000 de comune), în
care produsele agro-alimentare să fie furnizate direct de localnici,
iar excedentul de produse să fie comercializat în alte direcții.

- Utilizarea la maximum a fondurilor europene pentru reformarea agriculturii. **Romania a cheltuit peste 5 miliarde euro pentru agricultură, fără a reuși eficientizarea ei. Ce s-a făcut cu acești bani?** Recuperarea suprafețelor agricole pierdute prin urbanizare în multe localități agrare. Dintr-o țară care în anul 2000 avea o suprafață agricolă de 9 milioane hectare, în anul 2015 aceasta a scăzut la 8 milioane hectare. Lipsa de planificare a dezvoltării localităților țării, haosul care există în majoritatea primăriilor (nu exista o delimitare clară, care să respecte strict perimetrul urbanistic al localităților) a făcut ca fiecare iredponsabil sa-și construiască case oriunde dorește.
- Implicarea Basarabiei în acest model de agricultură eficientă. Să planificam acest demers în agricultură și zootehnie împreuna cu Basarabia.

Din cauza incompetenței, a indolenței și a dezorganizării guvernamentale, pierdem anual sute de milioane de euro, care ar putea fi folosite și pentru inițierea reformelor din agricultură.

Revoluția verde

În condițiile epuizării surselor convenționale, neregenerabile de energie (lemnul, cărbunele, hidrocarburile, energia hidraulică și combustibilii nucleari), precum și a necesității stringente de diminuaie a poluării pe care o implică acestea, omenirea își îndreaptă tot mai mult atenția spre sursele regenerabile (radiația solară, energia eoliană, energia geotermică, energia mareomotrice, biomasa). Folosirea unor astfel de surse ar duce la dezvoltarea unor energii „curate”, care vor reduce impactul negativ asupra mediului, dar va ajuta la creșterea independenței energetice a României. Țara noastră trebuie să se alinieze acestei tendințe, din ce în ce mai puternică în întreaga lume, mai ales că dispune de un potențial solar și eolian ridicat, care poate fi ușor valorificat. Propunem următoarele soluții de folosire eficientă a energiei verzi:

- Exploatarea tuturor surselor de furnizare a energiei verzi (nepoluante): solară, eoliană, bio-diesel și deșeuri biodegradabile.

Dezvoltarea economică viitoare a României va fi determinată și de tipul de energie și de disponibilitatea necesarului energetic. Asigurarea energiei din surse interne, inclusiv din cea verde, va avea o influență directă asupra balanței de plăți a țării;

- Utilizarea la maximum a surselor financiare europene pentru revoluția verde;
- Dezvoltarea industriei de reciclare a hârtiei, maselor plastice, sticlei, textilelor și aparatelor electrice și electronice. România ar putea solicita Uniunii Europene finanțarea unui centru est-european pentru reciclare (hârtie, mase plastice și materiale electronice);
- **Creditele verzi** sunt credite primite de la UE și ONU pentru a compensa reducerea emisiunilor de CO₂ din industrie. De exemplu: pentru fiecare tonă de metan care nu intră în atmosfera pământului, România poate primi 23 credite de carbon (un credit de carbon înseamnă 13,5 euro). Banca Mondială a estimat, în 2009, că valoarea creditelor de carbon în toată lumea a atins 126 miliarde dolari,. România s-ar putea implica mai mult în obținerea de credite verzi, ceea ce ar însemna și o reducere substanțială a poluării;
- **Acțiuni de reîmpădurire masivă** în întreaga Românie, inclusiv cu soiuri de lemn de esență tare, care ar pune la dispoziția industriei lemnului materie primă de mare valoare economică. Există fonduri europene și credite verzi pentru acțiunile de reîmpădurire. Sute de milioane de euro din bugetul național, care ar trebui folosiți în acest scop, pot fi utilizați pentru reformarea învățământului, a sănătății, a infrastructurii și a centrelor de cercetare științifică. În același timp, **interdicția tăierii copacilor sănătoși**; tăierea exclusivă a copacilor bolnavi sau a celor doborâți de furtuni;
- **Plantarea de copaci** pe ambele laturi ale tuturor căilor de transport. **Avantajul:** protecția drumurilor și producerea de masa lemnoasă;
- Elaborarea unui program național de curățenie, care să se bazeze pe o **lege a curățeniei publice**, în cadrul căruia poliția de mediu să aplice amenzi fixe drastice pentru orice încălcare (cu stipularea specială în lege ca aceste amenzi să nu poată fi contestate).

Revoluția industriilor de produse pentru consumul intern

Știați că deficitul comercial anual al României este între 4-22,5 miliarde euro? Aceasta înseamnă că statul nostru importă mult și exportă puțin. Deși în unii ani deficitul comercial a scăzut (din cauza crizei economice), conducerea României trebuie să țină seama de următoarele:

- „Băieții deștepți” nu vor să exporte produse românești! Ei promovează importurile, întrucât **comisionul** se ridică la 2% din valoarea importului propriu-zis și până la 35% pentru distribuția produselor importate;
- Trebuie să stimulăm exportul de produse agricole și industriale;
- Mai presus de orice, România **trebuie să promoveze o politică industrială fermă**, pentru ca majoritatea bunurilor necesare populației țării (de la îmbrăcăminte și produse alimentare până la mașini, avioane și echipamente industriale complexe) să fie acoperite de industria autohtonă. Știați că **economia țărilor dezvoltate depinde în proporție de 70% de producerea de bunuri necesare pieței interne?**;
- Unde sunt miliardarii României? Cei care s-au îmbogățit prin mijloace obscure? De ce nu investesc în industria românească? Doar din speculații financiare nu se poate construi o economie viabilă și de succes! România ar avea nevoie, în acest moment, ca toți oamenii cu bani să investească și să producă aici;
- Dacă industria românească ar acoperi doar 50-60% din necesarul bunurilor de consum intern, deficitul nostru comercial și datoria externă ar scădea vertiginos. Imaginați-vă câte obiective naționale (economice, de sănătate publică, de educație, de cercetare științifică) ar putea fi astfel realizate!;
- Stimularea investitorilor autohtoni și externi pentru a reinvesti în România, prin reducerea impozitelor și a taxelor. În acest fel, se vor putea dezvolta multiple activități industriale pentru a acoperi necesarul pieței interne;
- Marile firme comerciale străine care își desfășoară activitatea pe teritoriul României ar trebui nu numai să fie încurajate, ci să li se și **pretindă să ofere și produse românești**.

Reforma denumirii localităților

În lunga istorie a teritoriilor noastre de drept, am fost invadați de numeroase popoare care au emigrat din Asia spre centrul și vestul Europei. Multe din aceste popoare s-au oprit pe meleagurile noastre temporar, altele s-au așezat însă în vestul sau în sudul spațiului daco-roman. Aceste invazii nu au trecut fără să ne afecteze fizionomia, limba, denumirile geografice și chiar numele pe care le purtăm. Am pierdut tradiții străvechi, printre care denumiri de localități, nume și prenume specifice nouă, iar acum am început să uităm cu totul care sunt cântecele noastre populare tradiționale. Entuziaștii de văicăreli orientale consideră **manelele** ca făcând parte din cântecele noastre populare tradiționale, specifice nouă! Acest lucru nu este altceva decât o **insultă și o blasfemie culturală la adresa noastră ca români!**

Se spune că **un popor care își uită trecutul nu poate avea viitor!** Pentru a avea un viitor demn, vă propun câteva reforme care ar trebui să ne redea mândria noastră din trecut, cea daco-romană.

Știați că în țara noastră sunt zeci, chiar sute de denumiri de localități de origine slavă, maghiară, germană, turcă și chiar tătară? Știați că **denumirea originală a orașului Brașov a fost Corona**? Nu întâmplător, simbolul heraldic al Brașovului este o coroană. După venirea sașilor în zonă (1200 d.Chr.), ei au tradus această denumire a vechii așezări daco-romane în Kronstadt (orașul coroanei). Știați că cetatea **Râșnov se numea de fapt Regna**? Dacii romanizați i-au dat această denumire, fiindcă dealul pe care a fost construită cetatea Regna domina regiunea respectivă. În latină „regno” înseamnă „a domni, a domina”. Regna avea o așezare strategică, de unde putea domina, supraveghea toată zona. Doar invazia bulgarilor din secolele VII-VIII a slavizat denumirea acestei cetăți în Râșnov.

Cum arată pe harta unei țări de limbă latină aceste denumiri slave? Și atunci, pătrunși de un spirit adevărat românesc, mă întreb: **de ce acceptăm denumiri slave, care nu au nicio trăsătură specifică patrimoniului lingvistic național, de popor daco-roman, și nu încercăm să le schimbăm?**

De aceea propunem o reformă prin care toate **localitățile cu denumiri străine să revină la denumiri daco-romane**. Astfel:

- **Corona** să înlocuiască denumirea orașului Brașov;
- **Regna** să-și reia locul ei istoric (în locul denumirii Râșnov);
- **Tibiscum** este denumirea veche a orașului Timișoara. Propunem să se revină la el!
- **Drobeta** să înlocuiască denumirea de Turnu Severin. Este total irațional să denumești o localitate cu trei termeni: Drobeta-Turnu Severin!
- Cluj-Napoca trebuie să-și preia denumirea de **Napoca** a fostei cetăți dacice (Napoca este un nume dacic pur) etc.

Nu ar fi exclus ca unele organe administrative să opună o anumită rezistență față de această propunere, dar datoria noastră este să perseverăm și să schimbăm asemenea denumiri în limba noastră strămoșească.

Fiecare prefectură ar trebui să identifice localitățile din zona ei care nu au denumiri autentic românești sau au un sunet ne-muzical. În locul lor să se adopte denumiri daco-romane sau românești, pentru a înlocui denumirile străine sau urâte (exemplu: denumirea satului Ciorogârla să fie schimbată în Rogala). În acest sens, amintim următoarele precedente: numele capitalei Chinei a fost schimbat din Pekin în Beijing (denumirea corectă în mandarină). Aceeași decizie au luat-o și conducătorii Indiei, prin schimbarea numelui orașului Bombay în numele vechi indian de Mumbai.

Apărarea patrimoniului nostru cultural

Fiecare popor își are istoria, tradițiile, portul, limba, cultura sa, elemente care îi dau specificitate și îl definesc între alte popoare ale lumii. Cultura noastră a fost creată pe parcursul mai multor secole, fiind șlefuită atât de talentul creatorilor anonimi, cât și de intelectuali de seamă. Orice vizitator străin al ținuturilor noastre (Maramureș, Bucovina, Munții Apuseni etc.) constată că tradițiile populare au un caracter aparte, care ne distinge față de orice alt popor din Europa. Originalitatea creațiilor aparținând civilizației tradiționale, bogăția și varietatea datinilor noastre nu au egal în alte țări europene.

Însă un observator atent va constata că întreaga cultură românească este expusă la un continuu asalt din partea mass-media și a făcătorilor de cultură de prost-gust. Educația și cultura noastră pierd cu pași rapizi în fața importurilor de o valoare îndoielnică, a culturii (!) de pe Internet. Libertinajul grotesc din toate mijloacele de comunicare în masă expune tinerii doar la violență, sex, alcool și muzică de prost-gust, înlătură tot ce este tradiție, frumos și valoare morală. Tinerii români nu mai consumă produsele culturii noastre, ci se pleacă fără demnitate în fața a tot ceea ce este american, a tehnologiilor mediatice și electronice străine.

Câți copii îl mai citesc pe Eminescu? Oare mai ascultă ei *Rapsodia Română* a lui George Enescu sau *Balada* lui Ciprian Porumbescu? Câți din noua generație de tineri români admiră pânzele lui Grigorescu, Andreescu, Luchian, Tonitza sau Baba? Câți dintre ei știu că românul Constantin Brâncuși este unul dintre marile puncte de reper în sculptura mondială sau au aflat de existența lui Petre Țuțea sau a lui Ștefan Dumitrescu, cărturar de mare sensibilitate și profunzime filozofică? Dacă nu se iau urgente măsuri pentru apărarea culturii, a educației și a tradițiilor noastre, prezenta generație de români va fi o masă amorfă, incultă, needucată și insensibilă la adevăratul frumos.

În schimb, faptele și moartea grotescă a lui Michael Jackson ocupă zile și săptămâni spațiile mediatice, constituind o preocupare de prim-plan pentru toată lumea. Idoli măcinați de alcool, droguri și imoralitate, dintre care unii, așa-numitele VIP-uri, nu au decât notorietate dâmbovițeană, se află permanent în conștiința publică prin discutarea tuturor detaliilor sordide ale vieții și carierei lor. Nu marile valori culturale, științifice și artistice, ci false valori.

Media din România își mai poate adăuga încă un mare succes: **promovarea manelelor orientale și țigănești** într-o țară care se vrea europeană! Tradiționala noastră muzică populară, cu marea și originala ei varietate, a sucombat în fața manelelor (Vezi Kanal D și alte posturi TV). Gustul pentru aceste văicăreli orientale, cultivat de media zilei, al unei populații și al unor conducători confuzi privind originea noastră, demonstrează că mentalul românesc nu a depășit nivelul... manelelor.

Portul nostru popular atât de frumos și variat este prezentat la unele televiziuni într-o formă stilizată până la a lua forma unor ii și fustițe vag populare, de un gust extrem de îndoielnic. Muzica populară suferă aceeași „stilizare” în programe „etno”, cu lălăieli în stil mai mult manelist, cu mult sclipici, foarte departe de frumusețea și puritatea învârtitelor noastre ardelenesti, a doinelor și horelor românești.

Producătorii TV trebuie să fie mândri pentru victoria modernismului asupra tradiționalismului nostru! Și aceasta sub atenta supraveghere a Consiliul Național al Audiovizualului (CNA). Cu justificată curiozitate ne întrebăm: ce fel de oameni de litere și de cultură românească fac parte din CNA? De ce tolerează CNA asemenea abuzuri și atacuri asupra tradițiilor noastre culturale? **Manelele corup tot ce a mai rămas din muzica noastră tradițională populară.** În nicio altă țară europeană nu s-ar fi tolerat acest abuz asupra tradițiilor naționale!

Știați că în Franța trăiesc 5 milioane de arabi? Știați că în Germania sunt 3 milioane de turci? Însă nici francezii, nici germanii nu vor accepta niciodată ca muzica lor tradițională să aibă infuzii orientale sau nord-africane! Muzica populară germană va dăinui, fiindcă poporul german are o puternică coloană vertebrală. Niciodată nu veți vedea un german să-și unduiască bazinul și să-și miște umerii într-un ritm străin, oriental. Însă dâmbovițenii noștri promovează manelele ca pe ceva original! În ianuarie 2009, am fost vizitați de o delegație a Consiliului Europei. Cu ce credeți că i-au delectat ospitalierele gazde bucureștene? Ați ghicit! Cu manele... Și atunci de ce să ne simțim jigniți când italienii și francezii ne insultă cu termenul de țigani?

Patrimoniul național cuprinde însă și vestigiile istorice, mănăstirile și bisericile cu icoanele lor, monumentele, clădirile, operele de artă, exponatele muzeistice – tot ce ne identifică drept un popor cu o istorie și o cultură milenară. Nepăsarea criminală manifestată în ultimii 25 de ani față de moștenirea noastră spirituală a dus la distrugerea și înstrăinarea a numeroase elemente ale acestui patrimoniu, care ar trebui conservat și apărut cu sfințenie, dacă nu din patriotism, atunci din motive mai pragmatice, deoarece se pierd surse importante de venit din

turism. România ar putea deveni ținta turismului cultural, cu beneficii imense pentru buget, dar și pentru industriile conexe și pentru posibilitatea absorbirii unei importante părți a forței de muncă disponibilizate în ultimii ani.

România, țară necivilizată

Situația din țară și mai ales comportarea necivilizată a românilor lasă foarte mult de dorit. Demonstrăm o acută lipsă de maniere și de comportare civilizată, foarte vizibilă în special când românașii noștri călătoresc în străinătate. În nicio țară civilizată nu **se scuipă pe jos, nu se suflă nasul pe jos!** Nimeni nu mănâncă **semințe de floarea-soarelui, care să fie apoi scuipate pe jos!** Murdăria din spațiile publice ale tuturor localităților nu are egal în Europa! **Asemenea metehne balcanice ar trebui eliminate prin amenzi drastice.** Cât de necivilizată este România? Uitați-vă cum se manifestă unii spectatori la jocurile de fotbal și handbal! Uneori jucătorii echipei adverse sunt scuipați și înjurați! După un joc de handbal, doi jucători străini au spus că vor părăsi Romania! Nu-i așa că suntem foarte civilizați?

Abuzul asupra soțiilor și copiilor este unul din cele mai necivilizate acte sociale pe care le poate face un bărbat. Aceste acte primitive, de a-ți bate soția și copiii, sunt de neacceptat și nu sunt doar rezultatul alcoolismului, ci reprezintă și un act de necivilitate. Cum s-a putut transforma un bărbat, care s-a căsătorit din iubire, într-o brută? Cum este posibil să-ți bați copiii, ființe minore, sensibile și în căutare de dragoste părintească? Consider că abuzul contra familiei, fără protecție, să fie obiectul unei legi clare și cu pedepse drastice. Abuzurile din interiorul unei familii se pot evita prin discuții calme și cu un ton moderat, tipice unor persoane civilizate.

Baza familiei sunt cei doi parteneri de viață: soțul și soția. Ca atare, ei trebuie să-și împartă responsabilitățile în familie în mod egal. Nu este acceptabil ca atunci când soții vin acasă el să se uite la Tv, iar soția să gătească! Și soțul poate să participe la aceste activități tipice, familiale: de la a ajuta soția la pregătirea vegetalelor pentru gătit și până la spălatul vaselor (să știți că eu sunt un mare specialist la spălatul

vaselor!). Un alt element eficient privind înțelegerea în familie este ca tot ce se va realiza în familie, în viitor, să fie planificat în prealabil de ambii soți. În acest fel, se îndepărtează orice surpriză neplăcută, de genul: „Luci, să știi că am decis ce mașină voi cumpăra în acest an!”

O atitudine similară trebuie găsită în relațiile cu copiii Dv. Încercați să decideți anumite reguli și responsabilități în familie. Copiii trebuie să știe care sunt responsabilitățile lor școlare, dar și cele familiale.

Atunci când copiii nu respectă regulile stabilite împreună, trebuie să știe însă că este un preț pe care îl vor plăti. Cu țipete și bătaie nu se rezolvă nimic. Din contra, copiii vor reacționa exact opus așteptărilor Dv. De aceea vă propun să încercați cu pedepse, aplicate progresiv, precum: nu-ți mai dau bani pentru jucăria X; nu te duci la concertul Y, nu vei primi tricoul pe care-l dorești, etc.*

Scuipatul, suflatul nasului și consumul de semințe de floarea soarelui pe stradă și în stadioane (scuipatul resturilor de semințe) este o lipsă de maniere și civilizație tipică Balcanilor. Pedepsirea exemplară a făptașilor ar fi un început bun pentru eliminarea acestor tare sociale românești.

Problema câinilor vagabonzi, periculoși și jalnici, atrage atât o drastică critică europeană, cât și a românilor cu demnitate națională.

Trebuie să cerem primăriilor, în modul cel mai răspicat posibil, rezolvarea, exterminarea, cât mai rapidă a câinilor vagabonzi!! **În România câinii sunt cele mai chinuite animale.** Este inuman cum sunt tratați câinii de unii oameni: în lanțuri, cu spații vitale foarte mici, care, în multe locuri, se văicăresc în modul cel mai jalnic. Datorită unor asemenea comportări noi chiar ne justificăm denumirea de balcanici!

Murdăria și gunoiul sunt vizibile peste tot. Mai ales în sate și în unele cartiere din marile orașe. Motivele sunt multiple: de la delăsarea și nepăsarea oamenilor până la **rolul primarilor**. De aceea trebuie revizuit rolul primarilor: în loc de **agenți electorali**, **primarii trebuie să fie gospodarii comunității**. Regretabil, unii primari se ocupă de lucruri neesențiale în loc să verifice, la anumite intervale, cum arată

comunitatea. Să vă dau două exemple: în 2010 am fost la Bistrița cu autobuzul. Stațiunea în care am ajuns era plină de murdărie și cu bănci care nu au fost vopsite de la instalarea lor! O situație similară am observat la Sighișoara, unde, în 2009, am vizitat cetatea. În tunelul care duce sus la biserica de pe piscul dealului, am observat ca lipsea o scândură. Când am revăzut cetatea în 2013 scândura de la tunel era tot... lipsă! Și asta în Ardeal! Oare cum o fi în alte părți ale mioriticei noastre Românie?

Noii români de după 1989 pot fi asemănați cu niște creaturi care au reușit să iasă din jungla comunistă și care, ajunse în libertate, nu știu să se comporte. Ne-au trebuit 60 ani pentru a ieși din marasmul războiului din 1940-1945, apoi a junglei societății comunizate, ai cărei cetățeni au fost tratați ca niște sclavi. O populație al cărei scop a fost doar **supraviețuirea** nu putea să-și păstreze nivelul de civilizație atins de România de dinainte de război.

Principala vină a stării de criză în care am ajuns se datorează însă unei **clase politice incompetente**, iresponsabile, ignorante, arogante, îmbogățite din surse obscure și anti-naționale. Conducătorii politici post-decembriști au sabotat reformele, necesare nu numai pentru a ne reface economia națională, dar și pentru a reveni la o democrație și civilizație europeană. Libertatea de care s-au bucurat românii după 1989 a fost înțeleasă profund greșit. Tinerii au avut acces nelimitat la Internet și la programele TV la modă (sex, alcool și imoralitate), ceea ce a sustras generațiile perioadei post-decembriste de la preocupări serioase privind viitorul lor și al țării. Nivelul de cultură, de educație și de profesionalism a scăzut continuu și îngrijorător. Patriotismul lor este șubred, iar idealul unora este să-și părăsească țara.

Nimic nu este mai cumplit decât uitarea de sine, de neam și țară!

Media, în general, și canalele TV, în special, nu consideră că rolul lor este și de culturalizare și de civilizare a unor tineri confuzi și fără idealuri serioase în viață. Pentru noua burghezie, îmbogățită zilei, care au acaparat și o bună parte a mass-media, aceste generații de tineri nu reprezintă decât o masă de consumatori, o sursă de profituri. Și

fiindcă programele TV sunt non-culturale, complet dezinteresate de civilizarea publicului, constatăm că societatea română este incultă, nemanierată și necivilizată. Inculții și necivilizații au ceva în comun, elementele care-i disting de restul populației fiind¹¹:

- **Lipsa de modestie.** În loc ca un om de succes să se comporte cu modestie (de ce nu învățăm acest lucru de la americani sau de la occidentali?), el se becalizează, este incult și agramat, arogant, fățarnic, plin de ifose și... manelist;
- **Lipsa de control în manifestări.** Necivilizații au nevoie de atenție! Pentru a atrage atenția asupra lor, necivilizații sunt gălăgioși și se manifestă cu gesturi largi, total necontrolate;
- **Făloșenia** (apanajul omului necivilizat și incult), adică le place să-și arate statutul social cucerit recent, că au mașini scumpe, ceasuri scumpe (de obicei Rollex), că poartă doar obiecte vestimentare de import (Gucci, Armani) etc. Chiar nu știu că, indiferent de marcă, toate obiectele de îmbrăcăminte sunt făcute în aceleași țări și fabrici? Că doar etichetele sunt diferite? Multă vestimentație Gucci se fabrică chiar în... România, la Vaslui! Cerem scuze că vanitatea unor entuziaști Gucci va fi lezată de această informație! Chiar ne întrebăm cât de mult vor fi afectate orgoliile unor dandy români când vor afla că poartă marca Gucci de... Vaslui!
- **Se cred foarte importanți!** Utilizează orice ocazie pentru a-și etala și a face caz de bogăția acaparată prin mijloace misterioase. Pentru a fi popularizați, pentru a atrage atenția asupra lor și a importanței lor, ei cumpără spațiu la unele canale TV și la alte organe mediatice. Noua clasă de parveniți din surse obscure pretinde că are obraz subțire... Iar obrazul subțire cu... mașini scumpe se ține!
- **Copiii parvenitilor** post-decembriști au o comportare de alintați. de domnul Goe! Lor trebuie să li se acorde tot ce-i mai scump și mai frumos în lume. Mai ales mașini scumpe, bolizi de mare viteză și foarte zgomotoși! În nebunia lor de copii teribili, peste 40 au suferit deja accidente fatale. Oare acesta este prețul bogăției și al făloșeniei?
- **Limbajul corporal și facial specific.** Când discută, iau un ton grav, plin de importanță și cu o mimică de lehamite, o expresie facială țigănească, cu contorsionări faciale de tragedie antică,

iar colțurile buzelor sunt trase în jos, a scârbă. Doar fiindcă scot niște sunete care au unele asemănări cu limba română nu trebuie să le dea dreptul să se creadă culți sau literați!

- **Uniforma de parvenit** îi face ușor de remarcat: costumație colorată, de la culoarea verde la violet sau cardinal!, le place să poarte ochelari negri de mafioți și să fumeze trabucuri. Vedeți Dv. trabucurile le dau o notă de... distincție! Unii sunt prezenți în conducerea unor cluburi de fotbal. De fapt, mulți proprietari de echipe de fotbal și cei din jurul lor dau imaginea societății românești post-1989, o societate în care valorile au fost complet inversate;
- **Țigănia**, un alt aspect al statutului nostru de țară necivilizată. Nu am reușit să-i civilizăm pe țigani. Se pare că ne-au... țigănit ei pe noi! Mai nou, mulți europeni ne consideră... țigani! Suntem „îndatorăți” față de mass-media românească, fără atitudine (în special postul Acasă pentru programe ca *Inimă de țigan* sau *Regina*) și față de politicienii fără coloană vertebrală, pentru imaginea creată în Europa.

Imaginea țării noastre este dezastruoasă! Emigrarea în Vest a noii generații de țigani, în special a șatrelor de țigani care maltratează populația din Italia, Spania, Norvegia, Germania și Franța, a dus la adevărate tragedii, în special în Italia. Un parlamentar italian spunea de curând că ceea ce-i identifică pe români ca națiune este... Abuzul! Ceea ce este complet fals! Dar comportarea unor cetățeni români din Italia și Spania mai are și alte caracteristici: cerșetorie, hoție, lipsă de maniere, neseriozitate, golănie, alcoolism, ceea ce îndreptățește de multe ori acuzațiile denigratoare ale ziariștilor și politicienilor din aceste țări.

Regretabil însă, nimeni nu are curajul să pretindă segregarea etnică între români și țigani, pentru că nu corespunde principiului de „**corectitudine politică**”! Pentru a educa populația țărilor din Occident privind originea țiganilor este necesară o informare organizată asupra țiganilor și a originii lor. Ce fac diplomații noștri? Ce fac în acest sens parlamentarii noștri din Consiliul Europei? Se pare că imensa noastră tragedie privind imaginea românilor o datorăm, în mare măsură, impunerii conceptului de „**corectitudine politică**”. De fapt „corectitudinea politică” nu este altceva decât o nouă formă de **cenzură! Majoritatea este cenzurată de minoritate!**

Stimați parlamentari, nu credeți că ar trebui să vă preocupe și imaginea României, nu numai importanța Dvs. și a beneficiilor pe care le aveți?

Necesitatea reformării mediei

De la începutul impunerii ei pe piață, rolul cel mai important al mass-media a fost acela de **informare și educare** a publicului. Dacă în multe rânduri, presa a fost eficientă în a apăra interesele, asumându-și rolul de jandarm al lipsei de etică și moralitate a politicienilor și a executivului marilor companii, nu același lucru putem spune despre rolul ei educativ și chiar informativ. Lupta pentru profituri cât mai mari este legitimă atât timp cât nu se compromite rolul primordial al mediei în societate, acela de **a apăra integritatea societății prin denunțarea racilelor ei**. Pentru a împiedica media de a fi un instrument de manipulare pentru marile conglomerate internaționale, de a deveni doar un furnizor de profit, ea trebuie să se auto-reformeze, să evadeze de sub controlul marilor corporații și să-și recâștige independența editorială. Reformarea mediei trebuie să se bazeze, parțial sau integral, pe următoarele elemente:

- **Interzicerea de către stat a tendințelor de monopol asupra mediei**, a controlului unui singur proprietar asupra unui număr mare de mijloace de comunicare în masă, eventual de mai multe tipuri; Am fost șocat de conținutul anti-Trump al mediei românești, în perioada 2016-2017. Informațiile transmise de stânga americană (CNN, ABC, CBS, New York Times, Washington Post etc.) erau identice în Romania! Ce demonstrează acest lucru? Că proprietarii unor companii mediatice din Romania sunt manipulate sau dominate financiar de stânga americană (George Soros)?!

Președintele Donald Trump a fost insultat, ridiculizat și chiar jignit de unele elemente ale mediei românești. Nu același lucru l-au făcut media din Ungaria. În același timp, Președintele Ungariei, Viktor Orban, a fost tranșant pro-Trump! Nu întâmplător Dl Viktor Orban se va întâlni cu Președintele American! Iar noi, rafinații români, vom plăti prețul stupidității și lipsei de înțelegere a fenomenului Trump.

- **În multe țări, în special în SUA, media este porta-vocea ideologiei de stânga.** O mare parte a mediei Americane (80%) promovează ideile socialiste, în care guvernul trebuie să controleze toate aspectele vieții politice și sociale. Invariabil, presa de stânga este anti-republicană, anti-patriotică și pro-democrată (Partidul Democrat/Socialist).
- În cazul României: a cui porta-voce sunt TV Antena 3 și Romania TV?
- **Interzicerea acaparării mediei de către conglomerate economice,** caz în care **conflictul de interese** este mai mult decât vizibil (exemplu: media nu va putea raporta informații critice privind corporația de care aparține, devine subordonată intereselor proprietarului sau este doar un mijloc de promovare a produselor firmei-mamă);
- **De-monopolizarea marilor corporații mediatiche în companii mici, specializate:** media audio-vizuală (radioul și televiziunea), media tipărită (ziarele și alte publicații) și media electronică (Internetul). În acest fel media va deveni mai eficientă și va servi mai efectiv dreptul publicului de a fi informat corect, de a avea acces la informații nedistorsionate de interese monopoliste;
- Media nu trebuie să fie subordonată doar unor scopuri mercantile;
- Media trebuie să faciliteze discuții libere privind rolul ei în societate. Pentru a asigura acest deziderat public, media tipărită va trebui să ofere cititorilor rubrica **scrisori către editor**, unde cititorii să-și poată exprima poziția față de anumite evenimente sau articole scrise în ziare (ca un forum la articolele publicațiilor electronice);
- **Interzicerea manipulării informațiilor cotidiene de către mass-media. Exemplu:** „Rușii vor ataca în 60 zile”! Care este scopul acestui titlu de articol dacă nu manipularea și atragerea oamenilor pentru a citi articolul respectiv?;
- **Transparența în sursele utilizate: interzicerea utilizării așa-numitelor „surse confidențiale” de informații;**
- **Interzicerea transformării femeilor într-un obiect de sex, chiar dacă unii baroni mediatici cred că doar „sexul se**

vinde”! Calitatea se vinde și mai bine! Folosirea femeilor în această postură este înjositoare în sine și, de asemenea, presupune discriminare sexuală;

- Este regretabil că media acceptă să se îngroape în mediocritate, vulgaritate și sexism. Să intoxice viața tinerilor cu erotism. Expunerea erotismului fără nicio reținere a început să aibă efecte dezastruoase asupra tinerilor. Dovada: tinerii nu mai sunt preocupați de învățătură, ci de erotism! Iar rezultatele academice sunt detestabile. Așa își joacă media rolul ei educațional?
- **Interzicerea promovării unui stil artificial de viață, care nu există în realitate: „viața în roz”, veselie, petreceri cu consum mare de alcool, droguri, neseriozitate, imoralitate, lux și sex, sex, sex!**
- **Interzicerea exploatării copiilor și a tineretului, pe Internet, pentru promovarea pedofiliei, alcoolismului, drogurilor și erotismului.**
- Cât talent gazetăresc este necesar pentru a discuta despre sâni proeminenți, în care se injectează silicon? Noul subiect educativ (!) promovat de unele elemente ale mediei este: profundorul masiv! Cât de intelectuali am devenit! Pentru asta sunt necesari patru ani de studii universitare?
- În fuga mediei după subiecte frapante sunt întrebuințate titluri care: induc frica (rușii se gândesc la al treilea război mondial!), panica, ne invadează spațiul și intimitatea proprie (x se iubește cu y!). Cine vă dă Dv. dreptul de a ne invada intimitatea? Nu pentru asta există presa liberă! **Libertatea mediei înseamnă să expuneți tot ce este rău în societate și nu să invadați dreptul nostru, al cetățenilor, la o viață liberă!**
- Apelez la media din România să **renunțe la romgleză și să promoveze o limbă româna literară!**
- Fac un sincer apel la profesioniștii adevărați ai mediei, să renunțe (în special la TV) la limbaj suburban, injurii, agresivitate cu mulți decibeli, lipsă de maniere etc. Avem idealuri europene, dar ...nu reușim să ajungem la ele!

În condițiile în care unele organe mediatice nu-și impun un cod de funcționare, bazat pe profesionalism și pe etică profesională, și mai ales în condițiile în care media abuzează de exprimări și imagini erotice, imorale, de distorsionarea și fabricarea informațiilor, de ofensarea fără dovezi clare a persoanelor publice (defăimare, calomnie, insultă), propunem următorul cod de funcționare a mediei:

- Auto-monitorizare, prin înființarea unui organism independent (gen Uniunea Ziariștilor); Monitorizarea mediei de către organe ca:
 1. Agenția de monitorizare a mass-media
 2. Organizații non-guvernamentale (ONG-uri) specializate
 3. Consiliul Național al Audiovizualului (CNA)
- Dacă dreptul publicului la informații corecte și morale este încălcat de organe mediatice care difuzează informații incorecte, insulte și calomnii, ziaristul în cauză trebuie penalizat:
 1. Prima ofensă: admonestarea vinovatului și retractarea celor afirmate;
 2. În caz de recidivă: admonestarea organului de presă;
 3. Pentru repetarea aceleiași ofense: amendarea financiară a ziaristului și a organului mediativ cărui îi aparține.

Separarea bisericii de stat

Deși nu cred că sunt original, mă voi aventura să spun că dacă nu ar fi existat religia cred că aş fi încercat s-o creez eu! Din fericire ea există. Și există de foarte mult timp.

Valoarea religiei este esențială pentru o țară cu valori morale. Ea trebuie să ne întărească moral, etic și în relațiile personale și familiale. Credința în Dumnezeu trebuie să ne dea speranță, încredere în noi și putere de a învinge răul.

În teritoriile unde trăiesc românii de astăzi, credința în Puterea Divină a evoluat în mai multe etape:

- Zamolxianismul

De la începutul istoriei noastre, de peste 5000 ani, noi am avut aceeași religie: **o religie monoteistă**, adică o credință într-o singură divinitate. Această divinitate la daco-geți se numea Zamolxis, sau Gebeleizis. După unii autori antici, Zamolxis era considerat și om, dar și o divinitate supremă. În perioada 3000-2000 î.Hr., Zamolxis și Zarathustra (sau Zoroastru) erau cele mai influente personalități din zona noastră geografică: Zarathustra, în Mesopotania și Zamolxis într-o zonă geografică foarte mare a tracilor: din Marea Baltică, până în Elveția de astăzi, râul Nipru din Ucraina, peninsula Balcanică și până în vestul Turciei actuale.

Zamolxianismul, ca filozofie și credință divină, promova viața eternă, credința în imortalitate. Zamolxis era considerat un doctor al sufletului, spunând că nu poți să vindecî trupul fără a ține seama de suflet. De aceea, această divinitate a străbunilor noștri daci promova medicina sufletului, ideea de a tempera, de a liniști sufletul omului. Tradiția daco-geților spune că spre sfârșitul vieții lui, Zamolxis s-a retras într-o peșteră, peștera Polovragi din munții Parângului. În acea parte a țării noastre, dacii aveau un Munte Sacru, Kogaionon. Acest loc era inima spiritualității dacilor. De fapt, întreaga zona era încărcată de spiritualitatea zamolxiană.

Toți marii învățați ai antichității îl considerau pe Zamolxis divinitatea supremă a tracilor. Herodot, „tatăl istoriei”, care a trăit în anii 484-425 î.Hr., a specificat în lucrarea lui majoră (*Istorie*, IV, 93-96) că daco-geții credeau că după moarte se vor duce la Zamolxis. De aceea, cred că zamolxianismul era superior altor religii din antichitate, cum ar fi haosul grecesc și roman, dar și egiptean, cu zeci de zei. Pentru orice activitate era un zeu!

Continuatorul zamolxianismului a fost marele erudit dac, Deceneu, un preot-filozof care, în perioada regelui Burebista (anii 82-44 î.Hr.), a făcut multe reforme civice și morale, și fiindcă dacii noștri închinau prea multe cupe de vin în cinstea lui Bacchus, zeul greco-roman al vinului, viței de vie și al extaziei lumești, regele Burebista a ordonat distrugerea în masă a viței de vie de pe teritoriile daco-geților.

Legile emise de Zamolxis, numite și „**legile belagine**” sau legile frumoase, erau transmise atât oral, cât și prin scris. Astfel, Platon (428-348, î.Hr.) confirma că în nordul Traciei/Daciei existau cele mai vechi legi scrise, iar Ovidius, poetul roman exilat la Tomis (Constanța), chiar a și scris un volum de poezii în limba daco-getică. Alți oameni de litere confirmă același lucru: Iamblicus (sec III d.Hr.) spune că dacii aveau legi scrise, adevăr susținut și de istoricul Jordanes (sec.VI d.Hr.) și Dionisie Exigul, misionar născut în Dobrogea noastră (sec. VI, d.Hr.). Cazul lui Jordanes este foarte important, fiindcă el a servit Roma ca „notarius”, secretar pentru zona de Sud-Est al Daciei, și, ca atare, cunoștea în mod real felul de viață și obiceiurile dacilor.

Zamolxianismul ca religie și filozofie de viață a fost un precursor al creștinismului. Astfel se explică facila tranziție a străbunilor noștri daci de la zamolxianism la creștinismul catolic.

- Creștinismul

Deși sunt unele controverse privind maniera și perioada istorică privind creștinarea dacilor/daco-romanilor, creștinismul a pătruns în Dacia în mod treptat, primii emisari ai acestei religii fiind migranții romani veniți în Dacia în căutare de pământ agricol fertil, soldații și administratorii Romani. Însă romanii au mai avut și un alt rol în Dacia: acela de administratori. Fiindcă romanii, ca orice alte forțe dominante, imperiale, erau extrem de bine organizați, toată documentația administrativă fiind făcută și păstrată scriptic.

În acest proces administrativ, au fost implicați și unii daci, iar calitățile administrative ale romanilor au fost transmise și daco/romanilor. Cu alte cuvinte, după retragerea administrației romane din Dacia, daco-romanii au preluat toată administrarea teritoriilor lor, deci scrisul din Dacia nu a dispărut, așa cum ne vom referi în cele ce urmează. Din contra, dacii aveau scrisul lor (vezi referirile făcute mai sus).

Prima formă de creștinism în zona locuită de romani a fost de rit catolic!

În perioada post-romană și în zonele locuite de dacii liberi, zamolxianismul nu a dispărut, ci a fost amalgamat cu creștinismul catolic, proces destul

de facil fiindcă ambele religii erau monoteiste. Însă influența romană a continuat să fie determinantă în Dacia, fiindcă procesele administrative, educative și religioase se făceau tot în **limba latină**. Acest lucru este demonstrat de către emisarii bulgari ai împăratului Assan (care a domnit în anii 1185-1196) al imperiului bulgaro-român (de fapt era vorba nu de români, ci de aromânii și tribalii daci din Sudul Dunării, din Bulgaria).

- Cum a ajuns România să fie o țară ortodoxă?

Ortodoxismul a fost introdus pe teritoriile românești prin forță!

Să-l lăsăm pe istoricul nostru A. D. Xenopol să descrie evenimentele din perioada când ortodoxismul a fost introdus pe teritoriile locuite de români:

„Sfântul Teofilact, patriarh al Trinov-ului (Bulgaria) l-a invitat pe împăratul Assan să treacă în Valahia pentru a o cuceri și a o **curăți de erezia romană**! Assan pătrunse acolo (1193 d.Hr.), supuse cele două Valahii (adică Valahia propriu-zisă și Moldova), forță pe Valahi, care până atunci citeau în latinește, să părăsească confesiunea latină și să nu mai citească în latinește, ci în bulgărește, și **ordonă ca celui ce va citi în latinește să i se taie limba**. Atunci Valahii începură să citească bulgărește.”

În *Istoria sloveno bolgarskaja* (vezi bibliografia) se specifică că Assan a **expulzat limba latină din biserica română, pentru a izgoni erezia latină și a introduce limba bulgară**. „Aceasta confirmă că înainte de pătrunderea limbii bulgare în biserica românească, aceasta avea limba liturgică în limba latină” (A. D. Xenopol).

Chiar și Dimitrie Cantemir, în *Descriptio Moldaviae* (pagina 152), arăta că după Conciliul de la Florența (1437) diaconul Marc Efesianul, de origine bulgară, pentru a „stârpi cu și mai multă ușurință sămânța catolicismului din Moldova și de a împiedica pentru totdeauna pe tineri să mai citească sofismele Latinilor, convinse pe Alexandru cel Bun, domn al țării, nu numai să izgonească din țara sa pe toți indivizii de altă credință, ci și să **excludă literele latine din toate scrierile** și să introducă în locul lor scrisul slav” (Dimitrie Cantemir, citat de Xenopol).

Acest eveniment demonstrează că, deși ortodocșii au încercat să „stârpească” catolicismul și scrisul latin încă din anii 1200 d.Hr., acest lucru nu a fost realizat nici chiar în anii 1400!! Ca atare, timp de peste 1400 de ani religia românilor a fost cea catolică!

- Posibila explicație privind dispariția vestigiilor Dace!

Pentru ca bulgarii să domine în totalitate noua lor cucerire religioasă și politică din nordul Dunării, au utilizat o metodă arhicunoscută la alte popoare cuceritoare: **au distrus toate vestigiile scrise în limba latină**. Au tras cu tăvălugul! **Au distrus tot ce putea compromite dominarea lor**, însă acest proces nu s-a limitat numai la scrierile bisericești, ci și la cele din educație și administrație.

În acest fel **ortodocșii bulgari au exclus latinismul și catolicismul din țările românești prin forță brută** și manipulări religioase. Acest abuzuri și distrugerii din evul mediu mijlociu au fost comise de bulgari și apoi de ortodocșii români, însă, contrar așteptărilor, **noțiunile fundamentale ale religiei creștine din Romania s-au păstrat și sunt de origine latină**, dar în ciuda impunerii cu forța a ortodoxismului oriental asupra românilor, **noțiunile religioase de origine slavă au un rol secundar în biserică**.

<i>Când dorești ca trecutul unui popor să fie uitat le distrugi vestigiile scrise.</i>
--

În pofida încercărilor comise de ortodocșii bulgari și români de a demonstra că noi, românii, suntem ortodocși dintotdeauna, este evident că înaintea creștinismului impus de bulgari, ortodoxismul, **religia noastră originală a fost de formă latină, deci catolică!**

Impunerea ortodoxismului în Romania a avut însă și un efect malefic: ne-a îndepărtat, ne-a separat pe noi, românii, de civilizația Vestului European. Astfel că, în loc să fim marcați de efectele culturale și etice ale Apusului, noi avem o mentalitate și spiritualitate orientală, balcanică!

În același timp, ortodoxismul a mai reușit un lucru nespecific nouă: a impus prenume de origine greacă într-o țară unde până în anii 1400 existau doar prenume de origine Dacă și Romană. Astfel că teritoriile locuite de romani au fost... ionizate și gheorghizate! Prenume ca Ion, Gheorghe, Vasile, Dumitru, Nicolae, etc. sunt considerate ca fiind ...neaoșe! Adică românești. Ceea ce este un sacrilegiu cultural. Astfel ca și la acest capitol important pentru identitatea unei națiuni, noi am fost grecizați! Am uitat într-un mod lamentabil de trecutul nostru daco-roman.

Forma creștinismului nostru are rădăcini profunde de origine latină, catolică. Nici chiar francezii, spaniolii sau portughezii nu au cuvinte religioase atât de corect latine cum se găsesc în religia românilor.

Faptul că majoritatea românilor sunt de religie ortodoxă a fost însă des manipulat de ruși pentru a penetra în țara noastră și Republica Moldova (Basarabia). Acest adevăr l-a făcut pe Dl. Daniel Funeriu, fost ministru al educației, să spună că Biserica Ortodoxă Română (BOR) „e, în parte, infiltrată de oameni în solda sovietoidă” (*Cuvântul Ortodox*, 2,08, 2014), deci a rușilor. Mitul rusesc, „noi toți suntem ortodocși”, este doar un motiv propagandistic, de a penetra și manipula guvernul României. Acest adevăr a făcut ca biserica din Republica Moldova să fie ruptă în două: o parte aparține Patriarhiei Moscovei, cealaltă fiind atașată Patriarhiei României.

Abuzurile comise asupra altor biserici din România au fost realizate în perioada comunismului. Pentru a avea o singură religie, religia de stat, confesiunile neortodoxe au fost interzise, iar bisericile lor au fost confiscate. Cea mai mare pierdere au suferit greco-catolicii din Ardeal. Toate bisericile construite de ei au trecut în proprietatea Bisericii Ortodoxe Române (BOR). Multe din ele nu au fost retrocedate nici până în zilele noastre. **Așa se procedează între frații creștini?**

Romania post-1989 a trecut prin multe transformări. Același lucru se poate spune și despre schimbările vizibile în BOR și la unii preoți. Deși sunt mulți preoți ortodocși care pot fi considerați sfinți, sunt mulți alții care s-au... adaptat la modernismul nostru. Deși unii preoți se ascund sub sloganul „să nu faci ce face popa, ci ce spune popa”

unii dintre aceștia spun ce trebuie în timpul liturghiei, dar se comportă altfel când ies din biserică, o comportare prea *lumească*. Astfel că vedem preoți cu mașini prea luxoase pentru o umilă față bisericească. Alții s-au implicat în afaceri profitabile. Se pare că mulți preoți **au uitat de umilință!**

Relația BOR cu guvernele post-decembriste are o tentă afaceristă. În special relația dintre BOR și PSD. Astfel că unii preoți au devenit agenți electorali. Votați PSD! Preafericitul Daniel, Patriarhul BOR a uitat de umilință. Câștigă peste 13.000 roni (Ziare.com, 10.12.2014) față de majoritatea populației, care are un modest salariu lunar! Unde-i umilința? Credem că păstorii bisericilor ar trebui să fie umili și să nu fie atrași de plăceri lumești!

Relația politică dintre BOR și unele guverne, în special cu PSD, se bazează pe sloganul „**Noi vă construim biserici, voi ne dați voturi!**” Între anul 2004 și 2014 s-au construit peste 5100 biserici!! Spre surpriza multora, **cea mai profitabilă activitate economică a României este construirea de biserici**, nu de spitale, școli, infrastructură! Nu, ci construirea de biserici! Statul nostru a cheltuit, din banii luați de la Dv., **între 3.5-4 miliarde euro!** Iar Catedrala Mântuirii Neamului va costa cel puțin 800 de milioane de euro! După asemenea cheltuieli inutile, chiar credeți că o să ne...mântuim!

Nu credeți că Preafericitul Daniel a fost prea influențat de faraonii egipteni? **Nu este Catedrala Mântuirii Neamului piramida construită pentru păstrarea în nemurire a numelui Patriarhului Daniel?**

BOR mai trage multe alte profituri de la stat: multe clădiri și vile donate BOR-ului. Mii de hectare de păduri donate BOR-ului! Unele dintre aceste păduri, cum ar fi pădurea de castani aparținând Arhiepiscopiei Râmnicului, au fost... defrișate! Ce profit a acumulat Arhiepiscopia Râmnicului din aceste defrișări? Pentru ce are BOR-ul nevoie de atâtea bogății? Chiar nu știe BOR că îmbogățirea sa este în detrimentul populației? **Acumularea de bogăție a BOR crește proporțional cu sărăcia populației, întrucât toate aceste bogății și lux sunt plătite de Dv.!**

Nu întâmplător popularitatea BOR și a preoților este în scădere vertiginoasă!

BOR, precum și celelalte confesiuni religioase din Romania, ar trebui să:

- se implice în acțiuni de îmbunătățire a moralității, eticii și caracterului
- fie profund implicat în **eliminarea avorturilor**
- devină o voce foarte puternică pentru **stârpirea drogurilor** între tineri și a **traficului de carne vie!**
- oprească imoralitatea și sexismul din unele segmente ale mediei
- educe populația privind violența în familii
- **promoveze creșterea natalității**

Există mulți intelectuali și elite naționale care consideră că este timpul ca și în România să se realizeze **separarea bisericii de stat!** Acest lucru există în majoritatea țărilor civilizate. Peste tot se spune: vrei să te rogi lui Dumnezeu? O poți face și acasă! Sau, **plătește tu, credinciosule, pentru biserica în care dorești să te rogi! Și nu din taxele percepute nouă!**

Însă mai există o mare masă de oameni care asociază ortodoxismul cu corupția. De fapt Transparency International (TI), o organizație civică internațională, a făcut în 2012 un sondaj privind corupția în Europa. Din totalul de țări (43) unde s-a analizat nivelul corupției, România s-a clasat pe locul 29! Însă TI a mai analizat și religia țărilor cu nivelul de corupție mare pentru a verifica dacă există o corelație între corupție și religie. Astfel că din totalul de 14 țări cu cea mai mare corupție:

- 11 țări sunt ortodoxe
- 2 țări musulmane și
- 1 țară catolică

Acest clasament este destul de explicit privind influența religiei asupra populației, a moralității și eticii ei. Ortodoxismul și originea lui orientală,

fanariotă, a avut un efect nefast privind corectitudinea oamenilor. Deși la începutul evului mediu și catolicii aveau o mare doză de corupție, după anii 1500 maniera de comportare a oamenilor s-a schimbat, devenind mai morali, corecți și incoruptibili. Observatorii acestui fenomen consideră că romano-catolicii s-au adaptat mai bine din punct de vedere moral și etic la învățăturile bisericii lor.

Acest lucru este vizibil în Ardeal, unde trecutul catolic a lăsat urme importante privind cinstea, seriozitatea, etica și moralitatea cetățenilor. În plus, ardelenii sunt mai serioși, muncitori, gospodari și cu un nivel de trai superior. Însă corupția (mita) este cea mai vizibilă în rândul birocrăției, ea fiind influențată direct de metehnele împrumutate de la greci, adică de la cei care au administrat teritoriile locuite de români după anii 1200.

Cunoscutul sociolog și filozof român, Dumitru Drăghicescu, consideră că biserica ortodoxă a fost pârghia care a dus populația României la corupție, delăsare și lene! Ce se făcea în Fanar (cartier al Constantinopolului) este vizibil și la noi. Tot Drăghicescu este cel care respinge afirmațiile bisericii ortodoxe că aceasta ne-a scăpat neamul și țara de la pieire! Din contră, Drăghicescu afirma că „*slavismul bulgar sau moscovit stau gata, în două rânduri, să ne înghită*”.

Toate acțiunile BOR sunt observate și judecate de populația României. Mai ales de tineri. Și atunci de ce să fim șocați când unele personalități, cum este Lawrence M. Kraus (Ziare.com: 08.11.2014) cosmolog și teoretician în fizica spațială (The religion and science debate. Yale University Press 2009), consideră că religia ar putea dispărea din societate în cca. o generație (25 ani)? **Ce vor face atunci profitorii religiei?**

Concluzii

Multe popoare europene au pierdut teritorii naționale, au trecut prin crize de identitate sau au fost la un pas de obliterare intelectuală, culturală și lingvistică. De aproape 2000 ani poporul român plătește tributul unei așezări geografice extrem de vulnerabile, dar acest tribut a fost mult amplificat de conducătorii noștri politici din ultimii ani, fără caracter

și demnitate națională, lipsiți de patriotism și de coloană vertebrală. Ei uită foarte adesea că țara noastră nu este a lor, ci a noastră, a tuturor! Este dreptul și obligația noastră să scuturăm jugul nepăsării pe care-l purtăm de 25 ani!¹²

Nepăsarea este egală cu complicitatea. Nepăsarea noastră față de abuzurile politicianilor și ale birocrăției ne face complicitii lor în continua demolare a României, a interesului țării și în perpetuarea depravării morale ce există în România.

Reformele pe care le propunem vor schimba din temelii societatea românească, afectând toate compartimentele ei: politic, economic, social, juridic, cultural, educațional și uman. Necesitatea lor e dovedită de lunga listă a racilelor acestei societăți bolnave și mai ales îmbolnăvite de corupție, demagogie, minciună, aviditate, dispreț față de lege și de oameni, lipsă generală de bun-simț și de măsură. Reformele vizează **toate compartimentele societății** (nu se poate trata și vindeca o parte a unui organism fără să tratezi întregul, deoarece organismul se poate îmbolnăvi din nou):

- Marile crime împotriva umanității din secolul al XX-lea au fost comise de o singură ideologie politică, cea **socialist-comunistă**. Pentru a **evita noi crime** contra umanității, **trebuie să eradicăm atât partidele politice, cât și ideologiile lor**. România are nevoie de **administratori** (manageri) competenți, și nu de **ideologii** deșarte și **de politicieni demagogi**.
- **Reforma politică** (adoptarea **democrației directe** ca formă de guvernământ, eliminarea partidelor, restructurarea conducerii țării, controlul eficient între instituțiile politice) trebuie să meargă mână în mână cu o **reformă economică** (asigurarea funcționalității economiei de piață, adoptarea unor mecanisme economice eficiente, eliminarea evaziunii fiscale, reducerea fiscalității, privatizarea tuturor organismelor și agențiilor naționale, descentralizarea administrației publice;
- România trebuie să aibă **transparență totală** atât în ceea ce privește conducerea politică a țării, cât și a activității Guvernului și a Parlamentului;

- **Reforma administrativă** este o condiție a bunei desfășurări a tuturor activităților din țară și ea trebuie realizată cât mai curând, implicând: **descentralizarea administrației publice** și stabilirea clară și precisă a surselor de venit pentru guvern, prefecturi și primării, introducerea ordinii și a eficacității în verificarea cheltuielilor guvernului, ale prefecturilor și ale primăriilor locale, modernizarea totală a activității sectorului de administrație publică, precum și **micșorarea drastică a personalului de prisos**;
- **Reforma morală, mai mult decât juridică**, trebuie să înceapă cu pedepsirea marilor vinovați, pentru că altfel e greu de crezut că societatea românească ar putea avea vreodată șansa să se însănătoșească. **România nu va putea redeveni o societate normală atât timp cât nu-i vom pedepsi pe cei care se fac vinovați de fapte grave împotriva națiunii române:**
 1. Organizarea loviturii de stat din decembrie 1989;
 2. Sabotarea revenirii Basarabiei la patria-mama, în anii 1991-1992;
 3. Organizarea mineriadelor;
 4. Blocarea reformelor necesare pentru revenirea la o economie de piață;
 5. Sabotarea aderării României la Uniunea Europeană în 2004 printr-o vizibilă politică de întârziere a reformelor solicitate de UE;
 6. Jefuirea fără scrupule sau remușcări a țării, care a dus, alături de alte acțiuni anti-naționale de distrugere, la situația economică modestă din prezent;
 7. Sabotarea construirii de autostrăzi, condiție *sine qua non* pentru o țară dezvoltată economic;
 8. Transformarea BOR în agenție electorală.
- **Criza de identitate națională.** Suntem într-o vădită criză de identitate națională, demonstrată nu numai de folosirea romglezei, dar și de utilizarea numelor firmelor, a restaurantelor și a magazinelor în engleză, mai rar în alte limbi. O scurtă plimbare prin marile orașe ale țării va demonstra acest lucru. Falsa emancipare și trădarea a ce ne identifică pe noi ca națiune trebuie

să înceteze imediat. **Parlamentul României trebuie să emită o lege care să interzică denumirile firmelor și ale magazinelor în alte limbi decât româna.**

- Conducerea țării trebuie să amendeze, să **interzică romgleza** și alte abuzuri împotriva limbii și a tradițiilor noastre naționale. Trebuie să promovăm, cu tărie de caracter, o limbă română corectă, bazată pe tradițiile noastre latine. **Canalele TV** trebuie să găsească diverse mijloace prin care să-și asume nu numai responsabilitate politică și cetățenească, ci și un anumit nivel de cultură și **de civilizație, și educație patriotică;**
- Trebuie **să revenim la tradițiile noastre culturale și patriotice.** Când ați ascultat ultima oară un cântec patriotic românesc? Pentru a păstra tradițiile noastre populare, **trebuie să interzicem manelele în localurile publice și pe orice post de radio și TV.** Altfel, frumoasa noastră muzică populară va capota în fața orientalismului! Culpabilii trebuie să fie amendați în mod exemplar. Celor care nu au coloană vertebrală, politicienilor zilei, trebuie să le spunem: niciun for european nu poate impune autorităților române eradicarea tradițiilor noastre populare!
- **Curățenia** nu numai pe străzi și în locurile publice, ci și în societate este marele nostru deziderat. România este în postura grajdurilor lui Augias (care erau asanate doar când erau viituri masive de apă) și are nevoie de o acțiune energică și nemiloasă de curățare de sechelele trecutului comunist, dar și de murdăria post-decembristă.
- **Organizarea unor programe de 10-15 minute, 2-3 zile pe săptămâna, la toate posturile de TV unde să se discute subiecte pentru civilizare, maniere de comportare, modestie, demnitate națională etc.**
- În sfârșit: Chiar credeți că există o libertate a presei? Cred că ar trebui să renunțăm la aceasta iluzie fiindcă:
 1. În Romania unele organe mediatice sunt aservite unor partide sau companii cu interese obscure (Antena 3 și România TV);
 2. Câte organe mediatice sunt aservite intereselor străine, sau sunt proprietatea unor organisme/indivizi cu vederi socialiste?

3. Odată cu libertatea presei trebuie să se impună și responsabilitatea civică, etică și morală a mediei;
 4. În Statele Unite 80% din medie este de stânga, servește intereselor ideologice ale Partidului Democrat.
- **Și atunci cine are nevoie de presă liberă dacă ea, în realitate, nu este liberă!**
 - **De ce să pretindem că trăim într-o țară democratică, o lume democratică, dacă media este manipulată?**

Capitolul 6. Renașterea Națională

Motto:

„Fii omul epocii; fă ca legea să înlocuiască arbitrariul; fă ca legea să fie tare; iar tu, Măria Ta, ca Domn, fii bun, fii blând, fii bun mai ales pentru acei pentru care mai toți Domnii trecuți au fost nepăsători sau răi.”¹³

(Mihail Kogălniceanu, Discursul rostit în Adunarea Electivă cu prilejul alegerii lui Alexandru Cuza ca domnitor al Moldovei, 5 Ianuarie 1859)

Dacă veți analiza istoria noastră din ultimii 100 ani, veți putea constata că România a avut stabilitate politică doar între anii 1920 și 1939. Imediat după ce, sub Regele Ferdinand, s-a înfăptuit reîntregirea României în granițele ei firești, Regele a promulgat o serie de reforme care au avut drept rezultat cel mai mare progres economic, educațional și cultural pe care țara noastră l-a înregistrat în tulburata ei istorie. Oameni de mare valoare (politicieni, oameni de cultură, de știință, scriitori, profesori, artiști, muzicieni) din perioada interbelică au reușit să impună România în întreaga Europă, iar economia românească să facă asemenea progrese, încât a ajuns a șaptea putere economică a Europei. **Și acest lucru s-a realizat în doar 20 ani!**

Progresele interbelice s-au datorat, în mare măsură, faptului că:

- **Romania a fost o *monarhie constituțională*, cu mentalități occidentale;**
- **Conducerea politică, guvernele și politicienii, erau compuse din oameni competenți;**

- **Marea Unire din 1918 a declanșat sentimente patriotice deosebite, de demnitate națională, traduse prin programe economice, sociale și culturale de succes**

Comunismul și mai ales ultimii 26 ani de *democrație originală* a transformat însă România într-o țară în care **valorile umane au fost inversate**. Astfel că oameni cu caracter și cultură îndoielnică, **urmașii foștilor conducători comuniști și securiști**, îmbogățiți din surse dubioase, au ajuns în vârful piramidei politicii românești. Pentru a-și acoperi trecutul dubios și sursa bogăției, s-au înscris în partide politice, au *cumpărat* un loc în parlamentul țării, asigurându-și, în acest fel, **imunitatea parlamentară!** Adică să nu-i verifice nimeni de unde și cum au ajuns și bogați, dar și... politicieni! Mulți și-au cumpărat și diplome universitare, doctorate, în special în drept. Știați că în parlamentul României sunt **133 persoane cu... doctorate?** Avem parlamentari deținători de titluri științifice (!), dar fără o pregătire corespunzătoare pentru a conduce țara noastră spre realizări economice și naționale superioare.

În același timp, veți putea constata că manipulațiile și convulsunile politice post-1989 nu au fost benefice țării. Nu am progresat în același ritm în care au avansat economic alte țări fost comuniste. **Nu s-a vrut!** De ce ? **Fiindcă orice câștig al cetățenilor României este o... pierdere pentru politicieni.** Ei vor putere și privilegii! Reușita Dv. nu-i interesează! De aceea, multe din bogățiile țării noastre au luat alte direcții, au plecat pe alte meleaguri. Ministrul agriculturii, Achim Irimescu, a declarat că din **România au fost scoși 35 miliarde euro!!** (Ziare.com, 2 Aprilie, 2016). **Șocant! Cum credeți că acest popor mai poate accepta să fie condus de aceeași clasă politică, avidă de putere și bogăție personală!** Aceasta declarație ne explică de ce suntem săraci! De ce nu avem bani pentru investiții interne în: infrastructură, educație, sănătate, cultură, dezvoltare de noi industrii românești, modernizarea agriculturii, salarii decente etc.

Aceiași politicieni au demonstrat a fi și **antinaționali! Nepatrioți!** Astfel că dezideratul nostru național, ca **toți românii să trăiască împreună în interiorul granițelor noastre milenare, a fost total omis de majoritatea politicienilor post-decebriști!**

La începutul anilor 1990, Basarabia era pregătită de a se reîntregi cu Țara Mamă. Voci bine informate de la Chișinău spun că eșecul se datorează tot politicienilor români ai momentului, respectiv Ion Iliescu și FSN-iștii lui! Basarabenii patrioți mai spun ca *pro-sovieticul Ion Iliescu nu a dorit reunirea!* Credeți Dv. că aceasta a fost una din sarcinile dictate de Moscova Dlui Ion Iliescu?

AȘA NU SE MAI POATE!

Constatând că **sistemul parlamentar românesc a fost un fiasco**, trebuie să-i punem punct și să începem de la zero. Pentru ca democrația să revină la idealul ei original, **să fie a poporului și pentru întreg poporul**, singura modalitate de a realiza acest deziderat este să creăm, împreună, un nou sistem politic:

Democrația Directă!

Fără politicieni profesioniști, farisei, leali doar intereselor personale și ale partidului lor. Unii dintre ei chiar leali Rusiei, dar nu României!

Conceptul de democrație există de 2500 ani! Dar partidele politice există doar de 200 ani! Însă în ultimii ani democrația promovată prin **partidele politice a corupt idealul propus de Socrates: *puterea să aparțină poporului!*** Aveți Dv., parte a poporului român, **putere de decizie?** Răspunsul este negativ. **Nu aveți această putere și nici nu se dorește să o aveți.** De aceea trebuie făcute schimbări urgente în sistemul politic românesc: ***Trecerea la Democrație Directă!***

Unul din marele avantaje ale trecerii la Democrația Directă va fi dispariția alienării electoratului de către partidele politice și a efectului toxic al ideologiilor lor.

În cadrul sistemului de **Democrație Directă deciziile majore ale României se vor face prin *referendum național***. Când fiecare cetățean va trebui să se pronunțe prin vot direct la o întrebare directă de interes național. De exemplu:

Sunteți de acord să construim o centrală nucleară în județul Cluj?

Da ☐

Nu ☐

Normal, cu câteva săptămâni înainte de vot subiectul se va supune unei dezbateri naționale, cu participarea celor interesați, dar și apelând la competența unor specialiști în domeniu. Se vor analiza elementele tehnice ale proiectului, dar și avantajele sau dezavantajele economice, ecologice și sociale. Iar cetățeanul va decide în cabina de vot dacă este de acord sau nu cu subiectul dezbătut și supus votului. Simplu, direct și decis de întreaga populație a țării. **Așa funcționează Democrația Directă. Fără partide și ideologii neavenite.**

Trebuie să ne reluăm înapoi Țara noastră, România!

Schimbările reale și esențiale pentru o societate avansată economic, cultural și social nu vor veni de la politicieni, ci *direct de la Dv. Politicienii nu vor fi niciodată de acord cu schimbarea sistemului politic de la cel parlamentar la democrație directă!* Aceștia vor dori să se perpetueze sistemul actual în care politicienii, și nu Dv., au puterea de decizie.

De aceea Dv., cetățenii României sunteți în fața unei decizii majore: ***să cereți organizarea urgentă a unui referendum național pentru a decide*** ce fel de sistem politic doriți pentru țara noastră, România:

1. **democrație directă, sau**
2. **democrație parlamentară**

Pentru a realiza acest deziderat național trebuie o direcție clară de urmat:

- **să formați urgent organizații neguvernamentale (ONG)**
- **asociații civice locale și județene**
- **să formați liste cu semnături prin care să: solicitați, cu fermitate, un referendum național urgent pentru a decide sistemul politic dorit pentru România viitoare.**

În aceste clipe de trezire națională doresc a vă reaminti de această strofa din poezia scrisă de George Coșbuc „**Decebal către popor**”:

*Din zei de-am fi scoborâtori
C-o moarte toți suntem datori
Totuna e dac-ai murit
Flăcau ori moș îngârbovit,
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori câine-nlănțuit.*

Principiul: O singură Românie!

După retragerea Romană de pe teritoriul Daciei și mai ales ca urmare a năvălirilor barbare din anii 200-1945, națiunea noastră a suferit enorm datorită ocupanților străini. De la năvălirile goților, hunilor și până la cea a maghiarilor, bulgarilor tătarilor, turcilor și în final rușilor, teritoriul locuit din veci de către români a fost dezbinat, sfârtecat, și ocupat de neaveniți. Integritatea teritorială a vechii Dacii a dispărut, iar românii noștri au rămas împrăștiați pe interiorul multor țări vecine nouă. Însă o analiză a populației de origine română din interiorul altor țări ne va da ocazia să revedem cât de mare teritoriu a fost ocupat de daco-romani:

Bulgaria. De origine tracă, ca și noi, dar asimilată lingvistic de Bulgarii veniți din zona centrul Asiei (turcică), Bulgaria are zone în care românii au fost dominanți, cum ar fi Rumelia, Tribalia, și Cadrilaterul. Numele original al zonei Rumeliei din sudul Bulgariei a fost de **Romania** și se întindea în partea de sud a Bulgariei, până în Nordul Constantinopolului, însă bulgarii, pentru a elimina posibilitatea ca noi, românii, să avem pretenții teritoriale, au preluat denumirea turcească de Rumelia. Însă nu au putut șterge rădăcina termenului, care este Latin: Rum de la Roma. Într-o hartă din 1665 în zona respectivă apare numele **Romania**. De ce această zonă în care tracii au fost romanizați se numea Romania? Pentru simplul motiv că romanii, după retragerea din respectiva zonă, aveau obiceiul să-i dea denumirea de Romania (de la Roma)! De aceea țărani noștri nu au uitat că... **noi tot de la Râm ne tragem?**

Ucraina, Serbia, și Ungaria au sute de mii de cetățeni de etnie română care au fost mereu supuși unei politici de asimilare, de ștergere a originii și conștiinței lor naționale românești. Pe Valea Timocului sunt multe sate românești însă nu veți găsi o școală în limba română, și numele acestor frați români nu mai sunt românești, ci sârbești. Ce se întâmplă în Serbia, Bulgaria și Ucraina, este o tragedie etnică. Însă guvernării noastre, diplomații de la MAE... tac! Sârbii din România și-au păstrat limba și numele. Au școli și biserici în limba lor. Nu același lucru se întâmplă și cu etnicii români din Serbia.

Considerand situația demografică din România, o adevărată tragedie națională, propunem:

- acordarea cetățeniei române tuturor românilor din țările limitrofe României
- școlarizarea copiilor acestora în România
- atragerea fraților noștri pentru a lucra în România.

Reunirea cu Basarabia

În loc de motto:

„A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominației rusești”

„Suntem români și punctum”

Mihail Eminescu

Subiectul reunirii tuturor românilor în interiorul aceluiași granițe devine treptat tot mai popular. În ciuda faptului că oponenții reunirii din Republica Moldova (RM) sunt cetățenii alolingvi, a căror limbă maternă nu este limba română, subiectul reunirii devine tot mai actual. Și nu întâmplător, fiindcă **sângele, apă nu se face!**

Să nu uităm niciodată!

Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herța au fost rupte, ilegal, din corpul sfânt al României datorită unui tratat de neagresiune între Rusia-comunistă și Germania nazistă, Pactul Molotov-Ribbentrop din 23 august 1939. Scopul real al acestui pact a fost doar o amânare a conflictului iminent dintre Rusia Sovietică și Germania nazistă.

Acest pact mârșav însă avea și un **protocolul secret** pe baza căruia cele doua dictaturi expansioniste au decis să împartă Europa de Est între ele. Astfel că, Polonia a căzut sub dominația Germaniei, Țările Baltice și teritoriile noastre istorice, Basarabia, și Nordul Bucovinei, au fost atașate imperiului comunist sovietic.

Este extrem de important să menționăm că Pactul Molotov-Ribbentrop nu a fost recunoscut, *ab initio*, de la inițierea lui, de nicio putere sau organizație mondială. **Atât pactul cât și protocolul secret**, sunt deci, **ilegale!**

Astfel:

- în Decembrie 1989 Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice, a condamnat Pactul de neagresiune Molotov-Ribbentrop (publicat de Ministerul Afacerilor Externe în 1992).
- Pactul Molotov-Ribbentrop a fost repudiat și de Președintele rus Vladimir Putin, atât în 30 aprilie 1989, cât și la data de 31 August 2009. Dl. Putin a calificat acest act ca fiind **imoral**.
- Guvernul României, condus de Ion Iliescu nu a luat nicio atitudine, în schimb, Parlamentul României, prin Declarația din 24 Iunie 1991 considera pactul în cauză și protocolul secret “nul ab initio”.
- La data de 28 noiembrie 1991 Parlamentul României proclama Referendumul din Ucraina din 1 decembrie 1991 ca nul și neavenit pe teritoriile românești care nu aparțin de drept Ucrainei.

- În ciuda faptului că Pactul Molotov-Ribbentrop a fost repudiat și considerat imoral chiar de conducerea politică a Rusiei, în ceea ce privește România, protocolul secret și urmarile lui încă nu au fost corectate (în timp ce Țările Baltice și-au câștigat libertatea, teritoriile românești, Basarabia - inclusiv Sudul Basarabiei, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, nu au revenit încă la Patria Mama!).

Sunt unii politicieni români care promovează ideea că noi, România, și Republica Moldova, ne vom întâlni în Uniunea Europeană! Această mentalitate este nocivă și trebuie eliminată din conceptul nostru politic. De ce?

Întrucât Basarabia, Nordul Bucovinei, și Ținutul Herța au fost luate de la România și trebuie returnate! Republica Moldova este o entitate artificială al cărui scop este păstrarea șanselor Rusiei de a încorpora acest teritoriul românesc în imperiul Rus!

Este rușinos și lipsit de demnitate națională, a accepta o creație artificială a Rusiei Sovietice, Republica Moldova (RM), și a-i acorda statut de independență, mai mult chiar, este o **trădare națională!**

De ce ce a recunoscut Ion Iliescu independența Republicii Moldova? Nu pentru a sabota reunirea României cu teritoriile luate nouă pe baza protocolului secret al Pactului Molotov-Ribbentrop din 1939?

Precedente:

Deși nu trebuie să profităm și să ne conducem după precedente, realitatea este că în domeniul juristic acestea, deseori, sunt determinante în decizia finală a unei curți legal constituită. Guvernele post-1989 însă au fost nu numai timide și complexate în relațiile cu conducătorii politici din străinătate, și fără orizont în ceea ce privește reunirea noastră, a tuturor românilor, în granițele noastre firești.

Reunirea celor doua Germanii

La data de 29/04/2017 conducerea politică a Uniunii Europene a decis că va permite aderarea automată a Irlandei de Nord dacă se reunește cu Irlanda.

Republica Moldova are o singură șansa să intre în Uniunea Europeană (UE): reunirea cu țara, Români, oficial cât și în discuții informale cu conducătorii UE se spune că va trece mult timp, până ce o altă țara va fi acceptată în UE.

Mesaj pentru frații noștri din Republica Moldova: **vreți să fiți parte din UE? Reuniți-vă cu Țara!**

Eliminând aspectele emotive care implică reunirea românilor într-o singură țară, doresc să vă propunem reunirea tuturor românilor, în **două faze:**

Faza 1. Reunirea României cu Moldova dintre Prut și Nistru

Lupta pentru reunirea tuturor românilor în granițele firești este un ideal național și obligația fiecărui român. **Conjunctura internațională ne este favorabilă. Trebuie să luptăm!** De la Președintele Klaus Iohannis, până la fiecare cetățean român de pe ambele maluri ale Prutului, toți să ne manifestăm direct decizia de reunire a celor doua state românești.

Fără a avea pretenția că sugestiile făcute pentru reunirea tuturor românilor în interiorul granițelor noastre firești ar fi epuizate, propun următoarele măsuri pentru realizarea reunirea României cu Basarabia:

- **acordarea cetățeniei române tuturor românilor din RM;**
- în acest fel Basarabienii vor putea participa direct la deciziile de viitor ale României
- deși reciprocitatea nu este posibilă în acest moment, totuși **românii ar trebui în număr cât mai mare să-și ceară cetățenia Moldovenească;**

- relațiile umane, schimburile comerciale, financiare și economice să fie deschise, în ambele direcții, pentru toți românii din România și RM;
- **înfrățire între localități din Romania și Basarabia**, relație în care localitățile românești ar putea direct să ajute pe cele basarabene financiar, economic, civic și administrativ
- **crearea unui guvern comun**, cu două branșe, una în București și alta în Chișinău. Împreună, aceste două branșe guvernamentale vor guverna toate aspectele politico-administrative din Romania și RM până la amalgamarea, *de jure* a celor două Românii într-un singur stat: **România**.
- după reunirea de facto toți politicienii români din Republica Moldova vor trebui să fie integrați în conducerea politică și administrativă a României.
- Parlamentul României să facă o declarație privind dreptul inalienabil al României de a-și reuni teritoriile detașate de corpul României, ca urmare a unui pact ilegal: pactul Molotov-Ribbentrop.

Eventualilor oponenți ai acestei decizii, a celor care vor solicita un referendum național, le vom pune următoarea întrebare: **A organizat Uniunea Sovietica un referendum național atunci când ne-au anexat imperiului lor strămoșeștile noastre teritorii din Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța? Nu! De aceea, decizia parlamentară este legală și nu avem nevoie de aprobarea nimănui pentru a ne întregi pământurile noastre străbune.**

Însă **pentru realizarea reunirii tuturor românilor** în interiorul granițelor noastre firești **există un document esențial, al Senatului American**, care recunoaște dreptul reunificării tuturor românilor într-o singură țară: România. Acest document trebuie readus în discuția Președinției și Parlamentului României, aprobat și cerut a fi acceptat de toate țările interesate în acest proces.

- SUA recunosc dreptul Reunificării Moldovei și Bucovinei de Nord cu Țara Mamă, România!

În 28 Iunie 1991, Senatul SUA a emis rezoluția 148, prin care hotărăște că Guvernul SUA trebuie să susțină eforturile Moldovei de negociere a reunificării României cu Moldova. Citește documentul ascuns opiniei publice de politicienii din România și Moldova!

„CONGRESUL 102”

SESIUNEA 1

Rezoluția Senatului 148

Pentru a exprima convingerea Senatului că Statele Unite trebuie să susțină dreptul la autodeterminare al poporului din Republica Moldova și Bucovina de Nord.

ÎN SENATUL STATELOR UNITE

28 IUNIE (ZI LEGISLATIVĂ, 11 IUNIE), 1991

DI. PRESSLER (pentru el însuși și DI HELMS) au depus următoarea hotărâre, care a fost trimisă Comitetului pentru Relații Internaționale

HOTĂRÂRE

Pentru exprimarea convingerii Senatului că Statele Unite trebuie să susțină dreptul la autodeterminare al poporului din Republica Moldova și Bucovina de Nord.

Întrucât principatul românesc al Moldovei a apărut ca stat independent în secolul al XIV-lea;

Întrucât Moldova a fost invadată în 1806 de către Armata Rusă și anexată de către Imperiul Rus în 1812, ca rezultat al Tratatului Ruso-Turc de la București;

Întrucât la 15 noiembrie 1917, Guvernul Sovietic a proclamat dreptul la autodeterminare al popoarelor din Imperiul Rus și înființarea unor state separate;

Întrucât la 2 decembrie 1917, Sfatul Țării, adunarea constituantă moldovenească aleasă în mod democratic, a proclamat Moldova ca stat independent;

Întrucât la 9 aprilie 1918, Adunarea Constituantă a votat unirea Moldovei și a Regatului României;

Întrucât Statele Unite, Franța, Italia, Marea Britanie, Japonia și restul statelor aliate au aprobat și au recunoscut în mod explicit reunirea Moldovei (dintre Nistru și Prut) și a României în Tratatul de Pace de la Paris din 28 octombrie 1920;

Întrucât forțele armate ale Uniunii Sovietice au invadat Regatul României la 28 iunie 1940 și au ocupat estul Moldovei și Bucovina de Nord și Herța, încălcând Carta Ligii Națiunilor, Tratatul de la Paris din 1920, Tratatul General pentru Renunțarea la Război din 1928, Pactul Româno-Sovietic de Ajutor Reciproc din 1936, Convenția pentru Definirea Agresiunii din 1933 și principii general recunoscute ale dreptului internațional;

Întrucât asupra anexării Moldovei, a Bucovinei de Nord și a Herței s-a hotărât în mod prospectiv în anumite protocoale secrete dintr-un tratat de neagresiune, încheiat între Guvernul Uniunii Sovietice și Imperiul German la 23 august 1939;

Întrucât între 1940 și 1953, sute de mii de români din Moldova și Bucovina au fost deportați de Uniunea Sovietică în Asia Centrală și Siberia;

Întrucât Guvernul Statelor Unite și-a exprimat în mod repetat refuzul de a recunoaște ocuparea de teritorii în urma termenilor așa-zisului Pact Stalin-Hitler, inclusiv anexarea Estoniei, a Letoniei și a Lituaniei în 1940;

Întrucât Guvernele Regatului Unit, Uniunii Sovietice și Statelor Unite sunt părți ale Cartei Atlanticului din 14 august 1941, în care semnăturile și-au declarat „dorința de a nu fi martore la schimbări teritoriale

care nu concordă cu voința exprimată în mod liber a popoarelor interesate” și și-au afirmat dorința „de a fi martore la restaurarea drepturilor suverane și a autoguvernării către cei care au fost vitregiți cu forța de ele” în timpul celui de-al Doilea Război Mondial;

Întrucât la 31 august 1989, Consiliul Suprem al Moldovei a declarat limba română ca limbă oficială a Republicii și a repus în drepturi alfabetul latin, interzis de Guvernul Sovietic în timpul ocupației, ca alfabet al românei scrise;

Întrucât în martie 1990, poporul român al Moldovei a putut vota, în alegeri libere și corecte, deputați pentru Consiliul Suprem al Moldovei;

Întrucât la 27 aprilie 1990, Consiliul Suprem al Moldovei a reinstaurat steagul românesc ca steag oficial al republicii;

Întrucât la 23 iunie 1990, Consiliul Suprem al Moldovei a declarat Republica Moldova stat suveran;

Întrucât la 16 decembrie 1990, peste opt sute de mii de români s-au strâns la A Doua Mare Adunare Națională în capitala Moldovei, Chișinău, să declare independența națională a românilor din teritoriile ocupate;

Întrucât poporul Moldovei a refuzat să ia parte la referendumul sovietic din 3 martie 1991, în ciuda eforturilor guvernamentale sovietice de amenințare și intimidare a poporului moldovean de a accepta un nou tratat unional;

Întrucât statele semnatare ale Actului Final de la Helsinki au acceptat principiul egalității între popoare și dreptul acestora la autodeterminare; și

Întrucât, în temeiul articolului 8 din Actul Final de la Helsinki, „toate popoarele au mereu dreptul, în deplină libertate, să-și hotărască, când și dacă doresc, statutul politic intern și extern, fără ingerințe exterioare și să își urmărească după propria voie dezvoltarea politică, economică, socială și culturală”: Așadar, să fie decis, în momentul de față, că este convingerea Senatului că Guvernul Statelor Unite trebuie

1) Să susțină dreptul la autodeterminare al poporului Moldovei și al Bucovinei de Nord, ocupate de Uniunea Sovietică, și să emită o declarație cu acest scop; și

2) Să susțină eforturile viitoare ale Guvernului Moldovei să negocieze în mod pașnic, dacă aceasta le este voia, reunificarea României cu Moldova și cu Bucovina de Nord, după cum s-a stabilit în Tratatul de Pace de la Paris din 1920, în normele predominante ale dreptului internațional și în conformitate cu Principiul 1 al Actului Final de la Helsinki”.

Redăm, mai jos, și textul în engleză al Hotărârii 148 a Senatului American privind dreptul și sprijinul pentru reunirea provinciilor românești Basarabia și Bucovina de Nord cu Țara Mamă, România :

SRES 148 IS

102d CONGRESS

1st Session

S. RES. 148

To express the sense of the Senate that the United States should support the right to self-determination of the people of the Republic of Moldavia and northern Bucovina.

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

June 28 (legislative day, JUNE 11), 1991

Mr. PRESSLER (for himself and Mr. HELMS) submitted the following resolution; which was referred to the Committee on Foreign Relations

RESOLUTION

To express the sense of the Senate that the United States should support the right to self-determination of the people of the Republic of Moldavia and northern Bucovina.

Whereas, the Romanian principality of Moldavia emerged as an independent state in the 14th century;

Whereas, Moldavia was invaded în 1806 by the Russian Army and annexed by the Russian Empire în 1812 as a result of the Russo-Turkish Treaty of Bucharest;

Whereas, on November 15, 1917, the Soviet Government proclaimed the right of the peoples of the Russian Empire to self-determination and the establishment of separate states;

Whereas, on December 2, 1917, the democratically-elected Moldavian constituent assembly, the Sfatul Tsarii, proclaimed Moldavia an independent republic;

Whereas, on April 9, 1918, the Constituent Assembly voted to unite Moldavia with the Kingdom of Romania;

Whereas, the United States, France, Italy, Great Britain, Japan and the other allied states specifically sanctioned and recognized the re-union of Moldavia with Romania în the Peace Treaty of Paris of October 28, 1920;

Whereas, the Soviet Union's armed forces invaded the Kingdom of Romania on June 28, 1940 and occupied eastern Moldavia and northern Bucovina, and Hertsa în contravention of the Charter of the League of Nations; the Treaty of Paris of 1920; the General Treaty for the Renunciation of War of 1928; the Romanian-Union of Soviet Socialist Republics Mutual Assistance Pact of 1936; the Conventions for the Definition of Aggression of 1933; and generally recognized principles of international law;

Whereas, the annexation of Moldavia, northern Bucovina, and Hertsa was prospectively agreed to în certain secret protocols to a treaty of nonaggression concluded between the Government of the Soviet Union and the German Reich on August 23, 1939;

Whereas, from 1940 to 1953 hundreds of thousands of Romanians from Moldavia and Bucovina were deported by the Union of Soviet Socialist Republics to Central Asia and Siberia;

Whereas, the United States Government has repeatedly stated its refusal to recognize forcible seizure of territory pursuant to the terms of the so-called Stalin-Hitler Pact, including the 1940 Soviet annexation of Estonia, Latvia, and Lithuania;

Whereas, the Governments of the United Kingdom, the Soviet Union and the United States are parties to the Atlantic Charter of August 14, 1941, in which the signatories declared their 'desire to see no territorial changes that do not accord with the freely expressed will of the peoples concerned' and affirmed their wish 'to see sovereign rights and self-government restored to those who have been forcibly deprived of them' during the course of the Second World War;

Whereas, on August 31, 1989, the Supreme Council of Moldavia declared Romanian to be the official language of the Republic and reestablished the Latin alphabet forbidden by the Soviet Government during the occupation of Moldavia as the alphabet of written Romanian;

Whereas, in March, 1990, the Romanian people of Moldavia were able to vote in free and fair elections for deputies to the Supreme Council of Moldavia;

Whereas, on April 27, 1990, the Supreme Council of Moldavia restored the flag of Romania as the official flag of the republic;

Whereas, on June 23, 1990, the Supreme Council of Moldavia declared the Republic of Moldavia a sovereign state;

Whereas, on December 16, 1990, more than eight hundred thousand Romanians gathered at the Second Grand National Assembly in the Moldavian capital of Chisinau to declare the national independence of Romanians in occupied territories;

Whereas, the people of Moldavia refused to participate in the Soviet referendum of March 3, 1991 despite Soviet governmental efforts to threaten and intimidate the Moldavian people into accepting a new union treaty;

Whereas, the signatory states of the Helsinki Final Act have accepted the principle of the equal rights of people and their right to self-determination; and

Whereas, pursuant to article 8 of the Helsinki Final Act 'all peoples always have the right, in full freedom, to determine, when and if they wish, their internal and external political status, without external interference, and to pursue as they wish their political, economic, social, and cultural development': Now, Therefore, be it Resolved, That it is the sense of the Senate that the United States Government should

(1) Support the right of self-determination of the people of Soviet-occupied Moldavia and northern Bucovina and issue a statement to that effect; and

(2) Support future efforts by the Government of Moldavia to negotiate peacefully, if they so wish, the reunification of Romania with Moldavia and Northern Bucovina as established in the Paris Peace Treaty of 1920, the prevailing norms of international law, and in conformity with Principle 1 of the Helsinki Final Act.

Marius Diaconescu, Historia.ro (14 Oct. 2016) scrie că „Rezoluția Senatului American are o importanță crucială pentru recunoașterea internațională a dreptului României și Moldovei de a se reuni. Aceasta este atitudinea oficială a SUA, exprimată în Congresul american. Chiar dacă au trecut 26 de ani de la adoptarea rezoluției Senatului, ea nu a fost abrogată de alt act emis de aceeași autoritate.

Documentul dovedește că în 1991 exista, pe plan internațional, un orizont de așteptare și recunoaștere a Reunirii Moldovei și a României. Rezoluția Senatului American atestă poziția SUA, favorabilă Reu-

nirii. Să nu uităm că SUA a fost și este vioara întâi în politica internațională. În funcție de poziția ei se iau deciziile de politică externă în multe cancelarii europene.

Înainte ca Uniunea Sovietică să se dezmembreze oficial, Senatul SUA se aștepta ca Moldova, eliberată de jugul sovietic, și România să se reunească. Acest orizont de așteptare reflecta cursul firesc, natural, normal, pe care ar fi trebuit să meargă politicienii din România și Moldova.

Nu doar SUA se aștepta în 1991 la Reunirea Moldovei (dintre Nistru și Prut) și a României, ci și statele europene. Cu ocazia negocierilor de aderare a României la Consiliul Europei, secretarul general al acestui organism european, Catherine Lalumière, întreba informal dacă România ar trebui primită înainte sau după unirea României cu Moldova (informație primită de la un fost ministru de externe al României). România a fost acceptată în Consiliul Europei în octombrie 1993.

Sigur arhivele Ministerului de Externe conțin documente care atestă poziția statelor europene față de Reunirea celor două provincii românești (Moldova și România), în anii 1990. Personalul ambasadelor României trimitea regulat informații despre poziția demnitarilor statului respectiv, oficială sau informală, despre articole de presă etc. relative la România și printre ele trebuie să fie informații și despre problema Reunirii RM și a României, mai ales în contextul destrămării Uniunii Sovietice. Probabil, peste mulți ani, aceste documente vor fi accesibile publicului și vom cunoaște mai multe despre momentul ratat de politicieni pentru înfăptuirea Reunirii.

În general, se spune că primul președinte al Republicii Moldova, Mircea Snegur, s-a opus Reunirii Moldovei și a României. Această caracterizare a atitudinii lui Mircea Snegur este valabilă pentru ultima parte a mandatului său prezidențial. Pentru că președintele Mircea Snegur s-a pronunțat în 1991 în favoarea acestei Reuniri. Într-un interviu apărut în ziarul „Le Figaro”, la 27 august 1991, el afirma: „Independența este, desigur, o perioadă temporară. Mai întâi vor exista două state românești, dar lucrul acesta nu va dura mult. Repet încă o

dată faptul că independența Moldovei Sovietice constituie o etapă, nu un scop”.

Fostul ambasador al României la Chișinău, Aurel Preda, afirmă că Mircea Snegur a trimis de două ori delegați la București pentru a negocia Reunirea Moldovei și a României cu Ion Iliescu, cerând o funcție de vicepreședinte al României pentru Snegur, însă partea română a refuzat. Aurel Preda a participat la redactarea declarației de independență a Republicii Moldova, din 27 August 1991 și a fost primul ambasador al României la Chișinău, ceea ce conferă credibilitate afirmațiilor sale.

Un lucru este cert, România a ratat în 1991 o șansă uriașă pentru Reunificarea țării. În Moldova exista atunci un curent favorabil Reunirii, la fel ca în România. Liderii politici moldoveni au propus Reunirea, desigur în schimbul unor avantaje politice, cerințe firești în negocierile politice. Statele Unite ale Americii au recunoscut oficial dreptul la Reunificare al României cu Moldova, iar în cancelariile europene Reunirea era așteptată.

Deși au existat premise favorabile Reunirii pe plan internațional, ea nu a avut loc. De ce? Cel puțin un răspuns este cert: **Ion Iliescu, președintele României în 1991, avea relații prea strânse cu Moscova și a trădat interesul național al României.** Sigur Ion Iliescu cunoștea Rezoluția Senatului SUA din 28 Iunie 1991. De ce nu a exploatat-o în interesul național? Istoria îl va judeca pe Ion Iliescu ca trădătorul care a ratat Reunirea celor două Țări românești (Republica Moldova și România), în 1991. **Ion Iliescu nu a reprezentat interesele poporului român în 1991, ci ale Moscovei!**

Rezoluția nr. 148 a Senatului SUA este un document de o importanță politică excepțională și trebuie să stea la baza oricăror negocieri viitoare pentru realizarea Reunirii Moldovei și a României. Recunoașterea dreptului la Reunire de către cea mai mare putere mondială trebuie exploatată de toți cei care militează și acționează pentru realizarea acestui deziderat național, singurul **PROIECT de țară fezabil pentru români: Reunirea”.**

Indiferent de posibilitatea ca unii politicieni nepatrioți să găsească motive pentru nepromovarea deciziei 148/1991 a Senatului American în *condițiile internaționale actuale*, **poporul român trebuie să solicite Parlamentului României și Președintelui Klaus Iohannis, repunerea în discuție a acestei decizii.**

Lașitatea multor oficiali români privind Decizia Senatului American am constatat-o personal, în Iunie 1991. Astfel, în calitate mea de atunci, președintele Congresului Mondial Român (CMR), am fost încurajat de congresmeni americani să acționez pentru a solicita oficialilor români să ceară respectarea deciziei 148 a Senatului American. În ciuda faptului că noi cei care conduceam CMR-ului (Dr. Florin Matrescu, Secretar General), eram huliți de politicienii zilei (Ion Iliescu și guvernul FSN-ist) am luat legătura cu ambasada României din Ottawa. Am explicat secretarei motivul pentru care cer să discut cu Dna ambasador decizia Senatului American. Răspunsul a fost negativ, că Excelența Sa Ambasadorul României în Canada este foarte ocupată!! Mi s-a promis însă că o să mă sune dânsa. Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Doar și ambasadorul era FSN-ist!

Următorul pas a fost la Ministerul Afacerilor Externe din București. Același rezultat! Predictibil pentru „patrioții” care au condus România post decembristă, am fost total ignorat în toate demersurile făcute la Guvernul României și la Cotroceni!

Faza 2. România Mare

Faza doua, **formarea României Mari** (reunirea cu Nordul Bucovinei, Ținutul Herța, Maramureșul Istoric, Sudul Basarabiei) trebuie să se facă tot pe baza Rezoluției 148 din 28 Iunie 1991, dar și pe un acord bilateral Romano-Ucrainian.

Conform deciziilor consemnate în **Acordul de la Helsinki privind Viitorul Europei, (1975)**, s-a decis că **granițele prezente ale Europei nu pot fi schimbate decât în condițiile de accețiune bilaterală**, între două state în cauză. De aceea returnarea teritoriilor românești din Ucraina se pot face ca urmare a unui **schimb teritorial acceptat**

de ambele țări: România și Ucraina. Pentru realizarea acestui deziderat național **România poate ceda Ucrainei teritoriul numit Transnistria** (estul RM, dincolo de Nistru), în schimbul teritoriilor românești specificate mai sus.

De aceea, relațiile Româno-Ucrainene, politice, economice, culturale și comerciale trebuie să fie bazate pe respect și interese reciproc avantajoase. Iar aceste două țări trebuie să realizeze relații strânse, de bună vecinătate, cooperare politică, economică și culturală, pentru a satisface cerințele legitime ale celor două țări libere și democratice și, fiindcă Ucraina nu are niciun prieten loial ei, statul nostru ar trebui să facă demersurile necesare pentru această relație de prieteni apropiați. Politicienii noștri ar trebui să renunțe la mentalități sclerozate și să începem o relație complexă cu Ucraina. Nu numai Ucraina are nevoie de prieteni buni, dar și noi. Nu întâmplător noi avem un dicton politic mai mult decât evident: **Marea Neagră este singura noastră prietenă!**

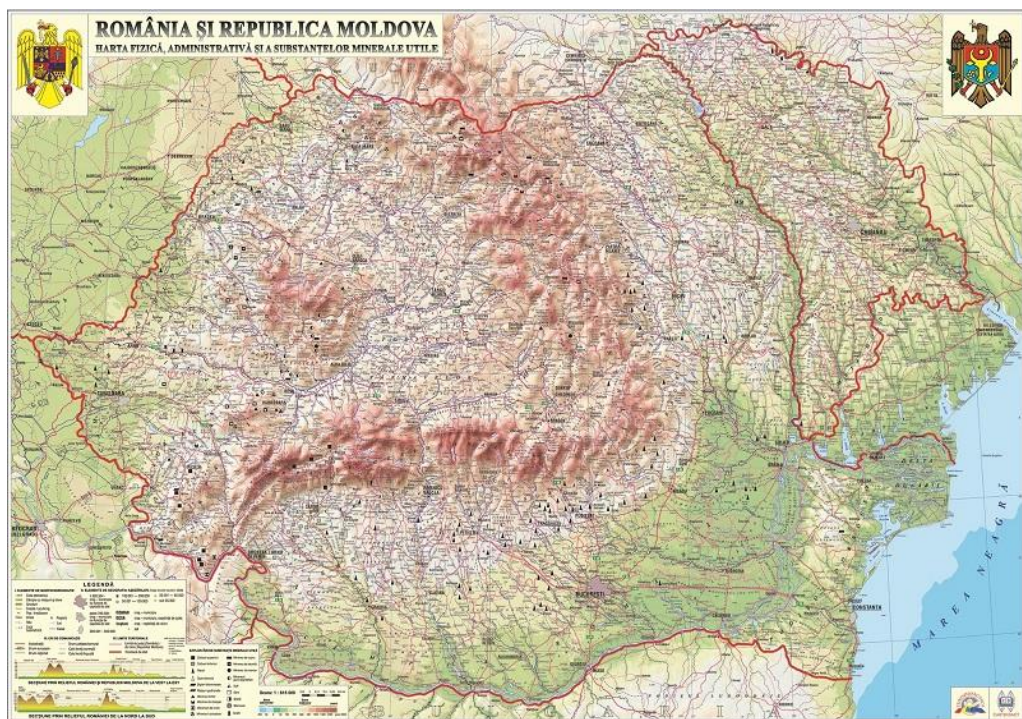

Figura 1. Harta României și a Republicii Moldova

Concluzii

Istoria noastră milenară nu a fost întotdeauna favorabilă nouă, românilor. În plus, țara noastră, cu poziția ei geografică deseori nefavorabilă, a fost invadată de majoritatea popoarelor venite din est și estul îndepărtat, de la huni, la tătari și turci, și, mai recent, de către ruși. Acest fapt istoric advers a fost nefavorabil unei adevărate uniri a tuturor romanilor în interiorul granițelor noastre firești.

În același timp, se poate spune un adevăr istoric cunoscut: **de câte ori am fost uniți am reușit să ne impunem ca o națiune cu multiple resurse intelectuale și economice, cu calități ingenioase, și o vizibilă putere creativă.**

Vreți să redevenim un popor de succes?

Atunci trebuie să luptăm împreună pentru **renașterea noastră națională, renaștere care ne obliga la reunirea cu Basarabia (în granițele ei istorice), Bucovina de Nord, și Maramureșul Istoric!**

Capitolul 7. Noul model de guvernare a României

Noul sistem politic pe care îl vom adopta este **sistemul de democrație directă**, care va trebui:

- **Să creeze premisele reîntregirii țării în granițele ei firești;**
- **Să crească nivelul de trai al populației;**
- Sa fie un membru proactiv al UE și NATO
- Să decidă o strategie de dezvoltare economică de durată lungă;
- Să stimuleze dezvoltarea științei, a cercetării, a invențiilor, a tehnologiei de vârf, a educației (formarea de specialiști, de oameni de știință și de cultură, cât și de români mai cultivați);
- Să crească nivelul de civilizație pentru a ajunge la standardele internaționale;
- **Să reducă substanțial birocrăția și costurile imense ale guvernării României.**

Cu cât birocrăția este mai mare, cu atât mai mult sărăcește populația țării!
--

- Să simplifice maniera și mentalitatea de lucru în instituțiile guvernamentale
- Să garanteze proprietatea privată;
- Să monitorizeze și să controleze modul în care sunt aplicate legile economiei de piață;
- Să monitorizeze cu strictețe cum se cheltuiesc banii publici;

- Să reducă la maximum regulile restricționiste, create de guvern în trecut și să elimine orice barieră de aplicare a legilor economiei de piață;
- Să reducă fiscalitatea, percepând impozite și taxe la nivelul cel mai scăzut;
- Să încurajeze dezvoltarea industriilor pentru consumul intern (de la produse alimentare până la mașini și echipamente complexe);
- Să asigure condițiile de legalitate și de ordine pentru buna desfășurare a tuturor activităților din stat și pentru siguranța cetățenilor;
- Să asigure un sistem de învățământ la standarde internaționale pentru formarea specialiștilor, dar și a unor cetățeni cu un grad mai înalt de cultură;
- Să asigure desfășurarea vieții în condiții optime pentru sănătatea cetățenilor și acordarea ajutorului medical în cele mai bune condiții;
- Să asigure protejarea patrimoniului național, care este dovada rădăcinilor noastre istorice și spirituale, nu să asiste pasiv la distrugerea și înstrăinarea lui.

Noua structură de guvernare a României:

Felul în care România a fost condusă în perioada 1990-2015 demonstrează o mare incapacitate și nesiguranță politică. Este perioada când s-au instalat la conducerea țării emanații loviturii de stat din 1989, politicieni incompetenți, superficiali, corupți și cu o loialitate îndoielnică față de România. Continua luptă dintre politicieni, la toate nivelurile, s-a bazat mai mult pe interese economice perfide, pe vanitate politică, pe invidie și orgoliu. Aceste conflicte demonstrează și o vizibilă confuzie generată de o constituție greșit creată, neclară în ceea ce privește rolurile precise ale legislativului și ale executivului, al cărei scop primordial a fost să apere beneficiile economice ale clasei politice post-1989. Pe nimeni nu a interesat să ofere României o rampă de lansare pentru **renașterea spiritului național și a patriotismului românesc**, a educației, a culturii și pentru o dezvoltare economică dinamică și durabilă.

Continuarea utilizării unui sistem politic similar cu cel din anii 1990-2015 ar însemna prelungirea unei societăți bolnave, condusă de politicieni ineficienți, incapabili, cu calități intelectuale modeste și având o înțelegere inadecvată a realităților politico-economice naționale și internaționale. Mai presus de orice, **modelul prezent de conducere politico-economică a României nu va reuși niciodată să ducă la creșterea nivelului de trai dorit de populația țării.**

De aceea, realizarea multor deziderate naționale expuse mai sus este posibilă numai dacă vom adopta un nou model de guvernare a României, care este construit pe o **structura similară cu aceea a companiilor economice** și al cărui scop este **eficiența**.

Pentru a crește eficiența de guvernare a României, trebuie să renunțăm la sistemul parlamentar și să implementăm un **nou model politico-economic, bazat pe democrația directă și pe eficiența maximă**. Indiferent dacă ne referim la România, la SUA sau la o altă țară, vom constata că sistemul parlamentar suferă de multiple boli cronice: ineficiență generalizată, politicieni corupți care macină bugete imense, ideologi, incompetenți și narcisiști.

De aceea, trebuie să adoptăm un nou model de guvernare a țării. Acest nou model trebuie să fie total **apolitic** (cu **eliminarea totală a partidelor politice**), **dezideologizat** și orientat doar spre creșterea eficacității guvernului și a economiei naționale. **Propunerea prezentă se bazează pe modelul companiilor economice**, unde contează doar **responsabilitatea financiară și eficiența economică!**

Structura de conducere a companiilor economice de succes cuprinde:

- 1. Președinte executiv**
- 2. 1-2 sau mai mulți vicepreședinți**
- 3. Consiliu de conducere și control**

Vă rog să constatați că **politicul** și **politicianismul** sunt eliminate în totalitate din acest model.

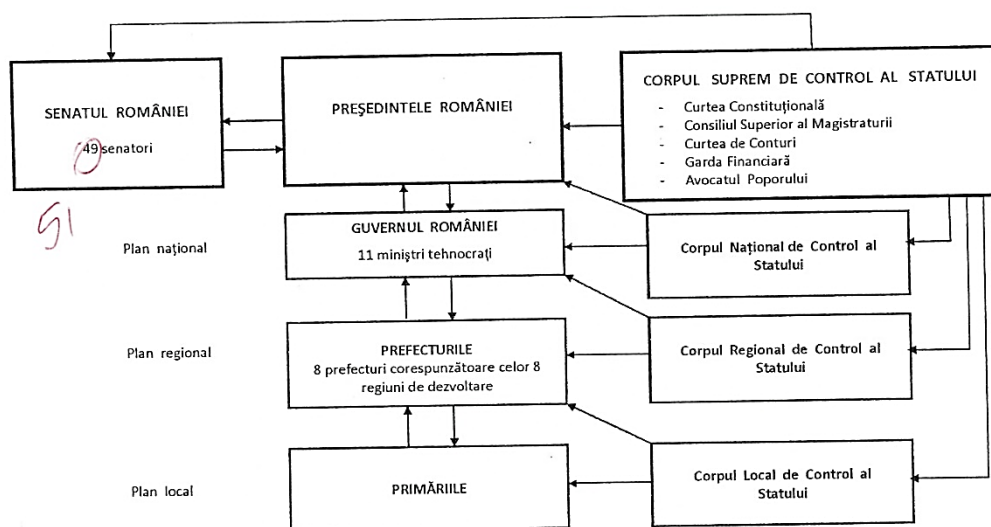
Modelul de guvernare inspirat din conducerea unei companii economice ar însemna următoarea structură de conducere:

- **Prim Ministru**
- **2 vice-prim miniștri, fiecare răspunzător de anumite ministere**
- **Un consiliu de miniștri tehnocrați și miniștri secretari de stat**
- **Prefecții pentru administrația regională (prefecturi) și**
- **Locale (primarii)**

Instituțiile fundamentale ale Statului Român

Administrarea României pe baza modelului de guvernare propus are în prim-plan trei instituții fundamentale la nivel central (vezi Organigrama conducerii administrative a României din Tabelul 5):

- **Guvernul României condus de un Prim Ministru**
- **Senatul României**
- **Corpul Suprem de Control al Statului (CSCS)**

Tabelul 5: Organigrama conducerii administrative a României

În organigrama prezentată, **noua administrație a țării are doar trei niveluri:**

- **Guvernul** – pe plan național
- **Prefecturile** – (pe plan regional, sau zone europene de dezvoltare)
- **Primăriile** – pe plan local

Sistemul de conducere a țării va funcționa pe baza următoarelor **principii**, și anume:

- Funcționarea statului se bazează pe **trei piloni: legislativul (Senatul), executivul (Prim Ministru și Guvernul) și controlul instituțional (Corpul Suprem de Control al Statului);**
- Populației (electoratului) i se oferă posibilitatea de a-și exercita prerogativele politice în mod direct, prin **democrația directă**, prin **referendum național**;
- **Se elimină complet controlul politic** și influența directă a **conducerii partidelor** în detrimentul electoratului. În acest fel, dispare implicarea partidelor politice în administrarea țării, **se depolitizează** și se **dezideologizează** întreaga conducere a țării.
- Activitatea administrativă a țării este **transparentă la toate nivelurile**, prin expunerea publică a întregului program de guvernare și de control;
- Se asigură o **stabilitate politică internă și internațională** nemaîntâlnită în alte forme de democrație;
- Se asigură descentralizarea administrației naționale, prin acordarea **autonomiei locale** fiecărei structuri teritoriale.

Așa cum se vede în Tabelul 5, întreaga construcție administrativă a țării se bazează pe trei piloni, pe trei instituții fundamentale: Instituția PM, Senatul și Corpul Suprem de Control al Statului.

Primul Ministru al României (PM)

Prima instituție fundamentală a statului este Guvernul României condus de un Prim Ministru (PM). Noul model de guvernare a României se bazează pe sistemul de democrație directă, care din

punct de vedere administrativ este condus de un Prim Ministru, ales prin vot direct pentru un mandat, de 6 ani.

Mandatul PM este de 6 ani, pe care îl exercită de la data depunerii jurământului și până la următoarele alegeri. Dacă, în perioada exercitării funcției, are loc un război sau o catastrofă națională, mandatul PM poate fi prelungit prin lege organică.

Un mandat de 4 ani este deseori insuficient pentru ca un conducător al guvernului să poată realiza planul economic al țării. În același timp, 8 ani (două mandate de 4 ani) este prea mult, ultimii doi ani fiind iroșiți.

Prerogativele PM României:

Pentru a evita ca un PM incompetent să fie la putere timp de 6 ani, la fiecare 3 ani se va organiza un referendum național, în cadrul căruia electoratul va vota, în mod direct, dacă este de acord sau nu ca același PM să conducă țara pentru următorii trei ani.

- Simboluri protocolare ale conducerii României:

- **PM:** colanul cu simbolurile heraldice ale României, în centrul căreia este prinsă stema României
- **Prefecții și primarii:** colanul cu simbolurile heraldice ale prefecturii sau primăriei
- **Ziua Națională a României**, să fie readusă la 10 Mai, când Principele Carol I a semnat, la 10 Mai 1877, declarația de independență a României. Ziua de 10 Mai a fost sărbătoare națională până la impunerea de către sovietici a sistemului comunist în România, într-un anotimp al primăverii, a renașterii vieții și a speranței, ca o zi de mândrie și de bucurie colectivă.

Senatul României

A doua instituție fundamentală a statului este Senatul României. Senatul este unica autoritate legiuitoare a țării, care propune, schimbă și promulgă legi constituționale, legi organice și legi ordinare.

Senatul este ales prin vot universal, direct, secret și liber exprimat, potrivit legii electorale.

Numărul de senatori propus este 57 (6 pentru fiecare prefectură și 9 pentru prefectura Districtul București, fost Județul Ilfov).

Durata mandatului senatorilor este de 6 ani. Alegerile pentru Senatul României vor fi decalate față de alegerile generale organizate pentru aparatul administrativ (PM și guvern), pentru a se asigura continuitatea în administrarea țării. De preferință, alegerea Senatului va fi organizată la jumătatea mandatului PM, când are loc referendumul național de validare a activității guvernului. După depunerea jurământului, senatorii aleg Președintele Senatului, pentru un mandat de 6 ani.

Pe lângă Senatul României vor funcționa **trei comisii speciale**: Comisia Electorală, Comisia de Elaborare a Standardelor și a Criteriilor de Selecție și Comisia de Audit și de Monitorizare a Corpului Suprem de Control al Statului.

1. **Comisia Electorală** funcționează pe lângă Senatul României și are obligația de a supraveghea, prin intermediul unor structuri special organizate, întregul proces electoral, care se desfășoară o dată la 6 ani, precum și organizarea referendumurilor naționale, care au loc la trei ani după alegerile generale. Scopul unui referendum este de a valida sau nu activitatea desfășurată timp de trei ani de către președinte, Corpul Suprem de Control al Statului, prefecti și primari.
2. **Comisia de Elaborare a Standardelor și a Criteriilor de Selecție** funcționează pe lângă Senatul României și are obligația de a elabora un set de condiții, standarde și criterii pentru cei

ce vor să acceadă la o funcție publică și doresc să intre în cursa electorală pentru funcția de președinte, senator, membru al Corpului Suprem de Control al Statului, prefect sau primar. Pentru fiecare dintre aceste categorii, se va elabora câte un set distinct de condiții, standarde și criterii. Seturile de cerințe au valoare de lege și sunt validate de Senat.

În lipsa partidelor politice, persoanele care doresc să candideze la o funcție publică din cele enumerate mai sus pot fi propuse de oricine (organizații, instituții, ONG-uri, comunități etc.) sau se pot autopropune. Dosarul candidatului va fi înaintat Comisiei de Elaborare a Standardelor și a Criteriilor de Selecție de pe lângă Senat și aceasta va verifica dacă persoana se încadrează în cerințele impuse de seturile special elaborate. Candidatul va fi supus unui proces de selecție, asemănător cu cel care se practică la angajarea într-o mare companie, când trebuie să-și dovedească integritatea și eficiența.

3. **Comisia de Audit și de Monitorizare a Corpului Suprem de Control al Statului** funcționează pe lângă Senat și are obligația de a supraveghea și de a sancționa orice abatere de la normele de control sau orice abuz în efectuarea acestei activități, atât la nivel național, cât și la nivel regional și local.

Corpul Suprem de Control al Statului (CSCS)

A treia instituție fundamentală a statului este Corpul Suprem de Control al Statului, concept administrativ cu **desăvârșire nou**. Lipsa de disciplină fiscală a politicienilor, populismul, evaziunea fiscală și corupția impune aceasta nouă formă de control al țării. CSCS este format din 5 membri, aleși direct de electorat pe o perioadă de 6 ani. Cei 5 membri vor fi aleși de către electorat în fruntea celor 5 instituții de control din țară:

- Curtea Constituțională
- Consiliul Superior al Magistraturii
- Curtea de Conturi
- Garda Financiară

- Avocatul Poporului

CNCS (Corpul National de Control al Statului) este un organ de control la nivel național, care va verifica anual activitatea guvernului, cheltuielile bugetului național, va monitoriza în permanență realizarea planurilor guvernamentale.

CCP (Corpul de Control al Prefecturii) va verifica anual activitatea prefecturilor cu privire la cheltuielile bugetului regional și a modului cum s-a implementat strategia guvernului în teritoriu.

CLC (Corpul Local de Control) verifică activitatea primarilor, modul cum aceștia cheltuiesc veniturile locale sau modul cum sprijină proiectele guvernamentale în teritoriu.

Guvernul României

Guvernul României, ca parte componentă a noului model propus, este autoritatea publică a puterii executive care asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice.

Noua structură de guvernare a României trebuie să întrunească trei condiții esențiale, pragmatice, și anume:

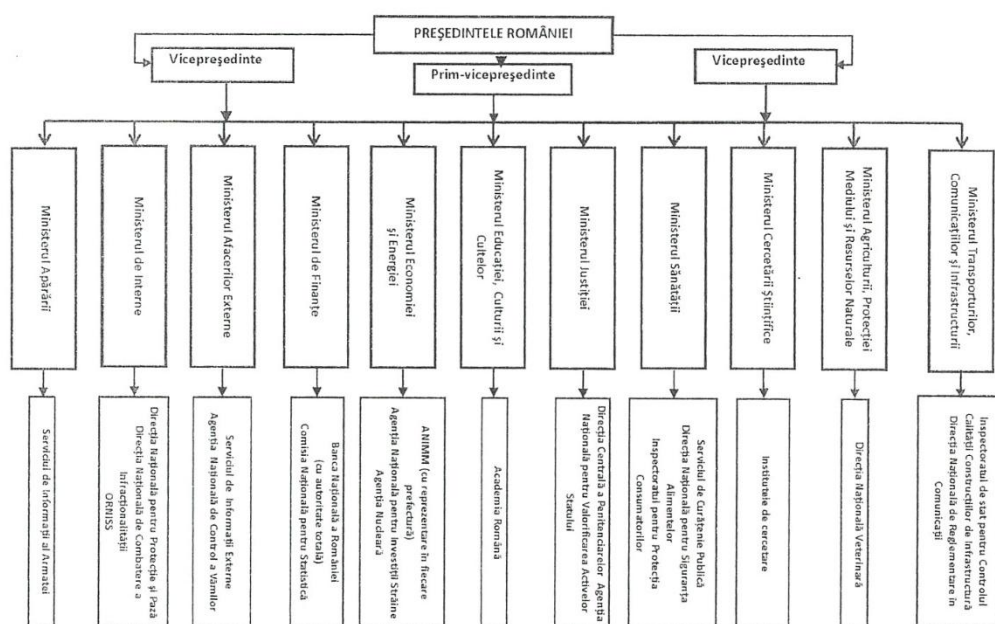
- **Structura de guvernare a României trebuie să fie simplă;**
- **Structura de guvernare a României trebuie să fie eficace;**
- **Structura de guvernare a României trebuie să fie necostisitoare.**

Scurtă analiză a acestor trei deziderate de guvernare a țării:

Să fie simplă

Pentru a răspunde la această cerință, propunem o structură de guvernare prezentată în Tabelul6 - Organigrama guvernului

Guvernul României, alcătuit din 9-11 miniștri răspunzând de următoarele ministere și de serviciile subordonate lor:

Tabelul 6. Organigrama guvernului

1. **Ministerul Apărării Naționale**
2. **Ministerul de Interne**
3. **Ministerul Afacerilor Externe**
4. **Ministerul de Finanțe**
5. **Ministerul Economiei și Energiei**
6. **Ministerul Educației și Culturii**
7. **Ministerul Justiției**
8. **Ministerul Sănătății**
9. **Ministerul Cercetării Științifice**
10. **Ministerul Agriculturii, Protecției Mediului și Resurselor Naturale**
11. **Ministerul Transporturilor, Comunicațiilor și Infrastructurii**

NOTĂ: Atribuțiile Ministerului Muncii și Protecției Sociale sunt transferate unor direcții din cadrul prefecturilor, în București rămânând doar un mic consiliu coordonator. **Turismul** trebuie coordonat la nivelul prefecturilor de o direcție specializată. Problemele sportului se pot transfera **Comitetului Olimpic Român**, căruia trebuie să i se acorde o vizibilitate națională, de nivel ministerial, și al cărui obiectiv principal

trebuie să fie readucerea sportului românesc la nivelul mondial deținut în trecut. Aceste trei direcții vor avea rang de autorități naționale în domeniile protecției sociale, turismului și sportului, cu subordonare față de guvern, prin intermediul Secretariatului General al Guvernului.

Să fie eficace

Pentru a realiza acest deziderat guvernul va trebui să acționeze în următoarele direcții:

- **Descentralizarea** și eliminarea unor ministere, implicit a atribuțiilor lor și a atribuțiilor guvernului, și transferarea lor la prefecturi, în funcție de specificul prefecturii
- **Desființarea patronatelor** (exemplu: patronatul viei și vinului), complet inutile într-o economie privată;
- **Desființarea, privatizarea agențiilor naționale;**
- **Informatizarea** tuturor activităților administrativ-teritoriale;
- **Simplificare** și transparență în toate lucrările ministerelor și ale sectorului public (exemplu: simplificarea contabilizării și a monitorizării lucrărilor și a cheltuielilor publice);
- Relațiile directe cu publicul să fie transferate, de la guvern și ministere la prefecturi și primării;
- Pentru a **elimina mita, relațiile cu publicul se vor face doar în scris/postal sau prin mijloace electronice**. Amendarea pentru ineficiență a angajaților din sectorul public pentru orice întârziere (mai mare de 30 zile) în rezolvarea cazurilor administrative. Mita trebuie pedepsită exemplar.

Să fie necostisitoare

Pentru ca guvernul să-și reducă cheltuielile va trebui să ia următoarele măsuri:

- **Reducerea sectorului public la maximum posibil** prin atrițiune: pensionare, transfer și reprofilare, în scopul absorbirii acestor funcționari de către sectorul privat;
- **Eliminarea suprapunerilor prezente** (exemplu: Ministerul Lucrărilor Publice are și un departament pentru locuințe, deși există

- și o Agenție Națională de Locuințe! Cum se justifică existența acestei agenții naționale în condițiile în care locuințele sunt private?);
- Corelarea salariilor din sectorul public cu cele din sectorul privat. Salariile vor fi standardizate în funcție de poziția ocupată (grilă salarială). **Interzicerea prin lege a dreptului angajaților din sectorul public să-și decidă singuri salariile personale sau creșterea lor.** Limitarea recompenselor variabile în activitatea profesională la un anumit cuantum.

Prefecturile

Împărțirea teritorială în zone geografice mari, în Prefecturi, sau **zone europene**. Aceasta împărțire administrativă este mai logică, simplă și va include și **prefectura 9, a Basarabiei istorice**.

Fig. 3 Prefecturile României cu denumirile propuse la care se adaugă și Basarabia

Sistemul actual de împărțire administrativă a țării în județe nu este eficace, este foarte costisitor și este îngreunat de un aparat administrativ uriaș și ineficient. Existența actuală a prefecturilor județene, deși

tradițională, este arbitrară, are doar un rol politic impus de partidul la putere, este costisitoare și **lipsită de autonomie**.

Un exemplu de organigramă greoaie și ineficientă este aceea a orașului București, unde există: un primar general al Capitalei; 2 viceprimari; 51 de consilieri aleși de electoratul bucureștean, dar propuși de către partidele politice (ca atare, rolul primordial al consilierilor este să-și impună interesul politic al partidului în activitățile primăriei, și nu neapărat să servească cu loialitate cetățenii capitalei României); 6 primari de sectoare; un prefect pentru același oraș, a cărui existență este greu de justificat; un aparat administrativ mare și extrem de costisitor.

Împărțirea teritorială a României în 9 prefecturi va reduce cheltuielile guvernamentale cu 17.5 miliarde euro

Pentru a crește eficiența aparatului administrativ și pentru a reduce costurile uriașe ale guvernului național și ale județelor, și pentru a oferi cele mai bune servicii publice, România trebuie să treacă la o nouă organizare administrativă, prefecturi, ceea ce corespunde de fapt și cerințelor Uniunii Europene.

Această organizare are la bază autonomia fiecărei prefecturi și primării, al căror rol primordial trebuie să fie dezvoltarea economiei, a educației, sănătății publice și a culturii, ținând seama de specificul fiecărei zone, așa cum vom vedea în continuare.

Așadar, Parlamentul României (și guvernul) trebuie să adopte propunerea de înființare a **opt regiuni de dezvoltare (zone europene)**. Propunem ca aceste regiuni să fie numite **prefecturi** și conduse de un **prefect** (care înseamnă: conducătorul sau administratorul unei prefecturi)

S-a ridicat de multe ori problema reorganizării teritoriale a României și s-a precizat cu tărie că scopul acesteia nu este decât, pe de o parte, accesarea și utilizarea mai eficientă a fondurilor europene, iar pe de altă parte, simplitatea și eficiența în administrarea țării. O prefectură este formată din 4-6 județe, în funcție de dimensiunea teritorială și de

numărul de locuitori. Repartizarea județelor pe prefecturi (zone europene, regiuni), așa cum rezultă din organigrama din Fig. 4, se prezintă astfel:

Niciodată și sub nicio formă prefecturile nu trebuie constituite pe criterii etnice

Fiecare prefectură trebuie să aibă o denumire, care să fie reprezentativă și la care populația prefecturii să se identifice și să se atașeze emotiv, sentimental și din patriotism local. Această denumire va crea treptat și o demnitate zonală, care va duce și la creșterea demnității naționale și trebuie să se bazeze pe istoria noastră sau pe denumirea geografică tradițională a regiunii, după cum urmează:

1. Prefectura Ripensia, cu capitala la **Timișoara** (cu numele original Tibiscum). Ripensia își are originea în denumirea romană, Dacia Ripensis, a zonei Banatului și a împrejurimilor lui. Prefectura Ripensia va încorpora județele actuale: Arad, Hunedoara, Caraș-Severin și Timiș;

2. Prefectura Someșana, cu capitala la **Napoca** (actualul Cluj-Napoca). Someșul (Mare și Mic) este râul care străbate o mare parte din suprafața acestei prefecturi, zonă de importante tradiții național-folclorice, de mare patriotism, atât de bine conturat în scrierile lui George Coșbuc și Liviu Rebreanu. Prefectura Someșana cuprinde județele: Maramureș, Bihor, Satu Mare, Sălaj, Cluj și Bistrița-Năsăud;

3. Prefectura Romula (Oltenia), cu capitala la **Craiova**. Regiunea cunoscută sub numele actual neoficial de Oltenia s-a constituit în secolele II-IV d.Hr., când era cunoscută ca Romula, sau Romula-Malva. Această prefectură încorporează județele: Mehedinți, Gorj, Dolj, Vâlcea și Olt;

4. Prefectura Alba Iulia, cu capitala la **Mureș** (actualul Târgu Mureș). Alba Iulia este simbolul reunirii Transilvaniei cu Patria Mamă, dar și liantul cu celelalte prefecturi ardelen. Din prefectura Alba Iulia ar face parte județele: Alba, Mureș, Sibiu, Brașov, Covasna și Harghita;

5. Prefectura Ștefania, denumire inspirată de la Ștefan cel Mare, cel care a scris o bună parte din istoria Moldovei cu capitala la **Iași**. Prefectura Ștefania înglobează județele: Suceava, Neamț, Bacău, Botoșani, Iași și Vaslui;

6. Prefectura Argeș, inspirat de denumirea râului care străbate o bună parte a acestei zone, ținut de mari tradiții românești, demnitate, joc și cântec străbun, cu capitala la **Pitești**. Prefectura Argeș va cuprinde județele actuale: Argeș, Dâmbovița, Prahova, Teleorman, Giurgiu, Călărași și Ialomița;

7. Prefectura Danubiana, cu capitala la **Galați**. Dunărea străbate patru din cele șase județe încorporate în această prefectură: Vrancea, Buzău, Galați, Brăila, Tulcea și Constanța;

8. Prefectura Basarabia, loc străbun, de cultură, tradiții, cântec și istorie românească, își va lua, cu aceasta ocazie, locul ei în teritoriul nostru românesc, care ne aparține tuturor. Pentru a înțelege mai bine ce a reprezentat Basarabia în istoria noastră milenară, vă invităm să citiți poezia lui Vasile Alecsandri, **Dan căpitan de plai**.

9. Prefectura Districtul București (DB), cu capitala la **București**, incluzând orașul și zona adiacentă lui (parte a fostului județ Ilfov), redenumite Districtul București (DB).

Prefecturile trebuie să aibă autonomie financiară și să decidă, în colaborare cu guvernul național, parametrii de dezvoltare economică, educațională și culturală a zonei respective.

Fig. 4 Prefecturile României cu denumirile propuse de Tudor Bompă și Dumitru Porojan (2010)

Primăriile

Primăriile vor fi conduse de un primar, ales prin vot direct, pentru un maximum de două mandate:

- Fiecare mandat al unui primar va fi de 6 ani;
- Simbolul primarilor: colanul heraldic al fiecărei localități.

Eșarfa cu tricolorul României pe care o purtau primarii până în prezent este neconstituțională. Tricolorul este un simbol național, și nu local și, ca atare, este o prerogativă a șefului statului român, al Președintelui României!

Avantaje ale noului model de guvernare a României

Cu marele risc al unei redundanțe explicabile pentru o propunere ca aceasta, vom trece în revistă doar **avantajele majore** ale noului model de guvernare a țării:

- **Depolitizarea și dezideologizarea** activității economice și administrative a țării. Se știe că politica și ideologiile unor partide politice au avut urmări devastatoare asupra lumii și a istoriei mondiale, soldându-se cu crize repetate și dezastre economice. De aceea, nu ne mai putem permite să experimentăm un sistem având la bază partidele politice și ideologiile acestora. Mai mult, politicul, deciziile politice izvorâte din ideologii agresive au condus de-a lungul istoriei la incredibile tragedii naționale. În noul sistem de guvernare propus, **singura ideologie acceptată este interesul național economic**;
- Se schimbă complet conceptul predominant într-o democrație parlamentară, că economicul trebuie subordonat politicului, cu un alt concept, sănătos, că **politicul trebuie subordonat economicului** și că economia are rolul primordial în societate. Istoria, mai ales cea recentă, cunoaște nenumărate cazuri când implicarea politicului în economie a avut rezultate dezastruoase (exemplul cel mai elocvent este actuala criză de identitate și legalitate a guvernului Grindeanu);
- Se înlocuiește democrația parlamentară cu **democrația directă**, care prezintă enorme avantaje față de alte sisteme de guvernământ;
- **Posibilitatea ca electoratul să-și exercite prerogativele politice în mod direct**, să participe implicit la deciziile majore ale țării și să voteze în mod direct candidații pentru Senat, PM, Corpul Suprem de Control al Statului, Prefecturi și Primării. În cadrul democrației directe, electoratul poate să intervină direct, prin dreptul de veto, privind unele legi, să aprobe și să refuze eventualele schimbări ale Constituției țării prin intermediul referendumurilor naționale, regionale sau locale periodice sau impuse de o anumită situație. Consultarea permanentă a populației se poate face direct,

simplu și rapid, prin intermediul unui sistem de comunicații electronice modern, perfecționat, specializat și extins;

- **Eliminarea cu desăvârșire a controlului politic în detrimentul electoratului.** Partidele politice și politicienii exprimă deseori concepția că poporul este incompetent în a lua decizii importante pentru buna funcționare a țării, numai ele sunt competente de a ne conduce și de a ne reprezenta pe noi, gloata, după părerea lor, o masă amorfă și obtuză, ce se regăsește sub denumirea de „societate civilă”, o categorie fără cuvânt sau putere politică;
- **Folosirea periodică a referendumurilor** (consultarea directă a electoratului), ceea ce conferă o purificare de retorică, de promisiuni fără acoperire, de leștut politic fără substanță;
- **Cetățenii își recâștigă libertatea confiscată de politicienii profesioniști.** Nu mai este niciun secret că populația și-a pierdut încrederea în politicieni, care nu urmăresc decât interesul personal, dorința de îmbogățire prin intermediul puterii și manifestă o totală lipsă de respect față de electorat. De fapt, nu numai în România populația și-a pierdut încrederea în politicieni. În majoritatea țărilor unde se utilizează sistemul politic de democrație parlamentară, popularitatea politicienilor este extrem de scăzută.
- **Asigurarea implicării continue a electoratului în procesul administrării țării.** În situația sistemului democrației parlamentare, electoratul, între două alegeri, nu are nicio pârghie pentru a influența felul cum votează în Parlament alesul și ce decizii ia în numele său. Acesta – alesul – ia decizii în numele partidului, al unui grup sau al său;
- Se elimină sistemul de nominalizare a candidaților la alegerile generale și locale **de la centru**, de la conducerea unui partid, înlocuindu-se cu **nominalizarea candidaților la nivel regional și local**. Prin introducerea noului sistem de guvernare, candidații pentru PM, Senat, Corpul Suprem de Control al Statului, prefecturi și primării vor fi propuși la nivelul localităților și al regiunilor. În felul acesta, pentru orice promisiune făcută în campania electorală, cel ales trebuie să dea socoteală, în primul rând, în fața comunității care l-a propulsat, iar membrii comunității pot

amenda activitatea alesului cu ocazia referendumului ce se organizează obligatoriu la jumătatea perioadei de mandat;

- Oricine poate fi propus sau se poate autopropune să candideze la o funcție publică (PM, senator, membru al CSCS, prefect sau primar), cu condiția să îndeplinească toate **standardele și criteriile** impuse de Comisia de Standarde și Criterii pentru accederea la o funcție publică de pe lângă Senatul României. Această comisie va elabora seturi de standarde și criterii, separat pentru fiecare funcție ce intră în disputa electorală;
- Prin introducerea noului sistem de guvernare, **atmosfera din societatea noastră va fi mult mai liniștită și pașnică**, deoarece vor dispărea disputele ideologice sterile, inter-partinice, fără rost, fără substanță și fără niciun rezultat benefic pentru societate;
- Se vor crea premisele înlocuirii disputelor politice între indivizi incompetenți, mânați de interese înguste de partid sau de grup, cu **discuții de înalt profesionalism între tehnocrați** din diverse domenii, pe subiecte de mare interes pentru o țară care are ca obiective eficiența și prosperitatea. Subiectul major de discuție va fi astfel economicul, și nu politicul;
- Modelul nou **simplifică la maximum structura administrativă a țării**:
 - trei instituții fundamentale: PM (un prim-vicepreședinte și doi vicepreședinți), Senatul (57 de senatori) și Corpul Suprem de Control al Statului (5 membri);
 - guvern de tehnocrați (11 miniștri);
 - 9 prefecturi;
 - primării.
- Se realizează cu adevărat **descentralizarea și simplificarea administrației publice**, cu stabilirea clară și precisă a surselor de venit pentru guvern, prefecturi și primării, în cadrul unei autonomii administrative depline. În cadrul noului model de guvernare, se va simplifica nu numai structura aparatului administrativ, ci și activitățile organizatorice, politice și administrative ale țării;
- Are loc o **descentralizare reală și logică** în toate sectoarele de activitate. Cele 9 prefecturi, vor deveni unități autonome, cu toate serviciile de sănătate, educație, cultură, ordine publică,

turism, sport etc. bine definite. Prefecturile și în general localitățile vor avea posibilitatea să dezvolte propriile industrii pentru valorificarea resurselor locale, propria agricultură și alte forme de manufactură tradițională locală;

- Se creează un nou **organism fundamental independent de control al statului**, pentru a supraveghea și monitoriza modul cum președintele, membrii guvernului, prefecții și primarii respectă legea și nu se abat de la proiectele de administrare a țării. Dacă, până acum, organele de control erau dependente politic, formate din reprezentanți ai partidelor sau ai altor instituții, în noul sistem de guvernare, populația alege Corpul Suprem de Control al Statului o dată la 6 ani, identic celorlalte instituții ale statului (reprezentanții acestui for suprem);
- Se asigură **transparența totală a actului de conducere**, fiecare instituție a statului, la toate nivelurile, fiind obligată să afișeze pe site-ul propriu planul de management și modul cum s-au realizat obiectivele din acest plan, controlul făcându-se de către organul de control independent, care funcționează la nivel național, regional și local;
- **Se reduce drastic birocratia** națională și locală;
- Se realizează **economii substanțiale la bugetul național**. Reducerea cheltuielilor bugetare se face în principal prin: restrângerea personalului administrativ; privatizarea/reducerea numărului agențiilor naționale; reducerea Senatului cu două treimi; **eliminarea Camerei Deputaților cu un număr uriaș de profitori**; eliminarea întreținerii unor clădiri ale statului, a parcului de mașini etc. Conform unei estimări sumare făcute de noi, se poate ajunge la **economii bugetare anuale de 17 miliarde de euro**. V-ați întrebat ce s-ar putea realiza cu aceste economii anuale la bugetul statului? Ce reforme s-ar putea realiza în educație, sănătate, infrastructură, agricultură, precum și în diversele ramuri industriale?
- Se realizează **economii substanțiale la bugetele prefecturilor**, prin desființarea celor 42 de județe actuale (41 de județe și municipiul-capitală București), cu întreg aparatul birocratic existent și cu instituțiile corespunzătoare. În felul acesta, se va simplifica la maximum aparatul administrativ-teritorial și se

- vor reduce semnificativ cheltuielile regionale, prin desființarea prefecturilor din cele 42 de județe și înlocuirea lor cu 9 prefecturi;
- Depolitizarea aparatului de stat va încuraja **reforme rapide și de substanță în toate domeniile** de sub egida ministerelor: administrația publică, justiția, educația, sănătatea, cultura, industria, agricultura, mediul etc. Specialiștii din aceste domenii se vor simți eliberați de constrângerile politice. Implementarea noului model de guvernare va atrage și **specialiștii români aflați în străinătate**, care au o repulsie evidentă față de politizarea excesivă a societății românești;
 - Există certitudinea că în locul ideologiilor deșarte și al politicienilor demagogi **va apărea o clasă de administratori (manageri) competenți**, preocupați de bunul mers și de bunul nume al țării;
 - Se asigură o **stabilitate politică internă și internațională** neîntâlnită în alte forme de guvernare democratică;
 - Eliminându-se politicul, ca factor distructiv la toate nivelurile societății, se pot crea premisele unor acțiuni rapide și eficiente pe linia schimbărilor previzionate pentru perioada 2010-2025, astfel încât România să devină un **participant pro-activ în grupul țărilor care vor schimba lumea**;
 - Consecința imediată a introducerii noului model de guvernare este **creșterea nivelului de trai** al cetățenilor români.

Concluzii

Multe lucruri se pot spune despre politicienii și guvernele pe care le-am avut în perioada 1990-2015, exceptând că ele au fost loiale țării, bine organizate și eficiente. O dată în plus, s-a demonstrat că noi, românii, nu prea suntem bine organizați, eficienți, disciplinați și mai ales corecți. Ne-am vândut țara pe sume infime. Am devenit un neam de angajați la firme străine, la noi acasă și în fostele noastre fabrici. În loc ca românii să beneficieze de munca lor și de bogățiile naționale, țara noastră a devenit o tarabă dezordonată, unde regulile economice și politice nu sunt aplicate, pentru ca „băieți deștepți” să profite din plin din ce a mai rămas bun din „sărmana țară bogată”

AȘA NU SE MAI POATE!

România ar putea fi o țară de mare succes, ținând seama de resursele ei naturale și umane. Pentru a atinge acest deziderat, răul actual trebuie tăiat din rădăcină, prin realizarea unui nou sistem politic și administrativ, ca și prin muncă, seriozitate, responsabilitate și entuziasm din partea tuturor. De aceea, trebuie: să decidem o **nouă organizare administrativă** a țării, simplă, eficientă și cât mai puțin costisitoare. Astfel, **noua administrație** va avea doar trei niveluri administrative:

- Eliminarea județelor și a prefecturilor județene va reduce simțitor cheltuielile administrative ale țării. Acest nou sistem administrativ va avea drept rezultat autonomia regională și locală și va reprezenta elementul de bază al unui nou avânt economic și cultural al regiunilor și al localităților României;
- **Crede, dar verifică.** Pentru a conduce eficient țara, PM trebuie să aibă o maximă libertate decizională, dar trebuie să existe și un sistem strict de monitorizare a activității lui. La fel, pentru prefecți și primari;
- În noul sistem politic și administrativ propus, Corpul Suprem de Control al Statului (CSCS), având ramificații la nivelul prefecturilor și al primăriilor, va avea un rol primordial în impunerea eficacității administrative și a eficienței profesionale, precum și în stricta evitare a abuzurilor financiare și etice ale angajaților sectorului public;
- Guvernul României trebuie să se concentreze asupra unor elemente esențiale pentru creșterea vitalității economiei țării, printre care prioritare sunt:
 - **Industria electronică**, tehnologia informatică și de comunicații (IT&C) etc., domeniu în care avem foarte buni specialiști (mult prea mulți în exteriorul țării) și putem excela pe piața europeană/mondială;
 - **Turismul**, actualmente neglijat și condus de persoane incompetente. În condițiile în care problemele de infrastructură ar fi rezolvate (cel puțin în vestul țării), turismul ar putea aduce venituri între 3 și 5

miliarde euro anual (venitul Croației din turism este de 8 miliarde euro anual);

- **Agricultura**, a cărei modernizare și eficientizare ar putea rezolva lucruri esențiale pentru economia României: reducerea importurilor de produse agricole/zootehnice, și implicit reducerea deficitului comercial; dezvoltarea unor industrii în care materia primă să fie produse agricole și zootehnice autohtone; creșterea exporturilor de produse agro-alimentare finite; modernizarea zonelor rurale;

- **Cercetarea științifică**. Neglijată de decenii, oamenii noștri de știință, studenți cu nivel științific deosebite, nu au cadrul național pentru a-și dezvolta calitățile intelectuale și științifice. **Nu sunt bani!** Pentru stimularea calităților tinerilor români trebuie ca fiecare universitate cu profil să aibă o dotare de aparatură de cercetare modernă. Mințile tinerilor noștri pot produce bunuri, care pot fi profitabile pentru țara noastră. La multe olimpiade științifice, tinerii noștri sunt câștigători ai multor medalii, însă, când revin în țară nu au unde să-și continue activitatea științifică. De aceea mulți medaliați ne părăsesc țara pentru a-și continua studiile în universități străine sau a lucra pentru alte companii străine, nu pentru noi!

- Pentru un nou avânt economic, trebuie să simplificăm la maximum sistemul de înregistrare de firme noi. Mulți români și străini renunță să investească în România din cauza birocrăției și a formalităților excesive;
- Reducerea factorilor de parazitare financiară a sistemului. Ajutorul social consumă prea mult din avuția națională (PIB). El trebuie să fie acordat doar celor cu incapacități fizice și mentale. Avem peste 1,3 milioane de țigani care produc foarte puțin, dar consumă mult.

Acesta este noul model de guvernare a României, conceput în urma constatărilor (ale noastre și ale multor români), întărite de dezvoltările repetate din mass-media, privind carențele sistemului de guvernare din România de azi. Modelul (fără îndoială perfectibil prin dezbateri în întreaga societate românească) este de fapt o propunere de rezolvare

a tuturor acestor carențe, care ne-au adus în situația tragică de azi. Situația nu se datorează unui guvern sau altuia, de o culoare politică sau de alta, ci întregului sistem politic din ultimii 27 de ani, bine alimentat de racilele celor 45 de ani de comunism.

Modelul nu este ușor de implementat, deoarece se va lovi de opoziția înverșunată a celor mai vinovați de dezastrul nostru politic, economic, social, cultural și moral: **politicienii**. Speranța noastră este că împreună vom reuși să-i scoatem din prim-planul societății, iar peste numai câțiva ani, când se va vorbi despre această epocă, ei să apară ca niște relieve de tristă amintire. Speranța noastră este că împreună vom impune acest model și că, în curând, vom trăi într-o societate mai echitabilă și mai prosperă, iar România își va ocupa cu adevărat locul meritat în Europa și în lume.

Epilog

Vom finaliza cele prezentate până acum cu câteva concluzii, mai ales cu o propunere concretă pentru schimbarea radicală a sistemului de guvernare a României.

Va rugăm să vă uitați în jurul Dvs. și să vă gândiți dacă, pe baza a ce constatați, sunteți de acord cu aceste comentarii:

- **Politica românească** este dominată de politicieni din eşaloanele II și III ale partidului comunist și din securitate. Aceștia sunt prezenți în toate partidele, iar în saloanele Parlamentului fac târguri politice și economice favorabile doar lor. Politicienii țării, noua burghezie, care controlează pârghiile politice, economice și unele conglomerate mediatice naționale, cooperează exemplar pentru a manipula instituțiile țării în scop personal;
- **Economia României** a fost vândută pe sume derizorii, sume care tot în mâna politicianilor și a „băieților deștepți” au ajuns. Industria ceaușistă, făcută cu efortul și cu sacrificiile Dvs., a fost înstrăinată, iar Dvs., cei care ați construit-o, cu suferințe deosebite, nu ați avut niciun beneficiu! Noua burghezie, „băieții deștepți”, profitorii acestor tranzacții, își etalează cu aroganță tot ce au acaparat ilegal din bogăția României;
- **Guvernarea României:** incompetentă și incapabilă să transforme România într-o țară cu o economie viabilă, care să vă asigure Dvs. și copiilor Dvs. un nivel de trai decent, și atunci când apare câte un **Dacian Cioloș**, toți vulturii partidelor de stânga sar pe el! Pe prada nou apărută din afara partidelor politice;
- România are nevoie de administratori competenți, manageri și patrioți, și nu politicieni demagogi;
- **Situația social-morală a țării:** avem o societate ticăloșită, o corupție galopantă, pesimism generalizat, decădere morală,

confuzie, dezordine, lipsa de civilizație, suntem datori vânduți băncilor străine și nerespectați de partenerii noștri europeni;

Refacerea morală a țării nu va fi posibilă decât atunci când marii artizani ai corupției, ai fraudelor și ai îmbogățirilor ilicite vor fi pedepsiți; doar atunci populația va constata că timpurile s-au schimbat și pentru ei și că este momentul să redevenim ce am fost înainte de comunizarea României.

- **Sistemul național de sănătate:** corupt și nefuncțional. Jurământul lui Hipocrate (*Primum non nocere* = *În primul rând să nu dăunezi*) al medicilor este o amintire din timpuri de mult trecute;
- **Sistemul judiciar:** corupt, nefuncțional și dezinteresat de promovarea reformelor și de servirea intereselor populației, trebuie **depolitizat în întregime**;
- **Sistemul național de învățământ:** în totală degringoladă, la chere-mul capriciilor miniștrilor și al unor lideri de sindicat iresponsabili;

Să ne oprim aici, deși ar fi multe de adăugat!

Și atunci ce trebuie să facem?

Răspunsul este: **O revoluție națională pașnică, intelectuală, de concept politic!**

Să ne luăm Țara înapoi!

Referendum Național privind sistemul politic pe care îl doresc ce-tățenii României trebuie să aibă o singură întrebare:

Ce sistem politic doriți pentru țara noastră?

1. Democrație Directă ☐

Sau

2. Democrație parlamentară ☐

Votanții trebuie să bifeze unul din aceste pătrate.

Dv., electoratul favorabil Democrației Directe, trebuie să aveți urmă-torul ideal cetățenesc:

- să formați organizații civice neguvernamentale în fiecare localitate și județ,
- să educați electoratul privind avantajele Democrației Directe,
- să deschideți liste pentru semnături în favoarea referendumului,
- să organizați demonstrații civice, pașnice în favoarea noului sistem politic.

Să cerem schimbări în Constituție și în maniera de lucru a guvernanților. Populația țării noastre are **dreptul și datoria** să se revolte și să pretindă schimbări drastice în felul cum este condusă România.

Acest lucru trebuie făcut printr-un **referendum național**, la care trebuie să răspundeți dacă sunteți de acord sau nu cu propunerile noastre privind crearea unui nou model de guvernare a României! Dacă rezultatul referendumului este pozitiv, va trebui ca imediat să se organizeze noi alegeri pentru un PM al României care să fie și șef al executivului. Un rezultat pozitiv la acest referendum înseamnă schimbări drastice – politice, economice și sociale. **Trebuie să tăiem de la rădăcină răul prin care am trecut timp de peste 27 ani și să o luăm de la început! Să se implementeze noului model de guvernare a României!**

Politicienii zilei vor fi primii, probabil care se vor opune! Se vor lupta pentru a-și menține dominația și beneficiile rezultate din aceasta. Ei vor promite și vor propune reforme politice. Pe care tot ei le vor face și tot în beneficiul lor.

Noi nu avem nevoie de reforme făcute de politicieni de rea-credință! Avem nevoie de schimbări drastice, revoluționare, structurale. Toți politicienii profesioniști, rămășițele partidului comunist și ale securității, trebuie înlăturați definitiv și irevocabil din politica românească! **Altfel nu se poate merge pe un drum nou!**

Având o singură viață, să o trăim cu demnitate de români. Vă rog să rețineți aceasta strofă scrisă de Ovidiu Vuia, un mare patriot român, luptător anti-comunist, care și-a dat ultima suflare în temnițele comuniste:

În loc de Epitaf

de Ovidiu Vuia

*Străine, de vei opri la crucea mea
Să știi ca eu ți-am fost frate,
Că am luptat pentru neam și libertate
Și-apoi m-au prins,
M-au chinuit pân-ce m-am dus,
Dar tot cu capul sus!
Dar tot cu capul sus!*

**Trebuie să ridicăm capul sus, cu demnitate, să îndreptăm spatele
îndoit de cei peste 70 ani de batjocură comunistă și post-comunistă!**

**Să ridicăm mâinile spre Cer și să cerem putere de la Dumnezeu
să ne ajute, să ne dea putere să ne luam înapoi tot ce este al nostru!**

ȚARA NOASTRĂ!

ROMÂNIA!

Bibliografie

1. Abrudan, Ioan, *Țigani, adevărata istorie*, în Ziarul de Cluj, 29 noiembrie 2007
2. Albu, Consuela, *Anglicizarea limbii române*, în vol. *Universalia*, Editura ERA, 2002
3. Allport, Gordon W., Postman, Leo, *An Analysis of Rumor*, în *Public Opinion Quarterly*, Vol. 10, No. 4, 1946
4. Alm, James, *Tax Policy Analysis: The Introduction of a Russian Tax Amnesty*, International Studies Program, Working Paper 98-6, octombrie 1998
5. Alt, James E. & Shepsle, Kenneth A. (Eds), *Perspective on Positive Political Economy*, New York, Cambridge University Press, 1990
6. Bompa, Tudor Olimpius, *Prenumele la români*, București, Editura IRECSO, 2008
7. Bompa Tudor Olimpius, Porojan Dumitru: *România: Acum ori niciodată*, București, Editura IRECSO, 2010
8. Buzărnescu, Ștefan, *Sociologia opiniei publice*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1996
9. Cantemir, Dimitrie. *Descriptio Moldaviae*
10. Christians, Clifford G., et al., *Media Ethics: Cases and Moral Reasoning*, Allyn & Bacon Publishing Co., 2005
11. Conclin, David W., *Comparative Economic Systems*, Cambridge University Press, 1991
12. de Coulanges, Fustel, *Cetatea antică, Studiu asupra cultului, dreptului și instituțiilor Greciei și Romei*, 2 vol., Ed. Meridiane, București, 1984
13. Courtois, Stéphane (editor), *The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression*, Boston, Harvard University Press, 2008
14. Dahl, Robert A., Shapiro, Jan, Cheibub, José Antonio (Eds), *The Democracy Sourcebook*, MIT Press, 2003
15. Drăghicescu, Dumitru. *Din psihologia poporului român*, București, 1907, republicat de Editura Albastros. 1996
16. Drâmba, Ovidiu, *Istoria culturii și a civilizației*, volumul III, București, Editura Saeculum, 2008
17. Ebeling, Richard M., *Austrian Economics and the Political Economy of Freedom*, Cheltenham, UK, Edward Elgar Publishing Limited, 2003
18. Frayssinet, Fabiana, *War against Child Pornography on the Internet*, pe ipsnews.net, octombrie 2008
19. Golay, Vincent. *Swiss Political Institutions*. Le Mont sur Lausanne. Loisir et Pédagogique, 2006.
20. Hall, Phil, *The New PR*. Mount Kisko, Larstan Publishing, 2007
21. Hayek, Friedrich A., *The Constitution of Liberty*, University of Chicago Press, 1960
22. Hegel, Georg W.F., *Elements of the Philosophy of Right*, Cambridge University Press, 1991
23. Herodotus. *Histories*, Book IV, 93-96

24. Jordanes. Origins and deeds of the Giths
25. Jørgensen, Carsten, *Survey Finds Employer Doubts over Future of Trade Unions*, EIROOnline, 9 febr. 2005, pe <http://www.eurofound.europa.eu/eiro/2005/01/>
26. Kennedy, Emmet, „*Ideology*” *from Destutt De Tracy to Marx*, în *Journal of the History of Ideas*, Vol. 40, Nr. 3 1979, pe <http://www.jstor.org/pss/2709242>
27. Khan, L. Ali, *A Theory of Universal Democracy*, Haga, Kluwer Law International, Martinus Nijhoff Publishers, 2003
28. Kobach, Kris. *The referendum: Direct Democracy* în Switzerland. Dartmouth Publishing Co. 1993
29. Köchler, Hans, *Democracy and Human Rights*, Viena, International Progress Organization, 1990
30. Levy, Bernard Henry, *War, Evil and End of History*, Gerald Duckworth & Company Ltd., 2004
31. Locke, John, *Between Ideology and History*, *Journal of History of Ideas*, XXXIII, 1972
32. Locke, John, *Two Treatises of Government and A Letter Concerning Toleration*, New Haven, Yale University Press, 2003
33. Long, Andrew A., *Hellenistic Philosophy*, New York, Charles Scribner & Sons, 1974
34. Magee, Brian, *The Story of Philosophy*, New York, DK Publishing, 2001
35. Maier, Charles S., *În Search of Stability: Explorations în Historical Political Economy*, Cambridge University Press, 1987
36. Mariott, William K., *The Prince*, Red and Black Publishers, 2008
37. Mates, Brian, *Stoic Logics*, New York, W.W. Norton and Company, Inc., 1975
38. Martin, Brian, *Eliminating State Crime by Abolishing the State*, publicată în Jeffrey Ian Ross (ed.), *Controlling State Crime: An Introduction* (New York, Garland, 1995)
39. Mătrescu, Florin, *Holocaustul roșu*, București, Editura IRECSO, 2008
40. McChesney, Robert W., *The Political Economy of Media: Enduring Issues, Emerging Dilemmas*, New York, Monthly Review Press, 2008
41. Orwell, George, *Nineteen Eighty-four*, Appendix: The principles of newspeak, New York, Plume, 2003
42. Ovidius, *Tristia* V, X 33-38
43. Ovseyenko, Anton Antonov, *The Time of Stalin: Portrait of a Tyranny*, Harper & Row Books, 1980
44. Paraschivescu, Radu, *Omăgiu supliciatului pasiv. Noua limbă de lemn*, în *România literară*, 16/2002
45. Platon, *Carintias* II, 259
46. Porojan, Dumitru și Iftimoaie, Cristian, *Dezvoltarea locală durabilă în contextul globalizării*, Editura IRECSO, 2008 (în limbile română și engleză)
47. Pruteanu, George, *Legea limbii și discutarea ei*, în *România Literară*, 46/2002
48. Sakakibara, Noriko, *Internet Boosts Reports of Child Pornography*, *The Yomiuri Shimibun*, 2008
49. Schwartz, John E., *Freedom Reclaimed: Rediscovering the American Vision*, Baltimore, John Hopkins University Press, 2005
50. Seitel, Fraser, *The Practice of Public Relations*, Eglewood Cliffs, NJ, 2006
51. Smith, Adam, *Wealth of Nations*, 1776
52. Smith, Adam, *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations*, University of Chicago Press, 1976

53. Ștefănescu-Delavrancea, Barbu, *Apus de soare*, București, Editura Tineretului, 1966
54. Stiglitz, Joseph, *Whither socialism?* Cambridge Mass., MIT Press, 1994
55. Stiglitz, Joseph, *Employment, Social Justice and Societal Well-being*, International Labour Review, 141, No. 1-2, 2002
56. Stiglitz, Joseph. *The politics of economics stupidity*. New York. Project Syndicate, 2015
57. Tännsjö, Torbjörn, *Global Democracy: The Case for a World Government*, Edinburgh, Edinburgh University Press, 2008
58. Uchitelle, Elliot, *The Effectiveness of Tax Amnesty Programs in Selected Countries*, FRBNY Quarterly Review, toamna 1989
59. Vartic, Andrei, *A fi și a părea!* Chișinău, Timpul, 2008
60. Vartic, Andrei, *Enigmele sfâșierii noastre*, www.voceabasarabiei.com, 2008
61. Vlaston, Ștefan, *Ce înseamnă modernizarea statului român?* Ziare.com 9/7/2009
62. Vlăsceanu, Lazăr, Zamfir, Cătălin (ed.), *Dicționar de sociologie*, Editura Babel, București, 1998
63. Webb, Sidney & Webb, Beatrice, *History of Trade Unionism*, Barnes & Noble Digital, 2003
64. Whitman, Martin J., *Value Investing: A Balanced Approach*, New York, John Wiley & Sons, 1999
65. Whitman, Martin J. & Shubik, Martin, *The Aggressive Conservative Investor*, Hoboken, NJ, John Wiley & Sons, 2005
66. Winch, Donald, *Emergence of Economics as a Science 1750-1870*, Fontana, 1971
67. Winkler, Beate, *Racism, Xenophobia and the Media: Towards respect and understanding of all religions and cultures*, Seminar Euro-Mediterranean, Viena, 22 mai 2006
68. Xenopol, A.D., *Istoria Românilor din Dacia Traiană*, Madrid, Editura Carpați, 1957
69. Zakaria, Fareed, *The Future of Freedom: Liberal Democracy at Home and Abroad*, W.W.Norton & Company, 2003
70. Zakaria, Fareed, *The Rise of the Rest and the Post-American World*, Newsweek, 12 mai 2008
71. xxx *Encyclopaedia Britannica*, London, William Benton Publisher, 1992
72. xxx *The Universal Declaration of Human Rights*, United Nations, New York. December 10, 1948
73. xxx *Trade Unions: A Future?* www.essays.cc 2003
74. xxx *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, București, Editura Roza Vânturilor, 1996
75. xxx romania libera.ro (2008-2009) Articole cu subiecte politice și economice
76. xxx Ziua.ro (2008-2009) articole cu subiecte politice și economice
77. xxx Wall Street Journal (2008-2009)
78. xxx Washington Times (2008-2009)

1 “Government is instituted for the common good; for the protection, safety, prosperity, and happiness of the people; and not for profit, honor, or private interest of any one man, family, or class of men; therefore, the people alone have an incontestable, unalienable, and indefeasible right to institute government; and to reform, alter, or totally change the same, when their protection, safety, prosperity, and happiness require it.” John Adams (1735-1826), politician și filosof politic american, al doilea președinte al Statelor Unite, unul din „părinții fondatori” ai națiunii americane.

2 Hans Köchler, *Democracy and Human Rights*, Viena, International Progress Organization, 1990

3 Stéphane Courtois (editor), *The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression*, Boston, Harvard University Press, 2008

4 Dr. Florin Mătrescu, *Holocaustul roșu*, București, Editura IRECSON, 2008

5 Anton Antonov Ovseyenko, *The Time of Stalin: Portrait of a Tyranny*, Harper & Row Books, 1980

6 Ștefan Vlaston, *Ce înseamnă modernizarea statului român?* Ziare.com, 9 iulie 2009

7 Expertul Nicholas Lardy: „Pentru toate țările din regiune, China este acum un partener comercial mai important decât Japonia și Statele Unite”, citat de www.europlibera.org, 17 august 2010

8 „Statele Unite au puterea și dinamismul de a continua să configureze lumea, dar numai dacă își pot depăși disfuncționalitățile politice și dacă politica americană se reorientează față de o lume definită de ascensiunea altor puteri.” Fareed Zakaria, *The Rise of the Rest and the Post-American World*, Newsweek, 12 mai 2008

9 „Nu există nicio îndoială că în China, comuniștii au renunțat la dogmă și au generat progres economic, fără precedent. Cât va rezista ascensiunea economică, neînsoțită de libertăți politice – e o întrebare la care doar viitorul poate răspunde.” Valeriu Sela, art. cit.

10 Mesajul prim-ministrului australian Kevin Rudd din 2009 este exemplar din acest punct de vedere: „Aceasta este **patria noastră, pământul nostru și stilul nostru de viață** și vă vom permite orice oportunitate pentru a vă bucura de ele. Dar imediat ce încetați a vă mai plânge, văita și îngrozi de Steagul nostru, de Onoarea noastră, de crezul nostru Creștin, de Stilul nostru de Viață, vă recomand cu căldură să profitați de o altă mare libertate australiană, **libertatea de a pleca**.”

Dacă nu sunteți fericiți aici, atunci **plecați**. Nu v-am obligat noi să veniți aici. Voi ați solicitat să fiți aici. Așadar, acceptați țara pe care **voi** ați dorit-o.”

[11](#) Pentru a vă edifica, vă recomandăm să consultați *Atlasul de mitocănie urbană*, editat de Radio Gherila în 2009 (una din puținele încercări ale mass-media de a biciui moravurile post-decembriste, alături de publicația „de moravuri grele”, Cațavencu).

[12](#) Acesta este motivul alegerii drept motto pentru cartea noastră a cuvintelor lui Platon din *Republica*: „*Prețul pe care cei buni trebuie să-l plătească dacă sunt nepăsători fața de treburile publice este să fie conduși de cei răi.*”

[13](#) Discursul deputatului Mihail Kogălniceanu (1817-1891), rostit în Adunarea Electivă cu prilejul alegerii colonelului Alexandru Cuza ca domnitor al Moldovei, la 5 ianuarie 1859.

[14](#) Dumitru Porojan și Cristian Iftimoaie, *Dezvoltarea locală durabilă în contextul globalizării*, Editura IRECSO, 2008 (în limbile română și engleză)